

ЛОРЪН КЕЙТ ЕКСТАЗ

Част 4 от „Паднали ангели“

Превод от английски: Деница Райкова, 2012

chitanka.info

На Джейсън — без твоята любов нищо не е възможно.

*„Смърт дебне всяка нестабилна смес,
но щом два дяла обич са в синтез,
по равно вечни ще са като нас, от днес“.*

Джон Дън, „Добрият
ден“^[1]

БЛАГОДАРНОСТИ

Прекрасно е да откриеш, че отправените от теб благодарности нарастват с всяка книга. Признателна съм на Майкъл Стърнс и Тед Малаур, задето повярваха в мен, за това, че ме глезеха и ме караха да работя толкова усърдно. На Уенди Лоджия, Бевърли Хоровиц, Криста Витола и отличния екип в Делапорт Прес — вие извисявахте поредицата „Паднали ангели“ от началото до края. На Анджела Карлино, Барбара Перне, Чип Гибсън, Джудит Хоут, Норийн Херитс (вече ми липсваш!), Рохан Нозари и Доминик Симиана за опитността и уменията, с които превърнахте моята история в книга.

На Сандра ван Мук и моите приятели в Холандия; на Габриела Амброзини и Беатриче Мазини в Италия; на Шърли Нъг и екипа на МРН в Куала Лумпур; на Рино Балатбат, Карла, Чад, на прекрасното семейство Рамос; на моите великолепни фенове от Филипините; на Дороти Тонкин, Джъстин Ратклиф и на блестящата група в австралийския клон на Рандъм Хаус; на Ребека Симпсън в Нова Зеландия; на Ана Лима и Сесилия Бранди за едно прекрасно прекарване в Бразилия; на Лорън Кейт Бенет и прекрасните момичета в британския клон на Рандъм Хаус; на Ейми Фишър и Айрис Баразани за вдъхновението в Йерусалим. Каква прекрасна година имах с всички ви — наздраве за още такива!

На моите читатели, които ми показват най-ярката страна на живота всеки ден. Благодаря ви.

На семейството ми — за вашето търпение, доверие и чувство за хумор. На приятелите ми, които ме подмамват да изляза от писателската си пещера. И винаги — на Джейсън, който дръзва да влезе в пещерата, когато не мога да бъда подмамена навън.

Късметлийка съм, че имам всички вас в живота си.

[1] Цитатът от „Добрият ден“ на Джон Дън е предаден по превода на Кристин Димитрова. („Диаграмата“, изд. „Обсидиан“, София 1999 г.) — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

ПАДАНЕ

Първо беше тишина...

В пространството между Рая и мястото на падението, дълбоко в непознаваемата далечина, имаше миг, когато божественото тананикане на Небесата изчезна и бе заменено от тишина, толкова дълбока, че душата на Даниел се напрегна да различи някакъв звук.

После дойде чувството за падане — падане, което дори крилете му не можеха да предотвратят, сякаш Тронът беше прикрепил луни към тях. Те едва се размахваха, а когато успяха, това не се отрази на падането му.

Къде отиваше? Нямахше нищо пред него и нищо — зад гърба му. Нищо горе и нищо долу. Само гъста тъмнина и неясните очертания на онова, което беше останало от душата на Даниел.

В отсъствието на шум въображението му пое контрола. То изпълни главата му с нещо отвъд звука, нещо, от което не можеше да избяга: натрапчивите слова от проклятието над Лусинда:

Тя ще умре... Никога няма да излезе от юношеската възраст — ще умира отново и отново, и отново, точно в мига, когато си спомни твоя избор.

Никога няма да бъдете истински заедно.

Това беше ужасното проклятие на Луцифер, злобното му допълнение към присъдата на Трона, изречена сред Райската ливада. Сега смъртта идваше за любимата му. Можеше ли Даниел да я спре? Щеше ли изобщо да я разпознае?

Защото какво знаеше един ангел за смъртта? Даниел я беше виждал как спохожда спокойно и мирно някои от новия простосмъртен вид, наречени „човеци“, но смъртта не засягаше ангелите.

Смъртта и юношеството: двете абсолютни величини в Проклятието на Луцифер. Никое от тях не означаваше нищо за Даниел. Всичко, което знаеше, беше, че да бъде разделен от Лусинда, беше наказание, което не би могъл да понесе. Трябваше да бъдат заедно.

— Лусинда! — извика той.

Душата му би трябвало да се стопли дори при самата мисъл за нея, но имаше само болезнено отсъствие, изобилие от липса.

Трябваше да може да долови присъствието на братята си наоколо — всички онези, които бяха направили погрешен или твърде късен избор; които не бяха направили никакъв избор и бяха отхвърлени заради нерешителността си. Знаеше, че не е наистина сам; толкова много от тях бяха паднали, когато облачната твърд под тях се беше разтворила в празнотата.

Но не можеше нито да види, нито да усети никой друг.

Преди този момент, никога не бе изпитвал самота. Сега се чувстваше като последния ангел във всички светове.

Не мисли така. Ще изгубиш себе си.

Опита се да задържи нишката на мисълта си... Лусинда, извикването на имената, Лусинда, изборът... но докато падаше, му ставаше по-трудно да си спомни. Какви например бяха последните думи, които беше чул някой да изрича край Трона...

Портите на Рая...

Портите на Рая са...

Не можеше да си спомни какво следваше, помнеше смътно само как ярката светлина беше потрепнала и най-суровият студ бе появил през Ливадата, а дърветата в Градината се бяха блъскани едно в друго, предизвиквайки мощни вълни на смут, които бяха почувствани из целия космос, цунами от облачна твърд, които бяха заслепили ангелите и бяха смазали блясъка им. Беше имало нещо друго, нещо точно преди заличаването на Ливадата, нещо като...

Раздвояване.

По време на извикването на имената един светъл ангел дръзко се бе издигнал нагоре — каза, че е Даниел, завърнал се от бъдещето. Имаше тъга в очите му, които изглеждаха толкова... стари. Дали този ангел — тази версия на душата на Даниел бе страдал дълбоко?

А Лусинда?

Огромна гняв се надигна в Даниел. Щеше да намери Луцифер, ангелът, който живееше в задънената улица на всички идеи. Даниел не се боеше от изменника, който някога бе Утринната Звезда. Където и когато да стигнеха до края на това забвение, Даниел щеше да си

отмъсти. Но първо щеше да намери Лусинда, защото без нея нищо нямаше значение. Без нейната любов нищо не беше възможно.

Тяхната любов правеше немислим избора между Луцифер и Трона. Единствената страна, която някога би могъл да избере, беше нейната. Така че сега Даниел щеше да плати за този избор, но все още не разбираше формата, която щеше да приеме наказанието му. Разбираше единствено, че тя си беше отишла оттам, където ѝ беше мястото: до него.

Болката от раздялата с неговата сродна душа премина през Даниел внезапно, остра и жестока. Изстена безмълвно, със замъглен ум, и внезапно, плашещо, не можа да си спомни защо.

Хвърли се нататък, надолу през по-гъста тъмнина.

Вече не можеше да вижда, да чувства или да си спомни как се беше озовал тук горе, в нищото, мятайки се през нищото — накъде? Откога?

Паметта му пресекваше и избледняваше. Беше все по-трудно и по-трудно да си спомни онези думи, изречени от ангела на бялата ливада, който бе приличал толкова много на...

На кого бе приличал ангелът? И какво беше казал, което бе толкова важно?

Даниел не знаеше, вече не знаеше нищо.

Единствено, че се премяташе през безкрайна пропаст... Беше изпълнен с настойчива нужда да намери нещо... някого.

Нужда да се почувства отново цял...

Но имаше само тъмнина в тъмнината...

Тишина, която удавяше мислите му...

Нищо, което бе всичко.

Даниел падна.

КНИГАТА НА ПАЗИТЕЛИТЕ

— Добро утро.

Една топла ръка докосна леко лицето на Лус и пъкна един тънък кичур коса зад ухото ѝ.

Претъркулвайки се на една страна, тя се прозя и отвори очи. Беше спала дълбоко, сънувайки Даниел.

— О — ахна тя, като опипа бузата си. Той беше там.

Даниел седеше до нея. Носеше черен пуловер и същия червен шал, който беше вързан на възел на врата му първия път, когато го видя в „Меч и Кръст“. Изглеждаше по-добре от всеки сън.

От тежестта му крайчецът на леглото увисна леко и Лус повдигна колене, за да се сгуши по-плътнo до него.

— Не си сън — каза тя.

Очите на Даниел бяха леко замъглени, но въпреки това сияеха в най-яркия виолетов цвят, докато се взираха в лицето ѝ, изучавайки чертите ѝ, сякаш Даниел я виждаше в нова светлина. Той се наведе надолу и притисна устни към нейните.

Лус се сгуши в него, обвивайки ръце около тила му, щастлива да отвърне на целувката му. Не я беше грижа за немитите ѝ зъби, за разчорлената ѝ от съня коса. Не я интересуваше нищо друго, освен целувката му. Сега бяха заедно и никой от двамата не можеше да спре да се усмихва.

После всичко нахлу обратно в паметта ѝ.

Остри като бръснач нокти и матово червени очи. Задушаваша воня на смърт и разложение. Тъмнина навсякъде, толкова пълна и злокобна, че караше светлината, любовта и всичко добро на света да изглежда уморено, съкрушено и мъртво.

Струваше ѝ се невъзможно Луцифер някога да е бил за нея нещо друго — Бил, грубият каменен гаргойл, когото погрешно бе сметнала за приятел. Беше го допуснала твърде близо, а сега, понеже не бе сторила, каквото беше пожелал той — бе избрала да не убива душата си в древен Египет, — той бе решил да заличи света.

Да изкриви времето и да заличи всичко след Падението.

Всеки живот, всяка любов, всеки миг, който всяка смъртна и ангелска душа някога бе преживяла щеше да бъде смачкан и захвърлен по безразсъдна прищявка на Луцифер, сякаш Вселената беше игра на „Не се сърди човече“, а той беше хленчещо дете, което се предаваше, почнеш ли да губи. Лус обаче нямаше представа какво искаше да спечели той.

Почувства горещина по кожата си, спомняйки си яростта му. Той беше искал тя да види този гняв, да трепери в ръцете му, когато я върна във времето на Падението. Беше искал да ѝ покаже, че за него това е личен въпрос.

После я беше зарязал, хвърляйки Вестител, подобно на мрежа, за да улови всички ангели, които бяха паднали от Рая.

Точно когато Даниел я улови в онова звездно небитие, Луцифер изчезна с едно мигване и предизвика Падението да започне отново. Сега бе там с падащите ангели, със собствения си предишен образ. Подобно на останалите от тях, Луцифер щеше да падне, изолиран и безсилен — с братята си, но в същото време разделен от тях, заедно с тях, но сам. Преди хилядолетия на ангелите им бяха трябвали девет дни по измеренията на простосмъртните, за да паднат от Рая до Земята. Тъй като второто Падение на Луцифер щеше да следва същата траектория, Лус, Даниел и останалите имаха само девет дни да го спрат.

Не го ли направеха, в мига, щом Луцифер и неговият Вестител, пълен с ангели, паднеха на земята, във времето щеше да се получи леко пресекване, което да отекне назад чак до първото Падение и всичко да започне наново. Сякаш седемте хиляди години между тогавашния момент и настоящето никога не се бяха случвали.

Сякаш Лус не беше започнала най-сетне да проумява проклятието, да разбира къде се вписва във всичко това, да научава коя е и каква можеше да бъде.

Историята и бъдещето на света бяха застрашени — освен ако Лус, седмина ангели и двама Нефилими не успеяха да спрат Луцифер. Имаха девет дни и никаква представа откъде да започнат.

Лус беше толкова уморена предишната нощ, че не помнеше да е лягала на това легло, да е придърпвала това тънко синьо одеяло около раменете си. В гредите на малкото бунгало се заплитаха паяжини, а

една сгъваема маса беше осеяна с недопити чаши горещ шоколад, който Габ беше приготвила предната вечер. Но на Лус всичко ѝ се струваше като сън. Полетът ѝ от Вестителя до миниатюрния остров отвъд Тиби, тази безопасна за ангелите зона, беше замъглен от заслепяващо изтощение.

Беше заспала, докато другите още разговаряха, оставяйки гласа на Даниел да я приспи. Сега в бунгалото беше тихо, а в прозореца зад силуета на Даниел небето имаше сивия цвят на приближаващ изгрев.

Вдигна ръка да го докосне по бузата. Той обърна глава и целуна вътрешната страна на дланта ѝ. Лус затвори очи, за да не се разплаче. Защо след всичко, което бяха преживели, Лус и Даниел трябваше да победят дявола, преди да бъдат свободни да се обичат?

— Даниел. — От вратата на бунгалото се разнесе гласът на Роланд. Ръцете му бяха напъхани в джобовете на тесния му вълнен балтон, а сива вълнена скиорска шапка покриваше многобройните му плитчици. Той се усмихна уморено на Лус. — Време е.

— Време за какво? — Лус се подпря на лакти. — Тръгваме ли? Вече? Искан да се сбогувам с родителите си. Вероятно са в паника.

— Мислех да те заведа до къщата им сега — каза Даниел, — да се сбогуваш.

— Но как ще обясня това, че изчезнах след вечерята за Деня на благодарността?

Тя си спомни думите на Даниел от предишната нощ. Макар да ѝ се струваше, че са били във Вестителите цяла вечност, в реално време бяха минали само няколко часа.

И все пак, за Хари и Дорийн Прайс няколкото часа, в които дъщеря им бе изчезнала, наистина бяха цяла вечност.

Даниел и Роланд се спогледаха.

— Погрижихме се за това — каза Роланд, като подаваше на Даниел връзка ключове за кола.

— Как се погрижихте? — попита Лус. — Веднъж татко се обади в полицията, когато закъснях с половин час от училище...

— Не се безпокой, хлапе — каза Роланд. — Покрихме те. Само трябва бързо да направиш една смяна на костюмите. — Той посочи към една раница на люлеещия се стол до вратата. — Габ донесе нещата ти.

— Ъм, благодаря — каза тя смутена. Къде беше Габ? Къде бяха останалите? Предишната вечер бунгалото беше претърпано, изключително уютно със сиянието на ангелски криле и уханието на горещ шоколад и канела. От спомена за този уют, съчетан с обещанието за сбогуване с родителите ѝ, тази сутрин ѝ се струваше празна.

Усети грубия дъсчен под с босите си крака. Когато погледна надолу, осъзна, че още носеше тясната бяла туника, с която беше облечена в Египет, в последния живот, който беше посетила чрез Вестителите. Бил я накара да я облече.

Не, не Бил. Луцифер. Беше се ухилил одобрително, докато ги пъхаше звездната стрела в колана си, обмисляйки съвета, който той ѝ беше дал как да убие душата си.

Никога, никога, никога. Лус имаше твърде много неща, за които да живее.

В старата зелена раница, с която едно време ходеше на леген лагер, Лус намери любимата си пижама — фланелената, на червени и бели райета — спретнатото сгъната, с червените чехли в тон с нея отдолу.

— Но сега е сутрин — каза Лус. — За какво ми е пижама?

Даниел и Роланд отново се спогледаха, като се опитваха да ме се разсмеят.

— Просто ни се довери — каза Роланд.

След като се облече, Лус последва Даниел навън от бунгалото, оставяйки широките му рамене да отблъскват вятъра, докато вървяха по чакълестия бряг към водата.

Миниатюрният остров Тиби беше на около една миля от крайбрежието на Савана. Роланд беше обещал, че от другата страна на тази ивица море ще ги чака кола.

Крилете на Даниел бяха скрити, но той сигурно бе доловил, че тя гледа мястото на раменете му, откъдето се разперваха.

— Когато всичко е наред, ще отлетим до там, където трябва да отидем, за да спрем Луцифер. Дотогава е по-добре да се придържаме ниско към земята.

— Добре — каза Лус.

— Да се състезаваме до другата страна?

Дъхът ѝ образува мразовито облаче във въздуха:

— Знаеш, че ще те победа.

— Вярно. — Той плъзна ръка около талията ѝ, стопляйки я. — Може би тогава е по-добре да вземем лодката. Да защитим прочутата ми гордост.

Тя го гледаше как отвързва малка метална гребна лодка от един стълб. Меката светлина по водата върна мислите ѝ обратно към деня, когато се бяха състезавали по тайното езеро в „Меч и Кръст“. Кожата му беше блестяла, когато се изтеглиха до плоската скала в центъра, за да си поемат дъх, а после легнаха на затопления от слънцето камък, оставяйки топлината на деня да изсуши телата им. Тогава едва бе познавала Даниел — не беше знаела, че той е ангел, — а вече беше опасно влюбена в него.

— Плували сме заедно в живота ми в Таити, нали? — попита тя, изненадана да си спомни друг момент, в който беше видяла косата на Даниел да блести от водата.

Даниел се втренчи в нея и тя разбра колко много означаваше за него това, най-сетне да е в състояние да сподели някои от спомените си от тяхното минало. Изглеждаше толкова развълнуван, та ѝ се стори, че той може да се разплаче.

Вместо това той я целуна нежно по челото и каза:

— И всичките онези пъти пак ме побеждаваше, Лулу.

Не говориха много, докато Даниел гребеше. На Лус ѝ беше достатъчно просто да гледа как мускулите му се напрягаха и отпускаха всеки път, щом той се дръпнеше назад, да чува звука от спускането и изваждането на греблата от студената вода, да вдишва соления мирис на океана. Слънцето се издигаше над раменете ѝ, топлейки тила ѝ, но когато наближиха сушата, тя видя нещо, от което по гръбнака ѝ пролази тръпка.

Разпозна белия форд „Таурус“, модел 1993, начаса.

— Какво има? — Даниел забеляза как позата на Лус се вдърви, когато гребната лодка стигна до брега. — О. Това. — Звучеше безгрижно, когато изскочи от лодката и подаде ръка на Лус. Земята беше размекната и с наситен мирис. Напомни на Лус за детството ѝ, когато тичаше из горите на Джорджия през есента, наслаждавайки се на предвкушаните пакости и приключения.

— Не е каквото си мислиш — каза Даниел. — Когато София избита от „Меч и Кръст“, след... — Лус зачака, трепвайки, надявайки

се, че Даниел няма да каже: „след като уби Пен“ — след като открихме коя е в действителност, ангелите конфискуваха колата ѝ. — Лицето му стана сурово. — Тя ни дължи поне това, и повече.

Лус си спомни бялото лице на Пен, с изтичащия от него живот.

— Къде е София сега?

Даниел поклати глава:

— Не знам. За нещастие, вероятно скоро ще разберем. Имам предчувствие, че ще успее да се промъкне в плановете ни. — Той извади ключовете от джоба си и пъкна единия във вратата откъм страната на пасажера. — Но не за това трябва да се безпокоиш точно сега.

Лус го погледна, докато се отпускате на сивата платнена седалка.

— В такъв случай, за какво би трябвало да се безпокоя тъкмо сега?

Даниел завъртя ключа, колата бавно се разтърси и моторът заработи. Когато за последен път бе седяла на това място, Лус се беше притеснявала, задето е сама с него. Беше първата вечер, в която се бяха целунали — поне доколкото знаеше тогава. Лус пъкнаше предпазния колан в закопчалката, когато почувства пръстите на Даниел върху своите.

— Помни — каза той меко, като се пресегна да закопчае предпазния ѝ колан, оставяйки ръцете си да се задържат за миг над нейните. — Има си номер.

Целуна я по бузата, после включи колата на задна скорост, измъкна се бавно от мократа гора и излезе на тесен двулентов асфалтов път. Бяха единствените на пътя.

— Даниел? — попита отново Лус. — За какво друго трябва да се притеснявам?

Той хвърли поглед към пижамата ѝ:

— Колко те бива да се преструваш на болна?

Двигателят на белия „Таурус“ работеше на празни обороти в алеята зад къщата на родителите ѝ, докато Лус се промъкваше покрай трите азалии до прозореца на спалнята си. През лятото от чернозема се подаваха и извиваха доматени стъбла, но зиме задният двор

изглеждаше гол и унил и не създаваше особено усещане за дом. Не помнеше кога за последен път беше стояла тук. Беше се измъквала тайно от три различни пансиона преди, но не и от къщата на родителите си. Сега се промъкваше тайно вътре и не знаеше как се отваря прозорецът ѝ. Лус огледа съннения квартал, погледна към сутрешния вестник в мократа от утринната роса найлонова торбичка в края на моравата на родителите ѝ, към стария, останал без мрежа баскетболен обръч в автомобилната алея на семейство Джонсън от другата страна на улицата. Нищо не се беше променило, откакто беше заминала. Нищо не се беше променило, освен Лус. Ако Бил успееше, щеше ли и този квартал да изчезне?

Тя помахаше за последно на Даниел, който гледаше от колата, пое си дълбоко дъх и с палци измъкна долната плоскост от лющещата се синя боя на перваза.

Тя се плъзна право нагоре. Някой вътре вече беше вдигнал мрежата против комари. Лус спря за миг, зашеметена, когато белите завеси от муселин се разделиха и наполовина русата, наполовина тъмнокоса глава на едновременната ѝ неприятелка Моли Зейн изпълни откритото пространство.

— Здравсти, Месно руло.

Лус настръхна, щом чу прякора, който си беше спечелила през първия си ден в „Меч и Кръст“. Това ли имаха предвид Даниел и Роланд, когато казаха, че са се погрижили за нещата вкъщи?

— Какво правиш тук, Моли?

— Хайде, няма да те ухапая. — Моли протегна ръка. Ноктите ѝ бяха в олющен смарагдово зелен цвят.

Лус пъхна ръка в ръката на Моли, сниши се и прекрачи, първо с единия крак, после с другия, през прозореца.

Спалнята ѝ изглеждаше малка и старомодна, като времева капсула от някоя отдавнашна Лус. Отзад на вратата ѝ имаше рамкиран плакат на Айфеловата кула. Там беше дъската ѝ за съобщения с окачените на нея награди от отбора по плуване на основното училище в Тъндърболт. А под завивката с жълто–зелени щампи в хавайски стил, беше най–добрата ѝ приятелка, Кали.

Кали се измъкна тромаво изпод завивките, втурна се покрай леглото и се хвърли в обятията на Лус.

— Непрекъснато ми повтаряха, че с теб всичко ще е наред, но с тези лъжи... освен това сме напълно ужасени, толкова, че няма да ти обясним нито думичка. Даваш ли си изобщо сметка колко абсолютно стряскащо беше това? Все едно направо изпадна от лицето на Земята...

В отговор Лус я прегърна. Доколкото Кали знаеше, Лус отсъстваше само от предишната вечер.

— Добре, вие двете — изръмжа Моли, като отдръпна Лус от Кали, — можете да ахкате и да се тръшкате до припадък по-късно. Не лежах в леглото ти с онази евтина полиестерна перука цяла нощ, преструвайки се на Лус с разстроен стомах, та да можете сега вие да ни провалите прикритието. — Тя забели очи. — Аматорки.

— Я чакай малко. Какво си направила? — попита Лус.

— След като ти... изчезна — каза Кали задъхано, — знаехме, че никога не бихме могли да го обясним на родителите ти. Искам да кажа, та аз едва можех да го проумея, след като го видях със собствените си очи. Когато Габ оправи задния двор, казах на родителите ти, че ти е прилошало и си отишла да си легнеш, а Моли се престори на теб и...

— Истински късмет, че намерих това в дрешника ти. — Моли завъртя къса вълниста черна перука около единия си пръст. — Останки от Хелоуин?

— Жената Чудо. — Лус трепна, съжалявайки за карнавалния си костюм за Хелоуин от средното училище, и то не за пръв път.

— Е, свърши работа.

Беше странно да види Моли — която някога бе взела страната на Луцифер — да ѝ помага. Но дори Моли, подобно на Кам и Роланд, не искаше да падне отново. Така че бяха тук, екип, странни другарки по легло.

— Покрила си ме? Не знам какво да кажа. Благодаря.

— Както и да е. — Моли рязко обърна глава към Кали: бе готова на всичко, само за да отклони признателността на Лус. — Всъщност тя беше умелата лъжкия. Благодарни на нея. — Тя провря единия си крак през отворения прозорец и се обърна, за да извика назад: — Мислите ли, че можете да се справите оттук нататък? Имам важна среща в едно заведение.

Лус окуражително вдигна палци към нея и се тръсна на леглото си.

— О, Лус — прошепна Кали. — Когато тръгна, целият ви заден двор беше покрит с този сив прах. А онова русо момиче, Габ, махна веднъж с ръка и накара прахта да изчезне. После казахме, че ти е лошо, че всички други са си отишли у дома, и просто започнахме да мием съдовете заедно с родителите ти. А аз отначало си помислих, че онова момиче Моли е малко ужасно, но тя всъщност е доста готина. — Очите ѝ се присвиха. — Но къде все пак отиде ти? Какво стана с теб? Наистина ме уплаши, Лус.

— Дори не знам откъде да започна — каза Лус.

Чу се почукване, последвано от познатото скърцане, с което се отваряше вратата на спалнята ѝ.

Майката на Лус стоеше на вратата, разчорлената ѝ от съня коса бе укротена с жълта шнола с форма на банан, лицето ѝ — гримирано и хубаво. Държеше ракивов поднос с две чаши портокалов сок, две чинии с препечени филийки с масло и кутия Алка Зелцер.

— Някой май се чувства по-добре.

Лус изчака майка ѝ да остави подноса на нощното шкафче; после обви ръце около кръста ѝ и зарови лице в розовия ѝ кариран халат. Сълзи пареха очите ѝ. Тя подсмръкна.

— Моето малко момиченце — каза майка ѝ, като опипа челото и бузите на Лус да провери дали има температура. Макар че от цяла вечност не беше се обръщала към нея с този мек глас, на Лус той ѝ се стори толкова хубав.

— Обичам те, мамо.

— Не ми казвай, че е твърде болна за пазаруването в първия петък след Деня на благодарността. — Бащата на Лус се появи на вратата, като държеше зелена пластмасова лейка. Господин Прайс се усмихваше, но зад очилата без рамки очите му изглеждаха загрижени.

— Чувствам се по-добре — отвърна Лус. — Но...

— О, Хари — каза майката на Лус. — Знаеш, че ни позволиха да я вземем само за един ден. Трябва да се връща в училище. — Тя се обърна към Лус. — Даниел се обади преди малко, миличка. Каза, че може да те вземе и да те върне в „Меч и Кръст“. Казах, че, разбира се, с баща ти ще се радваме, но...

— Не — каза Лус бързо, спомняйки си плана, който Даниел бе изложил подробно в колата. — Дори и аз да не мога да отида, вие пак

трябва да отидете на петъчното пазаруване. Това е семейна традиция на Прайс.

Разбраха се Лус да пътува с Даниел, а родителите ѝ да закарат Кали до летището. Докато момичетата се хранеха, родителите на Лус седяха на крайчеца на леглото и говореха за Деня на благодарността. („Габ лъсна целия порцелан — какъв ангел“.) Докато минаха на темата за изгодното пазаруване в петъка след Деня на благодарността, което се надявах да направят („Баща ги вечно иска само инструменти“), Лус осъзна, че не беше казала нищо, освен типични, лишени от съдържание реплики за запълване на разговора от рода на: „Ъ-хъ“ и „О, наистина ли?“.

Когато родителите ѝ най-накрая се изправиха, за да занесат чиниите им в кухнята, а Кали започна да си опакова багажа, Лус влезе в банята и затвори вратата.

Беше сама за пръв път сякаш от милион векове. Седна на столчето пред тоалетката и погледна в огледалото.

Беше си тя, но различна. Със сигурност на погледа ѝ отвърна Лусинда Прайс. Но също...

Пълните ѝ устни бяха тези на Лейла, Лулу бе в гъстите вълни на косата ѝ, Лу Син — в напрегнатото изражение на лешниковите ѝ очи, Лучия — в пламъчето в очите ѝ. Не беше сама. Може би никога нямаше да бъде отново сама. Там, в огледалото, всяко превъплъщение на Лусинда отвърщаше на погледа ѝ и се питаше: Какво ще стане с нас? Какво ще стане с нашето минало и нашата любов?

Взе си душ и си сложи чисти джинси, черните каубойски ботуши и дълъг бял пуловер. Седна върху куфара на Кали, докато приятелката ѝ се мъчеше да закопчае ципа. Мълчанието между тях беше жестоко и потискащо.

— Ти си най-добрата ми приятелка, Кали — каза накрая Лус. — Преживявам нещо, което не разбирам. Но ти нямаш вина. Съжалявам, че не знам как да бъда по-конкретна, но ми липсваше толкова много.

Раменете на Кали се напрегнаха.

— Едно време ми казваше всичко. — Но погледите, който си размениха, давах да се разбере, че и двете момичета знаеха, че това вече не е възможно.

Отвън пред къщата се затръшна автомобилна врата.

През отворените щори Лус гледаше как Даниел си проправя път по пътеката на родителите ѝ. И макар да бе минал по-малко от час, откакто я беше оставил, Лус почувства как пулсът ѝ се ускорява, а бузите ѝ поруменяват при вида му. Той вървеше бавно, сякаш се носеше плавно, червеният му шал се вееше зад него. Дори Кали зяпна.

Родителите на Лус се събраха във фойето с тях. Тя прегръща дълго всеки от тях: първо баща си, после майка си, след това Кали, която я притисна силно и прошепна бързо: „Това, което видях снощи — ти, пристъпваща в онази... онази сянка — беше прекрасно. Просто искам да знаеш това“.

Лус почувства как очите ѝ отново парят. Притисна Кали в отговор и прошепна:

— Благодаря.

После тръгна надолу по пътеката и влезе в обятията на Даниел и всичко, което можеше да последва заедно с тях.

— Ето ви и вас, влюбени гълъбчета — пропя Ариана, като подаде глава иззад дълъг библиотечен шкаф. Тя седеше с кръстосани крака на дървен библиотечен стол, жонглирайки с няколко кожени торбички. Носеше гащеризон и военни ботуши, а тъмната ѝ коса беше сплетена на малки плитчици.

Лус не преливаше от радост да е отново в библиотеката на „Меч и Кръст“. Тя бе ремонтирана след пожара, който я беше унищожил, но още миришеше, сякаш там беше изгоряло нещо голямо и гадно. От училищната управа бяха обяснили пожара като странно произшествие, но някой беше загинал — Тод, тих и мълчалив ученик, когото Лус почти не беше познавала до нощта, в която бе умрял, — и Лус знаеше, че под повърхността на историята се крие нещо по-мрачно. Винеше себе си. Станалото ѝ напомняше твърде много за Тревър, едно момче, по което някога си бе падала, което беше загинало в друг необясним пожар.

Сега, докато тя и Даниел завиваха зад ъгъла на един книжен стелаж към частта от библиотеката, отделена за учене, Лус видя, че Ариана не е сама. Всички бяха там: Габ, Роланд, Кам, Моли, Анабел — дългокракото момиче-ангел с наситено розовата коса, — дори Майлс и Шелби, които развълнувано махаха с ръце и изглеждаха определено

различни от другите ангели, но също и различни от простосмъртните тийнейджъри.

Майлс и Шелби бяха... наистина ли се държаха за ръце? Но когато Лус погледна отново, ръцете им изчезнаха под масата, на която седяха всички. Майлс смъкна бейзболната си шапка по-ниско. Шелби се прокашля и се приведе над някаква книга.

— Твоята книга — каза Лус на Даниел в мига щом забеляза дебелия гръб на книгата с кафявото ронещо се лепило близо до най-долния край. Заглавието върху избелялата корица гласеше: „Пазителите: Митът в средновековна Европа, от Даниел Григори“.

Ръката ѝ посегна автоматично към бледосивата корица. Тя затвори очи, защото това ѝ напомни за Пен, която беше намерила книгата през последната нощ на Лус като ученичка в „Меч и Кръст“ и защото снимката, залепена отвътре на предната корица, беше първото нещо, което я бе убедило, че онова, което Даниел ѝ бе разказал за тяхното минало, може да е възможно.

Беше снимка, взета от друг живот, в Хелстън, Англия. И макар че не би трябвало да е възможно, в това нямаше съмнение: младата жена на снимката беше тя.

— Къде я намери? — попита Лус.

Гласът ѝ сигурно беше издал нещо, защото Шелби попита:

— Във всеки случай, какво толкова важно има в това прашно старо нищо?

— Скъпоценно е. Сега е единственият ни ключ — каза Габ. — София се опита да го изгори веднъж.

— София? — Ръката на Лус се стрелна към сърцето. — Мис София се е опитала... — пожарът в библиотеката? Това е била тя? — Останалите кимнаха. — Тя уби Тод — каза Лус вцепенено.

Значи вината не беше на Лус. Още един живот, който да тежи на съвестта на София. Това ни най-малко не накара Лус да се почувства по-добре.

— И тя едва не умря от шок вечерта, когато ти ѝ я показа — каза Роланд. — Всички бяхме шокирани, особено когато доживя да разкажеш за това.

— Говорехме как Даниел ме целуна — спомни си Лус и се изчерви. — И факта, че оцелях след това. Това ли е изненадало мис София?

— Отчасти — каза Роланд. — Но в онази книга имаше много повече неща, за които София не би искала да знаеш.

— Не я биваше много да образова хората, нали? — каза Кам, като отпрати на Лус лукава усмивка, която казваше: Отдавна не сме се виждали.

— Какво не би искала да узная?

Всички ангели се обърнаха към Даниел.

— Снощи ти казахме, че никой от ангелите не помни къде сме се приземили, когато паднахме — каза Даниел.

— Да, по този въпрос... Как е възможно? — каза Шелби. — Човек би си помислил, че подобно нещо ще остави отпечатък в стария механизъм за запаметяване.

Лицето на Кам почервения:

— Опитай се ти да падаш девет дни през многобройни измерения и трилиони мили, като се приземиш по лице, счупиш си крилете, търкаляш се наоколо с мозъчно сътресение в продължение на кой знае колко време, скиташ се из пустинята с десетилетия, търсейки каквото и да е, което да ти подскаже кой си, какво си или къде си — и после ми приказвай за стария механизъм за запаметяване.

— Добре, имаш проблеми с приемането и осъзнаването — каза Шелби, като възприе тона си на психоаналитик. — Ако трябваше аз да ти поставя диагноза...

— Е, поне помниш, че в цялата история е имало пустиня — каза Майлс дипломатично, с което разсмя Шелби.

Даниел се обърна към Лус:

— Написах тази книга, след като те изгубих в Тибет... но преди да те срещна в Прусия. Знам, че посети онзи живот в Тибет, защото те последвах там, така че може би разбираш как фактът, че те изгубих по този начин, ме накара да се заема с изследвания и изучаване, за да намеря изход от това проклятие.

Лус извърна поглед. Смъртта ѝ в Тибет беше накарала Даниел да се хвърли от един зъбер. Опасяваше се, че това ще се случи отново.

— Кам е прав — каза Даниел. — Никой от нас не си спомня къде сме се приземили. Лутахме се из пустинята, докато тя престана да бъде пустиня; скитахме се из низините, долините и моретата, докато се превърнаха отново в пустиня. Едва след като бавно се намерихме и започнахме да сглобяваме историята, си спомнихме, че някога сме

били ангели. Но имало реликви, създадени след нашето Падение, вещественни свидетелства за нашата история, които човечеството открило и запазило като съкровища, дарове — смятат те — от бог, когото не разбират. Дълго време три от реликвите били заровени в един храм в Йерусалим, но по време на Кръстоносните походи били откраднати, тайно отнесени на различни места. Никой от нас не знаеше къде.

— Когато правех проучването си преди няколкостотин години, се съсредоточих върху средновековната епоха и претърсих толкова източници, колкото успях, за нещо като теологично плякосване на реликвите — продължи Даниел. — Същността е, че ако тези три артефакта могат да бъдат събрани и обединени на планината Синай...

— Защо планината Синай? — попита Шелби.

— Каналите между Трона и Земята са най-близки там — обясни Габ, като отметна коса. — Там Мойсей получил Десетте Божи заповеди; оттам влизат ангелите, когато носят послания от Трона.

— Мислете за това като за местното свърталище на Бог — добави Ариана, като запрати една кожена торбичка твърде високо във въздуха и уцели лампата над главата си.

— Но преди да попитате — каза Кам, като умишлено погледна към Шелби, — планината Синай не е първоначалното място на Падението.

— Това би било твърде лесно — каза Анабел.

— Ако всички реликви са събрани на планината Синай — продължи Даниел, — тогава, на теория, ще бъдем в състояние да разгадаем местонахождението на Падането.

— На теория. — Кам се подсмихна подигравателно. — Трябва ли точно аз да казвам, че има известно съмнение във валидността на проучванията на Даниел...

Даниел стисна челюст:

— Имаш ли по-добра идея?

— Не мислиш ли — Кам повиши тон, — че твоята теория придава доста тежест на идеята, че тези реликви са нещо повече от слух? Кой знае дали могат да правят това, което се предполага, че могат?

Лус изучаваше групата от ангели и демони — единствените и съюзници в тази мисия, за да спаси себе си и Даниел... и света.

— Значи това неизвестно местонахождение е мястото, където трябва да бъдем след девет дни, считано от този момент.

— По-малко от девет дни, считано от този момент — уточни Даниел. — След девет дни, считано от този момент, ще бъде твърде късно. Луцифер — и ангелите, прокудени от Небето, — ще са пристигнали.

— Но ако можем да стигнем преди Луцифер до мястото на Падението — каза Лус, — после какво?

Даниел поклати глава:

— Всъщност не знаем. Никога не съм казвал на никого за тази книга, защото Кам е прав — не знаех до какво ще доведе. Дори чак години по-късно узнах, че Габ я е публикувала, а дотогава бях изгубил интерес към проучването. Ти беше умряла за пореден път, а без ти да си там, за да изиграеш ролята си...

— Моята роля? — попита Лус.

— Която всъщност още не разбираме...

Габ смущка Даниел с лакът, прекъсвайки го рязко:

— Това, което той иска да каже, е, че всичко ще бъде разкрито в подходящото време.

Моли се плесна по челото.

— Наистина? „Всичко ще се разкрие“? Само това ли знаете, хора? Това ли повтаряте непрекъснато?

— Това и твоята значимост — каза Кам, като се обърна към Лус. — Ти си шахматната пионка, заради която силите на доброто и злото и всички между тях се бият тук.

— Какво? — прошепна Лус.

— Млъквай. — Даниел съсредоточи вниманието си върху Лус. — Не го слушай.

Кам изсумтя, но никой не обърна внимание на това. Звукът просто си остана в стаята като неканен гост. Ангелите и демоните мълчаха. Никой нямаше да се изпусне да каже нещо друго за ролята на Лус в спирането на Падението.

— Значи цялата тази информация, този лов на плячка — попита тя — е в тази книга?

— Повече или по-малко — каза Даниел. — Просто трябва да прекарам известно време с текста и да освежа паметта си. Надявам се, че тогава ще знам откъде да започнем.

Останалите се отдалечиха, за да дадат на Даниел достатъчно пространство на масата. Лус почувства как дланта на Майлс леко докосва задната част на ръката ѝ. Почти не бяха говорили, откакто беше минала обратно през Вестителя.

— Мога ли да говоря с теб? — попита Майлс много тихо. — Лус?

Изражението на лицето му — напрегнато заради нещо — напомни на Лус за онези последни няколко мига в задния двор на родителите ѝ, когато Майлс беше отразил образа ѝ.

Така и не бяха говорили истински за целувката си на покрива пред стаята ѝ в общежитието на „Шорлайн“. Със сигурност Майлс знаеше, че е било грешка — но защо Лус имаше чувството, че го подвежда всеки път, когато се държи мило с него?

— Лус. — Беше Габ, която се появи до Майлс. — Помислих си да спомена... — тя хвърли поглед към Майлс, — ако искаш да отидеш да посетиш Пен за миг, сега е моментът.

Добра идея. — Лус кимна. — Благодаря. — Тя хвърли извинително поглед към Майлс, но той само смъкна бейзболната шапка над очите си и се обърна да прошепне нещо на Шелби.

— Хм. — Шелби се прокашля възмутено. Тя стоеше зад Даниел, опитвайки се да чете книгата над рамото му. — Ами аз и Майлс?

— Вие се връщате в „Шорлайн“ — каза Габ: тонът ѝ напомняше този на учителите в „Шорлайн“ повече, отколкото Лус бе забелязала преди. — Необходимо ни е да предупредите Стивън и Франческа. Може да имаме нужда от помощта им — а също и от вашата помощ. Кажете им... — Тя си пое дълбоко дъх. — Кажете им, че се случва. Че е поставено началото на финална игра, макар и не както очаквахме. Кажете им всичко. Те ще знаят какво да правят.

— Чудесно — каза Шелби, като се мръщеше. — Ти си шефът.

— Йоохохо-юхухууу. — Ариана сви длани около устата си. — Ако, въ, Лус иска да излезе, някой ще трябва да ѝ помогне да слезе от прозореца. — Тя забарабани с пръсти по масата със смутено изражение. — Направих барикада от библиотечни книги близо до входа, в случай че на някого от онези от „Меч и Кръст“ му се прииска да ни обезпокои.

— Давай. — Кам вече беше проврял ръка през сгъвката на лакътя на Лус.

Тя понечи да възрази, но изглежда никой от другите ангели не смяташе, че идеята е лоша. Даниел дори не забеляза.

Близко до задния изход, Шелби и Майлс едновременно изрекоха: „Внимавай“ към Лус, с различна степен на настойчивост в гласовете.

Кам я отведе до прозореца: усмивката му излъчваше топлина. Плъзна нагоре стъклото на прозореца и двамата заедно поседнаха към кампуса, където се бяха запознали, където се бяха сблизили, където той я беше подлъгал да го целуне. Не всички спомени бяха лоши...

Той скочи пръв през прозореца, приземявайки се меко на перваза, и протегна ръка да хване нейната.

— Милейди.

Хватката му беше силна и я накара да се почувства миниатюрна и безтегловна, когато Кам се спусна надолу от перваза, два етажа за две секунди. Крилете му бяха скрити, но въпреки това той се движеше така грациозно, сякаш летеше. Приземиха се меко на роената трева.

— Предполагам, че не искаш компанията ми — каза той. — В гробището — не, нали знаеш, като цяло.

— Правилно. Не, благодаря.

Той извърна поглед и бръкна в джоба си: извади малко сребърно звънче. Изглеждаше древно, с надпис на иврит отгоре. Подаде ѝ го.

— Просто звънни, когато искаш да те взема обратно.

— Кам — каза Лус. — Каква е моята роля във всичко това?

Кам посегна да я докосне по бузата, после, изглежда, размисли. Ръката му закръжи във въздуха.

— Даниел е прав. Не е наша работа да ти казваме.

Не изчака отговора ѝ — просто прегъна колене и се издигна от земята. Дори не погледна назад.

Лус се загледа за миг в кампуса, оставяйки познатата влага на „Меч и Кръст“ да полепне по кожата ѝ. Не можеше да определи дали мрачното училище с огромните си, сурови неоготически сгради и печален, унил пейзаж изглеждаше различно или същото.

Тръгна бавно през кампуса, през полегатата, неподвижна трева, покрай потискащите спални помещения, към портата от ковано желязо на гробището. Там спря, чувствайки как кожата по ръцете ѝ настръхва.

Гробището още изглеждаше и миришеше като помийна яма наскреж кампуса. Прахът от битката на ангелите се беше разнесъл. Все още беше достатъчно рано, та повечето ученици да спят, а и във всеки

случай, нямаше вероятност някой от тях да се шляе из гробището, освен ако не изтърпява наказание. Тя се вмъкна през портата и тръгна бавно надолу покрай килнатите назад надгробни камъни и калните гробове.

В далечния източен ъгъл бе вечният дом на Пен. Лус седна в подножието на гроба на приятелката си. Не носеше цветя и не знаеше никакви молитви, затова положи ръце върху студената, мокра трева, затвори очи и изпрати свое собствено послание към Пен, тревожейки се, че то може никога да не стигне до нея.

Лус се върна до прозореца на библиотеката, обзета от раздразнение. Не ѝ трябваше Кам или екзотичната му камбанка. Можеше да се изкатери сама по перваза.

Беше достатъчно лесно да се изкатери по най-ниската част от наклонения покрив, а оттам да се изкачи няколко нива нагоре, докато се доближи до дългия тесен перваз под прозорците на библиотеката. Беше широк около две стъпки. Докато се промъкваше по него, полъхът на вятъра довя до нея препиращите се гласове на Кам и Даниел.

— Ами ако единият от нас бъде пресрещнат? — Тонът на Кам беше висок и умолителен. — Знаеш, че сплотени сме по-силни, Даниел.

— Ако не стигнем там навреме, силата ни няма да има значение. Ще бъдем заличени.

Можеше да си ги представи от другата страна на стената. Кам — със стиснати юмруци и със зелени очи, мятаци мълнии; Даниел — упорит и непоклатим, с ръце, скръстени на гърдите.

— Не вярвам, че няма да действаш в своя полза. — Тонът на Кам беше рязък. — Слабостта ти към нея е по-силна от думата ти.

— Няма нищо за обсъждане. — Даниел не отстъпваше. — Единственият вариант, с който разполагаме, е да се разделим.

Останалите мълчаха, вероятно мислейки си същото като Лус. Кам и Даниел се държаха твърде много като братя, та някой друг да посмее да се намеси между тях.

Тя стигна до прозореца и видя, че двамата ангели бяха един срещу друг. Ръцете ѝ се вкопчиха в перваза. Почувства лек прилив на гордост — която никога не би признала — за това, че беше успяла да

се върне в библиотеката без помощ. Вероятно никой от ангелите нямаше дори да забележи. Тя въздъхна и плъзна единия си крак вътре. Точно в този миг прозорецът се разтресе.

Стъклото издрънча, а первазът завибрира в ръцете ѝ толкова силно, че тя беше почти съборена от издатината. Хвана се по-здраво, чувствайки вибрации в тялото си, сякаш сърцето и душата ѝ също трепереха.

— Земетресение — прошепна тя. Стъпалото ѝ докосна задния край на издатината точно когато хватката ѝ върху перваза се разхлаби.

— Лусинда!

Даниел се втурна към прозореца. Ръцете му се заключиха около нейните. Кам също беше там, с една ръка върху раменете на Лус, а другата — на тила ѝ. Книжните лавици се раздвижиха като леки вълни, а лампите в библиотеката потрепнаха, когато двамата ангели издърпаха Лус през люлеещия се прозорец точно преди стъклото да се изплъзне от рамката и да се разбие на хиляди късчета.

Тя погледна към Даниел за знак, който да ѝ подсказже нещо. Той още стискаше китките ѝ, но блуждаещият му поглед минаваше край нея, насочен навън. Гледаше небето, което бе станало смръщено и сиво.

По-ужасно от всичко това бе продължаващото вибриране вътре в Лус, което я караше да се чувства сякаш беше подложена на електрошок. Треперенето беше като цяла вечност, но продължи пет, може би шест секунди — достатъчно време Лус, Кам и Даниел да паднат на пращия дървен под на библиотеката е глухо тупване.

После треперенето спря и светът потъна в мъртвешка тишина.

— Какво, по дяволите? — Ариана се надигна от земята. — Нима пристъпихме в Калифорния без мое знание? Никой не ми каза, че в Джорджия има разломи!

Кам издърпа дълго парче стъкло от горната част на ръката си. Лус ахна, когато по лакътя му се стече струйка яркочервена кръв, но по лицето му не проличаха признаци на болка.

— Това не беше земетресение. Беше сеизмично разместване във времето.

— Какво? — попита Лус.

— Първото от много. — Даниел погледна навън през наъбения прозорец, наблюдавайки как бял кълбест облак преминава бавно през

вече синьото небе. — Колкото повече се приближава Луцифер, толкова по-силни ще стават. — Той хвърли поглед към Кам, който кимна.

— Тик-так, хора — каза Кам. — Времето изтича. Трябва да политаме.

ПЪТИЩАТА СЕ РАЗДЕЛЯТ

Габ пристъпи напред.

— Кам е прав. Чувала съм Съдниците да говорят за тези размествания. — Тя подръпваше ръкавите на бледожълтата си дълга кашмирена жилетка, сякаш никога нямаше да се стопли. — Наричат се „времетръси“. Представяват леки вълни в нашата реалност.

— И колкото повече се приближава той — добави Роланд, винаги изтънчено остроумен, — толкова по-близо сме ние до последното място на неговото Падение и толкова по-чести и по-ожесточени ще стават времетръсите. Времето започва да се колебае в подготовка за пренаписването си.

— Както компютърът ти блокира все по-често и по-често, преди харддискът да се срине и да заличи курсовата ти работа от двайсет страници? — добави Майлс. Всички го погледнаха объркано. — Какво? — каза той. — Ангелите и демоните не пишат ли домашни?

Лус се отпусна на един от дървените столове пред една празна маса. Чувстваше се куха, сякаш времетръсът беше разхлабил някаква важна част в нея и тя я бе изгубила завинаги. Сприхавите гласове на ангелите се кръстосваха объркано в ума ѝ, но не изричаха нищо, което да е от полза. Трябваше да спрат Луцифер, а тя виждаше, че никой от тях не знае точно как да го направи.

— Венеция. Виена. И Авиньон. — Ясният глас на Даниел проби през шума. Той седна до Лус и обви ръка около облегалката на стола ѝ. Върховете на пръстите му докоснаха леко рамото ѝ. Когато той протегна „Книгата на Пазителите“, за да могат всички да видят, останалите утихнаха. Всички се съсредоточиха.

Даниел посочи един абзац с гъсто напечатан текст. Дотогава Лус не беше осъзнала, че книгата е написана на латински. Разпозна няколко думи от годините изучаване на латински в Доувър. Даниел беше подчертал и оградил няколко думи и беше направил някои бележки в полетата на страниците, но книгата беше толкова стара и протрита, че страниците бяха почти нечетливи.

Ариана кръжеше над него.

— Този почерк е наистина кошмарен.

Даниел не изглеждаше смутен. Докато нахвърляше нови записки, почеркът му бе тъмен и елегантен и събуди в Лус топло чувство за нещо познато, когато осъзна, че го бе виждала преди. Топлеше я всяко нещо, което ѝ напомняше колко дълга и дълбока е била любовната ѝ връзка с Даниел, макар и знакът, който ѝ го напомняше, да бе нещо дребно, като ръкописния шрифт, който преминаваше плавно през столетията, показвайки ясно, че Даниел ѝ принадлежи.

— Летопис за онези ранни дни след Падението бил създаден от Небесното войнство от отказалите да сключат съюз ангели, които били прокудени от Рая — каза той бавно. — Но тази история е напълно откъслечна и несвързана.

— История ли? — повтори Майлс. — Значи просто намираме няколко книги и ги прочитаме и те, един вид, ще ни кажат къде да отидем?

— Не е толкова просто — каза Даниел. — Нямаше книги в смисъла, който би означавал нещо за вас сега; това бяха дните на началото. Затова нашето минало и нашите истории бяха записани чрез други средства.

Ариана се усмихна:

— Тук ще стане сложно, нали?

— Историята е била обвързана с реликви — много реликви, в течение на хилядолетия. Но има конкретно три, които изглеждат свързани с нашето търсене, три, които може да съдържат отговора за това, къде ангелите са паднали на Земята.

Не знаем какви са тези реликви, но знаем къде са споменати за последно: Венеция, Виена и Авиньон. Намирали са се на тези три места по време на проучванията и писането на тази книга. Но това беше отдавна, а дори и тогава никой не можеше да каже дали предметите — каквито и да са те — са още там.

— Значи в крайна сметка това може да се окаже едно божествено търсене на зелен хайвер — въздъхна Кам. — Отлично. Ще си прахосаме времето, търсейки мистериозни предмети, които може, а може и да не ни кажат онова, което имаме нужда да узнаем, на места, на които може да са, а може и да не са, от столетия.

Даниел сви рамене:

— Накратко, да.

— Три реликви. Девет дни. — Очите на Анабел потрепнаха. — Това не е много време.

— Даниел беше прав. — Погледът на Габ се стрелна светкавично напред–назад между ангелите. — Трябва да се разделим.

За това бяха спорили Кам и Даниел, преди стаята да започне да се тресе. Дали щяха да имат по–добър шанс да открият всички реликви навреме, ако се разделят.

Габ изчака Кам да кимне неохотно, а после каза:

— Тогава е решено. Даниел и Лус — вие поемате първия град. — Тя погледна надолу към записките на Даниел, после отпрати към Лус храбра усмивка. — Венеция. Тръгнете към Венеция и намерете първата реликва.

— Но каква е първата реликва? Знаем ли изобщо? — Лус се надвеси над книгата и видя нахвърляна с химикал скица в полето на страницата.

Сега Даниел също изучаваше скицата, клатейки леко глава към изображението, което беше нарисувал преди стотици години. Изглеждаше почти като поднос за сервиране, от онези, които майката на Лус все търсеше в антикварните магазини.

— Това успях да сглобя като образ от изучаването на псевдоепиграфите — отхвърлените евангелски текстове на ранната църква.

Имаше яйцевидна форма, със стъклено дъно, което Даниел беше изобразил умело, скицирайки фона от другата страна на прозрачната основа. Подносът, или каквато там беше реликвата, имаше от двете страни нещо като малки очукани дръжки. Даниел дори беше начертал мащаб под него и според скицата му артефактът беше голям — около осемдесет на сто сантиметра.

— Почти не помня да съм рисувал това. — Даниел звучеше разочарован от себе си. — Знаем не по–добре от вас какво е.

— Сигурна съм, че щом стигнете там, ще можете да го разгадаете — каза Габ, полагайки усилия да звучи окуражаващо.

— Ще успеем — потвърди Лус. — Сигурна съм, че ще успеем.

Габ примигна, усмихна се и продължи:

— Роланд, Анабел и Ариана — вие тримата ще отидете във Виена. Така остава... — Устата ѝ потрепна, когато осъзна какво се

канеше да каже, но въпреки това тя събра смелост. — Моли, Кам и аз ще вземем Авиньон.

Кам изопна плещи назад и разпери зашеметяващо златистите си криле с мощно напористо движение, като се блъсна в Моли с връхчето на дясното си крило и я отблъсна пет стъпки назад.

— Направи го пак и ще те смачкам — изсъска Моли, гледайки гневно един отпечатък от килима върху лакътя си. — Всъщност... — Тя понечи да се нахвърли върху Кам с вдигнат юмрук, но Габ се намеси.

Тя дръпна грубо Кам и Моли и ги раздели с пресилено драматична въздишка.

— Като говорим за смачкване, наистина бих предпочела да не се налага да смачкам следващия от вас, който предизвика другия — тя се усмихна сладко на двамата си спътници–демони, — но ще го направя. Това ще бъдат девет много дълги дни.

— Да се надяваме, че ще са дълги — промърмори Даниел.

Лус се обърна към него. Онази Венеция, която си представяше, беше като излязла от туристически пътеводител: снимки като пощенски картички, с лодки, стрелкащи се из каналите, залези над високи катедрални шпилове, и тъмнокоси момичета, които ближеха италиански сладолед. Това не беше пътуването, което щяха да предприемат. Не и когато краят на света посягаше да ги достигне с остри като бръснач хищни нокти.

— А щом намерим и трите реликви? — попита Лус.

— Ще се срещнем на планината Синай — каза Даниел, — ще обединим реликвите...

— И ще прочетем кратка молитва те да хвърлят някаква светлина по въпроса къде сме се приземили при падането си — промърмори Кам мрачно, като разтриваше чело. — Като на този етап всичко, което ни остава, е някак да подлъжем адската хрътка с психопатични наклонности, която стиска цялото ни съществуване в челюстта си, че просто трябва да зареже глупавия си план за вселенско господство. Какво би могло да е по-просто? Мисля, че имаме всички основания да изпитваме оптимизъм.

Даниел хвърли поглед през отворения прозорец. Слънцето преминаваше над спалното помещение и Лус примига, за да погледне навън.

— Трябва да тръгнем възможно най-скоро.

— Добре — съгласи се Лус. — В такъв случай, трябва да си отида вкъщи, да си опаковам багажа, да си взема паспорта... Умът ѝ се завъртя вихрено в сто посоки, когато тя започна мислено да съставя списък със задачи. Родителите ѝ щяха да бъдат в мола поне още два часа — достатъчно време да се втурне вкъщи и да си събере нещата...

— О, колко сладко. — Анабел се засмя, прелитайки до тях, с крака на сантиметри от земята. Крилете ѝ бяха мускулести и тъмно-сребристи като буреносен облак, показващи се през невидимите прорези на наситено розовата ѝ тениска. — Извинявай, че се намесвам, но... никога преди не си пътувала с ангел, нали?

Разбира се, че беше. Чувството как крилете на Даниел издигат тялото ѝ през въздуха беше по-естествено от всичко. Полетите ѝ можеше и да са били кратки, но бяха незабравими. Именно по време на тях Лус се беше чувствала най-близо до него: с ръцете му, обвити около кръста ѝ, сърцето му, биещо плътно до нейното, белите му криле, които защитаваха двамата, карайки Лус да се чувства безусловно и невероятно обичана.

Беше летяла с Даниел десетки пъти в сънищата си; но само три пъти в будно състояние: веднъж — над закътаното езеро зад „Меч и Кръст“, втори път — по крайбрежието в „Шорлайн“, и надолу от облаците към бунгалото предишната нощ.

— Предполагам, че никога не сме летели толкова надалеч заедно — каза тя накрая.

— За вас двамата май е проблем дори да стигнете само до целувка — не се сдържа да каже Кам.

Даниел не му обърна внимание.

— Мисля, че при нормални обстоятелства би се насладила ма пътуването. — Изражението му стана гневно, буреносно. — Но през следващите девет дни нямаме място за нормален живот.

Лус почувства ръцете му отзад на раменете си, как събират косата ѝ и я повдигат от врата ѝ. Даниел я целуна по линията, очертана от деколтето на пуловера, обвивайки ръце около талията ѝ. Лус затвори очи. Знаеше какво следва. Най-прекрасният звук, който съществуваше — онзи елегантен свистящ звук, с който любовта на живота ѝ разперваше белите си като снежна пряспа криле.

Светът от другата страна на клепачите ѝ потъмня леко под сянката на крилете му, а в сърцето ѝ се надигна топлина. Когато отвори очи, крилете бяха пред нея, по-великолепни от всякога. Тя се облегна леко назад, сгушвайки се удобно в гърдите на Даниел, сякаш те бяха защитна стена, когато той се извърна към прозореца.

— Това е само временна раздяла — заяви Даниел на останалите.
— Късмет и бързи криле.

С всеки дълъг размах на крилете на Даниел се издигаха с хиляда стъпки. Въздухът, първоначално хладен и натезал от влагата на Джорджия, стана студен и остър в дробовете на Лус, когато се издигнаха. Вятърът се връзваше в ушите ѝ. Очите ѝ започнаха да сълзят. Земята отдолу стана далечна, а светът, който се съдържаше в нея, се сля и се смали в изумително зелено платно за рисуване. „Меч и Кръст“ се смали до размерите на отпечатък от палец. После изчезна.

Първият проблясък от океана, който Лус зърна, я изпълни със замайване и възхищение, докато отлитаха от слънцето, към тъмния хоризонт.

Да лети с Даниел беше по-вълнуващо, по-наситено преживяване, отколкото паметта ѝ би успяла да си спомни. И все пак нещо се беше променило: Лус вече беше усвоила как става. Чувстваше се спокойна, в синхрон с Даниел, спокойна и отпусната във формата на ръцете му. Краката ѝ бяха кръстосани в глезените, носовете на ботушите ѝ докосваха носовете на неговите. Телата им се полюшваха в унисон, реагирайки на движението на крилете му, които се извиваха в дъга над главите им и запречваха слънцето, после се размахваха с пълна скорост назад, за да завършат нов мощен размах.

Подминаха линията на облаците и изчезнаха в мъглата. Около тях нямаше нищо, освен тънки бели нишки и забулената от облачна мъгла ласка на влагата. Ново размахване на криле. Ново устремяване в небето. Лус дори не се запита как щеше да диша тук горе в границите на атмосферата. Беше с Даниел. Беше добре. Бяха се отправили да спасят света.

Скоро Даниел премина в хоризонтален полет вече летейки ме толкова като ракета, колкото като невъобразимо силна птица. Не забавиха скорост — ако изобщо имаше промяна, тя беше, че скоростта

им се увеличи, — но когато телата им заеха положение успоредно на земята, ревът на вятъра утихна, а светът стана ярко бял и зашеметяващо тих, толкова спокоен и мирен, сякаш бе възникнал току—що и още никой не беше експериментирал със звука.

— Добре ли си? — Гласът му я обгърна като мек пашкул, карайки я да се чувства така, сякаш каквото и да не беше наред в света, можеше да бъде поправено от загрижеността на любовта.

Тя наклони глава наляво да го погледне. Лицето му беше спокойно, с кротко усмихнати устни. От очите му се лееше виолетова светлина, толкова наситена, че дори само тя можеше да задържи Лус във въздуха.

— Замръзваш — прошепна той в ухото ѝ, като галеше пръстите ѝ, за да ги стопли, изпрацайки мънички приливи на топлина из тялото ѝ.

— Сега съм по—добре — каза тя.

Пробиха облачната пелена: беше като онзи миг на борда на самолет, когато изгледът от замъгления овален прозорец сменя цвета си от едноцветно сиво с безкрайна палитра от цветове. Разликата беше, че прозорецът и самолетът бяха изчезнали, без да оставят нищо между кожата и розовите като цвета на мидени черупки нюанси на привечерните облаци на изток, блестящия индигов цвят на небето във висините.

Облачният пейзаж се яви пред тях, чужд и завладяващ и както винаги, завари Лус неподготвена. Това беше друг свят, който единствено тя и Даниел обитаваха, висок свят, върховете на май—високите минарета на любовта.

Кой ли простосмъртен не си беше мечтал за това? Колко пъти Лус беше копняла да е от другата страна на някой самолетен прозорец? Да лъкатуши боса през непознатото, бледо злато на някой целунат от слънцето дъждовен облак отдолу? Сега беше тук и бе завладяна от красотата на един далечен свят, който почувства върху кожата си.

Но Лус и Даниел не можеха да спрат. Не можеха да спрат дори веднъж през следващите девет дни — или всичко щеше да спре.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем до Венеция? — попита тя.

— Не би трябвало да е още много — прошепна Даниел в ухото ѝ.

— Звучиш като пилот, който е в режим на задържане вече от час и за пети път казва на пасажерите си „само още десет минути“ — подразни го Лус.

Когато Даниел не реагира, тя вдигна поглед към него. Той се мръщеше объркано. Смисълът на метафората му убягваше.

— Никога не си се качвал на самолет — каза тя. — За какво ти е, когато можеш да правиш това? — Тя посочи към великолепните му размахващи се криле. — Цялото чакане и плащане на разни такси вероятно ще те подлудят.

— Бих искал да се кача на самолет с теб. Може би ще си направим едно пътуване до Бахамите. Хората летят дотам, нали?

— Да. — Лус преглътна. — Хайде. — Не се сдържа и си помисли колко много невъзможни неща трябваше да се случат точно по подходящия начин, за да могат двамата да пътуват като нормална двойка. Твърде трудно беше да мисли за бъдещето точно сега, когато на карта беше заложено толкова много. Бъдещето беше така мъгляво и далечно, както земята отдолу — и Лус се надяваше, че ще е също толкова красиво.

— Колко време ще отнеме всъщност?

— Четири, може би пет часа при тази скорост.

— Но няма ли да имаш нужда от почивка? Да презаредиш? — Лус сви рамене, все още смущаващо несигурна как действа тялото на Даниел. — Няма ли да се уморят ръцете ти?

Даниел се изкиска.

— Какво?

— Току-що долетях от Рая, и, Боже, ръцете ми са толкова уморени. — Даниел я стисна закачливо за талията. — Представата, че ръцете ми някога могат да се уморят да те прегръщат, е абсурдна.

Сякаш за да го докаже, Даниел изви гърба си като дъга, като изтегли крилето си високо над раменете и удари леко с тях веднъж. Когато телата им се устремиха елегантно нагоре, заобикаляйки един облак, той пусна едната си ръка от талията ѝ, за да покаже, че може умело да я държи само с една ръка. Свободната му ръка се изви напред и Даниел прокара леко пръсти по устните ѝ в очакване на целувката ѝ. Когато тя го целуна, той отново обгърна талията ѝ с ръка и със замах освободи другата си длан, правейки драматичен завой наляво. Тя целуна и тази ръка. После раменете на Даниел гъвкаво се обвиха около

нейните, обгръщайки ги в достатъчно здрава прегръдка, за да може да пусне и двете си ръце, които обгръщаха кръста ѝ, и въпреки това, по някакъв начин, тя да остане във въздуха. Чувството беше толкова възхитително, толкова радостно и свободно, че Лус се разсмя. Той направи широк лупинг във въздуха. Косата ѝ се разпиля по цялото лице. Не се страхуваше. Летеше.

Улови ръцете на Даниел, когато те отново обгърнаха талията ѝ.

— Сякаш сме създадени да правим това — каза тя.

— Да. Сякаш да.

Той летеше нататък, без да се поколебае дори за миг. Стрелкаха се през облаци и открит въздух, през кратки, прекрасни дъждовни бури, изсъхвайки на вятъра миг по-късно. Подминаваха трансатлантически самолети с такава огромна скорост, че Лус си представи как пасажерите вътре не забелязват нищо, освен ярък, неочакван сребрист проблясък и може би слаба турбуленция, от която по пътиетата им пробягват леки вълни.

Когато започнаха да се реят над океана, облаци оредяха. Лус усети соления дъх от тежестта на дълбините му чак тук горе, и мирисът беше като на океан от друга планета — не дъхащ на варовик като в „Шорлайн“, не и възсолена като у дома. Крилете на Даниел хвърляха великолепни сенки по набраздената му повърхност отдолу, която беше някак успокояваща, макар да ѝ бе трудно да повярва, че самата тя беше част от видението, което виждаше в кипящото море.

— Лус? — попита Даниел.

— Да?

— Какво беше усещането да си близо до родителите си тази сутрин?

Очите ѝ проследиха очертанията на два самотни острова в тъмната водна шир отдолу. Зачуди се отнесено къде ли се намираха, колко далече от вкъщи.

— Беше трудно — призна тя. — Предполагам, че се почувствах така, както сигурно си се чувствал ти милион пъти. Далече от хора, които обичам, защото не мога да бъда честна с тях.

— Страхувах се от това.

— В някои отношения е по-лесно да бъда около теб и другите ангели, отколкото да бъда близо до собствените си родители и най-добрата си приятелка.

Даниел се замисли за миг:

— Не искам това за теб. Не би трябвало да е така. Всичко, което някога съм искал, е да те обичам.

— Аз също. Това е всичко, което искам. — Но още докато го изричаше, загледана през избледнялото небе на изток, Лус не можеше да спре да превърта в ума си онези последни минути у дома, обзета от желание да беше направила нещата по различен начин. Трябваше да прегърне баща си малко по-силно. Трябваше да слуша, наистина да слуша, съветите на майка си, докато излизаше през вратата. Трябваше да прекара повече време, разпитвайки най-добрата си приятелка за живота ѝ в „Доувър“. Не биваше да е толкова себична и толкова припряна. Сега всяка секунда я отвеждаше все по-далече от Гъндърболт и родителите ѝ и Кали, като във всяка секунда Лус се бореше с нарастващото чувство, че може да не види никого от тях повече.

С цялото си сърце, Лус вярваше в онова, което правеха тя, Даниел и останалите ангели. Но това не беше първият път, когато изоставяше любимите си хора заради Даниел. Спомни си за погребението, което беше видяла в Прусия, тъмните вълнени палта и влажните зачервени очи на любимите си хора, замъглени от скръб заради преждевременната ѝ, внезапна смърт. Помисли си за красивата си майка в средновековна Англия, където беше прекарала Деня на Свети Валентин; сестра си, Хелън; и добрите си приятелки Лора и Елинор. От животите, които бе посетила, единствено в този не бе станала свидетел на собствената си смърт, но беше видяла достатъчно, за да знае, че имаше близки хора, които щяха да бъдат разбити от неизбежната смърт на Лусинда. Стомахът ѝ се присви само като си го представи. А после Лус си спомни за Лучия, момичето, каквото бе тя в Италия, което бе изгубило семейството си във войната, което си нямаше никого, освен Даниел, чийто живот — макар и кратък — си бе струвал заради любовта му.

Когато тя се притисна по-дълбоко към гърдите му, Даниел плъзна ръце нагоре по ръкавите на пуловера ѝ и прокара пръсти в кръг около ръцете ѝ, сякаш рисуваше малки ореоли по кожата ѝ.

— Каж ми най-хубавата част от всичките ти животи.

Прииска ѝ се да каже: когато те намирах, всеки път. Но не беше толкова просто. Беше трудно дори да мисли за тях като за отделни

неща. Миналите ѝ животи започнаха да се въртят вихрено заедно и да се движат бързо, прескачайки като стъкла на калейдоскоп. Ето го онзи прекрасен момент в Таити, когато Лулу беше татуирала гърдите на Даниел. И начинът, по който бяха напуснали една битка в древен Китай, защото тяхната любов беше по-важна от воденето на която и да е война. Можеше да изброи дузина секси откраднати мигове, дузина великолепно, горчиво-сладки целувки. Лус знаеше, че те не бяха най-хубавите части.

Най-хубавата част беше сега. Това можеше да вземе със себе си от пътуванията си през вековете: Той си струваше всичко заради нея, и тя си струваше всичко за него. Единственият начин да изживеят онова дълбоко ниво на своята любов беше да влязат във всеки нов момент заедно, сякаш времето беше направено от облаци. И ако то се свеждаше до тези следващи девет дни, Лус знаеше, че тя и Даниел ще рискуват всичко за любовта си.

— Това беше истинско образование — каза тя накрая. — Когато за пръв път пристъпих сама, вече бях твърдо решена да разваля проклятието. Но бях съкрушена и обърквана, докато не започнах да осъзнавам, че във всеки живот, който посещавах, научавах нещо важно за себе си.

— Какво например? — Бяха толкова високо, че очертанието на извивката на Земята се виждаше на ръба на притъмняващото небе.

— Научих, че това, което ме убива, не е просто фактът, че съм те целунала, че има повече общо с това, което осъзнавам в момента, колко голяма част от себе си и от миналото си мога да възприема.

Почувства как Даниел кима зад нея.

— Това винаги е било най-голямата загадка за мен.

— Научих, че миналите ми превъплъщения невинаги са били свестни хора, но въпреки това ти обичаше душата в тях. А от твоя пример научих как да разпознавам душата ти. Ти имаш... особено сияние, ярък блясък, и дори когато преставаше да приличаш на физическия си образ, можех да пристъпя в нов живот и да те позная. Виждах душата най-напред, преди лицето ти, каквото и да беше то във всеки един живот. Ти представляваше едновременно своето чуждо египетско превъплъщение и онзи Даниел, за когото копнеех и когото обичах.

Даниел обърна глава да я целуне по слепоочието:

— Вероятно не осъзнаваш това, но силата да разпознаваш душата ми винаги е била в теб.

— Не, не можех — някога не бях способна да...

— Била си, просто не си го знаела. Мислеше си, че си луда. Виждаше Вестителите и ги наричаше „сенки“. Мислеше, че те преследват цял живот. А когато за пръв път ме срещна в „Меч и Кръст“, или може би когато за пръв път осъзна, че държиш на мен, вероятно си видяла нещо друго, което не си можела да обясниш, и си се опитала да отречеш?

Лус стисна здраво очи, спомняйки си:

— Ти оставяше виолетова мъгла във въздуха, когато минаваше наблизо. Но щом мигнеш, тя изчезваше.

Даниел се усмихна:

— Не знаех това.

— Какво имаш предвид? Току—що каза...

— Представях си, че си виждала нещо, но не знаех какво е. Каквото и привличане да си разпознала в мен, в душата ми, то би се проявило по различен начин, в зависимост от това как си имала нужда да го видиш. — Той ѝ се усмихна. — По този начин душата ти работи заедно с моята. Виолетовото сияние е хубаво. Радвам се, че е било точно това.

— На теб как ти изглежда душата ми?

— Не бих могъл да сведа описанието ѝ до думи, но красотата ѝ е ненадмината.

Това беше добър начин да опише този полет през света с Даниел. Звездите блещукаха в обширни галактики навсякъде около тях. Луната беше огромна и обсипана с кратери, наполовина забулена от бледосив облак. Лус беше затоплена и защитена в обятията на ангела, когото обичаше — лукс, който ѝ беше липсвал толкова много по време на пътуването ѝ през Вестителите. Тя въздъхна и затвори очи...

И видя Бил.

Видението беше натрапчиво, нахлувайки в ума ѝ, макар да не беше ужасният, разярен звяр, в какъвто се беше превърнал Бил, когато го видя за последно. Беше си просто Бил, нейният гаргойл с цвят на кремък, който я държеше за ръка, за да отлетят от мачтата на разбития кораб в Таити. Не знаеше защо този спомен я спохожда в обятията на Даниел. Но още можеше да почувства формата на малката му каменна

ръка в своята. Спомни си как я бяха удивили силата и грациозността му. Спомни си как се беше чувствала в безопасност с него.

Сега по кожата ѝ пролазиха тръпки и тя се сгърчи неудобно в прегръдките на Даниел.

— Какво има?

— Бил. — Думата имаше кисел вкус.

— Луцифер.

— Знам, че е Луцифер. Знам това. Но за съвсем кратко време там той беше за мен нещо друго. По някакъв начин мислех за него като за приятел. Преследва ме мисълта колко много му позволих да се доближи. Срамувам се.

— Недей. — Даниел я прегърна плътно. — Неслучайно го наричат Утринната Звезда. Луцифер беше красив. Някои казват, че бил най-красивият. — На Лус ѝ се стори, че долови нотка на ревност в тона на Даниел. — Беше също и най-обичаният, не само от Трона, но и от мнозина ангели. Помисли си какво влияние има над простосмъртните. Тази сила идва от същия извор. — Гласът му потрепери, после стана много овладян: — Не бива да се срамуваш, че си се подлъгала по него, Лус... — Даниел млъкна внезапно, макар да звучеше, сякаш има да каже още.

— Отношенията между нас се обтягаха — призна тя, — но никога не съм си представяла, че той може да се превърне в такова чудовище.

— Няма по-черна тъма от тази на покварената ярка светлина. Погледни. — Даниел измести ъгъла на крилете си и полетяха назад в широка дъга, въртейки се около външната страна на извисяващ се облак. Едната страна беше златисто-розова, осветена от последния лъч на вечерното слънце. Другата страна — забеляза Лус, докато кръжаха — беше тъмна и натежала от дъжд. — Ярка светлина и мрак, примесени заедно, и двете необходими, за да бъде това такова, каквото е. Така е за Луцифер.

— А също и Кам? — попита Лус, когато Даниел завърши кръга, за да поднови полета им над океана.

— Знам, че му нямаш доверие, но можеш да му се довериш. Аз му се доверявам. Мрачността на Кам е легендарна, но тя е само тъничка частица от личността му.

— Но тогава защо би взел страната на Луцифер? Защо би го сторил който и да е от ангелите?

— Кам не го стори — каза Даниел. — Не и отначало, във всеки случай. Времето беше много несигурно. Безпрецедентно. Невъобразимо. По времето на Падението имаше някои ангели, които застанаха на страната на Луцифер веднага, но имаше и други, като Кам, които Тронът прокуди, защото не бяха направили избора си достатъчно бързо. Останалата част от историята беше бавно избирание на страни, когато ангелите се връщаха в Небесното паство или в редиците на Ада, докато останаха само неколцина паднали, които не бяха сключили съюз с никого.

— Там ли се намираме сега? — попита Лус, макар да знаеше, че Даниел не обича да говори за това как още не е избрал страна.

— Някога ти наистина харесваше Кам — каза Даниел, внимателно отклонявайки темата от себе си. — В продължение на няколко живота на Земята тримата бяхме много близки. Чак много покъсно, след като сърцето на Кам беше разбито, той премина на страната на Луцифер.

— Какво? Коя беше тя?

— Никой от нас не обича да говори за нея. Никога не трябва да се изпускаш, че знаеш — каза Даниел. — Негодувах срещу избора му, но не мога да кажа, че не го разбирах. Не знам какво бих направил, ако някога те изгубя наистина. Целият ми свят ще притъмнее.

— Това няма да се случи — каза Лус твърде бързо. Знаеше, че този живот беше последният ѝ шанс. Ако умреше сега, нямаше да се върне.

Имаше хиляди въпроси — за жената, която Кам беше изгубил, за странното треперене в гласа на Даниел, когато говореше за привлекателността на Луцифер, за това къде се беше намирала тя по време на неговото падане. Но усещаше клепачите си натежали, а тялото си — отпуснато от изтощение.

— Почини си — прошепна нежно в ухото ѝ Даниел. — Ще те събудя, когато се приземяваме във Венеция.

Това беше цялото позволение, което ѝ трябваше, за да се унесе. Тя затвори очи, за да прогони фосфоресциращите вълни, които се разбиваха на хиляди футове отдолу, и влетя в свят, пълен със сънища, където девет дни не означаваха нищо, където можеше да се спуска и

издига, и да се носи в блестящите облаци, където можеше да лети свободно, в безкрайността, без най-малкия шанс да падне.

ПОТЪНАЛОТО СВЕТИЛИЩЕ

На Лус ѝ се струваше, че вече от половин час Даниел чука по онази обветрена дървена врата посред нощ. Триетажната венецианска градска къща принадлежеше на негов колега, професор, и Даниел беше сигурен, че този човек ще ги пусне да се вмъкнат, защото били големи приятели „преди години“, което, в случая с Даниел, можеше да обхваща доста голям период от време.

— Сигурно има дълбок сън. — Лус се прозя, самата тя почти приспана отново от равномерното блъскане на юмруците на Даниел. „Или е така — помисли се тя със замъглен ум, или професорът си седи в някое бохемско денонощно кафене, отпивайки вино, над книга, претъпкана с неразбираеми термини.“

Беше три сутринта — спускането им сред сребрилата мрежа на венецианските канали беше съпроводено от звуците от часовникова кула някъде в тъмната далечина на града — и Лус беше смазана от изтощение. Облегна се нещастно на студената тенекиена пощенска кутия, от което тя се разлюля, измъквайки се от един от гвоздеите, които я държаха изправена. Тогава цялата кутия се наклони, при което Лус се препъна назад и едва не политна в мътния черно-зелен канал, чиято вода облизваше ръба на покритата с мъх площадка на стълбите като мастилен език.

Цялата външна страна на къщата сякаш гниеше на пластове: от боядисаното синьо дърво, което се белеше на хлъзгави люспи от первазите, до червените тухли, по които пълзеше тъмнозелена плесен, и до влажния цимент на площадката, който се ронеше под краката им. За миг ѝ се стори, че може да почувства как градът потъва.

— Трябва да е тук — промърмори Даниел, като все още блъскаше.

Когато се бяха приземили на разположената откъм канала издатина, докдето обикновено можеше да се стигне само с гондола, Даниел беше обещал на Лус легло вътре, гореща напитка, отдих от влажния и хладен вятър, през който бяха летели с часове.

Най–последно бавното влачене на крака, слизаци по стълбите, накара треперещата Лус да застане нащрек. Даниел издиша шумно и затвори очи с облекчение, когато месинговата дръжка на вратата се завъртя. Пантите изскърцаха със звук, подобен на стон и вратата се отвори.

— Кой, по дяволите... — Твърдите остри кичури бяла коса на възрастния италианец стърчаха на всички посоки от главата му. Имаше невероятно буйни и гъсти бели вежди, мустаци в тон с тях и гъсти бели косми на гърдите, подаващи се от заостреното деколте на тъмносивия му халат.

Лус гледаше как Даниел примигна изненадано, сякаш се чудеше дали не са сбъркали адреса. После бледите кафяви очи на стареца светнаха. Той се наклони напред, притегляйки Даниел в здрава прегръдка.

— Започвах да се чудя дали ще дойдеш да ме видиш, преди да ритна неизбежната камбана — прошепна мъжът дрезгаво. Очите му се отместиха към Лус и той се усмихна, сякаш не го бяха събудили, сякаш ги очакваше от месеци. — След всичките тези години, най–сетне доведе Лусинда. Какво удоволствие.

Името му беше професор Мазота. Двамата с Даниел бяха следвали заедно история в Болонския университет през трийсетте. Той не се стресна или смути от факта, че Даниел не бе остарял: Мазота разбираше какъв е Даниел. Изглежда, изпитваше единствено радост, че най–последно се среща отново със стар приятел; радост, усилена от запознанството с любовта на живота на този приятел.

Въведе ги в кабинета си, в който можеха да се различат няколко степени на подредба. Лавиците му за книги бяха провиснали в средата; бюрото му беше покрито с купища жълтееща хартия; килимът бе износен и разнищен и осеян с петна от кафе. Мазота незабавно се зае да приготви за всеки по чаша гъст горещ шоколад.

— Стар лош навик на един стар човек — прошепна той дрезгаво на Лус, като я смушка закачливо, но Даниел отпи само глътка, преди да тикне книгата си в ръцете на Мазота и да отвори на описанието на първата реликва.

Мазота си сложи очила с тънки телени рамки и примижа към страницата, като си мърмореше на италиански. Изправи се, отиде до книжната лавица, почеса се по главата, обърна се отново към бюрото, отпи от шоколада си, после се върна до библиотеката, за да измъкне един подвързан с кожа том. Лус потисна една прозявка. Имаше чувството, че клепачите ѝ полагат огромни усилия да задържат изправена някаква тежест. Опитваше се да не задреме, като се щипеше отвътре по дланта, за да се поддържа будна. Но гласовете на Даниел и професор Мазота се пресрещаха подобно на далечни облаци мъгла, докато всеки оспорваше невъзможността на всичко, което изричаше другият.

— Категорично не е прозоречно стъкло от църквата „Свети Игнатий“. — Мазота кършеше ръце. — Те са шестоъгълни, а тази илюстрация е отчетливо четириъгълна.

— Какво правим тук? — извика внезапно Даниел, при което една аматьорска рисунка със синя платноходка на стената се разклати и изтрака. — Явно е, че трябва да сме в библиотеката в Болоня. Имате ли все още ключове, за да влезете там? В кабинета си сигурно сте имали...

— Оттеглих се от професорското място преди тринайсет години, Даниел. И няма да пропътуваме двеста километра посред нощ, за да погледнем... — Той направи пауза. — Погледни Лусинда, та тя спи права, като кон!

Лус направи изтощена гримаса. Страхуваше се да се отпрати по пътеката на съня от страх, че може да срещне Бил. Напоследък той имаше склонността да се появява, щом тя затвореше очи. Искаше да остане будна, да стои далече от него, да бъде част от разговора за реликвата, която двамата с Даниел трябваше да намерят на другия ден. Но сънят упорстваше и не приемаше отказ.

Секунди или часове по-късно, ръцете на Даниел я повдигнаха от земята и я понесоха нагоре по тъмно и тясно стълбище.

— Съжалявам, Лус — стори ѝ се, че го чу да казва. Беше твърде дълбоко заспала, за да реагира. — Трябваше да те оставя да си починеш по-рано. Просто съм толкова уплашен — прошепна той. — Уплашен, че времето ни ще изтече.

Лус примигна и се отмести назад, изненадана, че се намира в легло; още по-изненадана от самотния бял божур в ниска стъклена ваза, клюмнал на възглавницата до главата ѝ.

Измъкна цветето от вазата му и го завъртя в дланта си, при което по розовата завивка от брокат покапаха мънистени капки вода. Леглото изскърца, когато тя подпря възглавницата на месинговата табла, за да се огледа из стаята.

За миг се почувства дезориентирана от факта, че се намира на непознато място, сънувани спомени от пътуването през Вестителите бавно избледняваха, докато се събуди напълно. Вече не разполагаше с Бил, който да ѝ подсказва къде се е озовала. Той присъстваше единствено в сънищата ѝ и предишната нощ беше Луцифер, чудовище, което се смееше на представата, че тя и Даниел могат да променят или да спрат каквото и да било.

На вазата върху нощното шкафче беше подпрян бял пощенски плик.

Даниел.

Помнеше само една-единствена лека сладка целувка и ръцете му, които се отдръпнаха, след като я беше завил в леглото предишната нощ и беше затворил вратата.

Къде беше отишъл след това?

Тя разкъса плика и измъкна твърдата бяла картичка, която беше вътре. Върху картичката имаше две думи: На балкона.

Усмивната, Лус отметна завивките и с усилие преметна крака отстрани на леглото. Прекоси с безшумни стъпки огромния тъкан килим, като стискаше белия божур между пръстите си. Прозорците на спалнята бяха високи и тесни и се издигаха на почти дващест фута до тавана, висок като в катедрала. Зад една от пищните кафяви завеси имаше остъклена врата, от която се излизаше на тераса. Тя завъртя металното резе и излезе навън, като очакваше да намери Даниел и да потъне в обятията му.

Но терасата с форма на полумесец бе празна. Само нисък каменен парапет и един етаж височина от балкона до зелените води на канала, и малка маса със стъклен плот с червен брезентов сгъваем стол до нея. Утринта беше прекрасна. Въздухът имаше наситен, но свеж мирис. По реката лъскави тесни черни гондоли се плъзгаха една покрай друга елегантно като лебеди. Два петнисти дрозда чуруликаха

от въже за простирание на един етаж по-нагоре от тях, а от другата страна на канала имаше редица тесни апартаменти в пастелни цветове. Тя безспорно бе очарователна, тази Венеция от мечтите на повечето хора, но Лус не беше тук като туристка. Тя и Даниел бяха тук, за да спасят своето минало и историята на света. И часовникът тиктакаше. А Даниел го нямаше.

После тя забеляза върху масичката на балкона втори бял плик, подпрян на миниатюрна пластмасова чашка и малка хартиена торбичка. Отново разкъса плика, за да извади картончето, и отново намери само три думи: Моля те, чакай тук.

„Дразнещо, но романтично“ — изрече тя на глас. Седна на сгъваемия стол и надникна в книжната торбичка. От шепа миниатюрни понички с пълнеж от конфитюр, посипани с канела и захар, се надигна опияняващ аромат. Торбичката беше топла в ръцете ѝ, осеяна с мънички петънца мазнина, която се процеждаше през хартията. Лус пъкна една поничка в устата си и отпи от мъничката бяла чаша, която съдържаше най-ароматното, най-възхитителното еспресо, което беше опитвала.

— Наслаждаваш ли се на бомболините? — обади се Даниел отдолу.

Лус се изстреля на крака и се надвеси през парапета, за да го открие застанал в задния край на една гондола с изрисувани по нея образи на ангели. Носеше плоска сламена шапка с дебела червена лента и бавно насочваше лодката към нея с широко дървено весло.

Сърцето ѝ се изпълни с вълнение, както всеки път, щом видеше Даниел за пръв път в нов живот. Но той беше тук. Беше неин. Това се случваше сега.

— Топни ги в еспресото, после ми кажи какво е усещането да си в Рая — каза Даниел, като гледаше с усмивка нагоре към нея.

— Как да сляза при теб? — провикна се тя.

Той посочи към най-тясното спираловидно стълбище, което Лус беше виждала, точно вдясно от парапета. Тя грабна кафето и плика с поничките, затъкна божура зад ухото си и се отправи към стъпалата.

Чувстваше погледа на Даниел върху себе си, докато се прехвърляше през парапета и се промъкваше надолу по стълбите. Всеки път, щом направеше пълно завъртане по стълбището, долавяше закачливо проблясване на виолетовите му очи. Докато стигна до най-

долния край, той беше протегнал ръка да ѝ помогне да се качи на лодката.

Ето го електричеството, за което копнееше, откакто се събуди. Искрата, която преминаваше между тях всеки път, щом се докоснеха. Даниел обви ръце около талията ѝ и я привлече в прегръдката си, така че между телата им нямаше разстояние. Целуна я, продължително и дълбоко, докато ѝ се зави свят.

— Ето това вече е начинът да започнеш една сутрин. — Пръстите на Даниел проследиха очертанията на божура зад ухото ѝ.

Лека тежест внезапно дръпна врата ѝ, и когато посегна нагоре, ръцете ѝ откриха фина верижка, която пръстите ѝ проследиха надолу до сребърен медальон. Приблужи го към себе си и погледна червената роза, гравирани на лицевата му страна.

Медальонът ѝ! Беше онзи, който Даниел ѝ беше дал в последната ѝ нощ в „Меч и Кръст“ Беше го запазила мушнат в предната корица на „Книгата на Пазителите“ през краткото дреме, което бе прекарала сама в бунгалото, но всичко, свързано с онези дни, беше замъглено в ума ѝ. Следващото, което си спомняше, беше как господин Коул я изпраща припряно до летището, за да си хване полета за Калифорния. Не се беше сетила за медальона или книгата, докато не пристигна в „Шорлайн“, но дотогава вече беше сигурна, че ги е изгубила.

Даниел сигурно беше сложил медальона на шията ѝ, докато е спяла. Очите ѝ се насълзиха отново, този път от щастие.

— Къде го...

— Отвори го. — Даниел се усмихна.

Последния път, когато бе държала медальона, беше озадачена от образа на предишните Лус и Даниел. Даниел каза, че ще ѝ разкаже къде е направена снимката следващия път, когато я види. Това не се беше случило. По-голямата част от времето, което си бяха откраднали в Калифорния, беше стресиращо и твърде кратко, изпълнено с глупави спорове, които вече не можеше да си представи да води с Даниел.

Лус се радваше, че е изчакала, защото когато отвори медальона този път и видя мъничката снимка зад стъклената ѝ рамка — Даниел с папийонка и Лус с фризирана къса коса — мигновено разпозна какво е.

— Лучия — прошепна тя. Беше младата медицинска сестра, която Лус беше срещнала, когато пристъпи в Милано от Първата световна война. Когато Лус го срещна, момичето беше много по-

младо, сладко и малко дръзко, но толкова естествено, че Лус ѝ се беше възхитила веднага.

Сега се усмихна, спомняйки си как Лучия непрекъснато се бе взираше в по-късата ѝ модерна прическа, и как Лучия се пошегува, че всички войници си падали по Лус. Помнеше главно, че ако Лус беше останала в италианската болница малко по-дълго и ако обстоятелствата бяха... ами, напълно различни, двете можеха да бъдат големи приятелки.

Вдигна поглед към Даниел с лъчезарна усмивка, но изражението ѝ бързо стана мрачно. Той се взираше в нея, сякаш го беше ударила с юмрук.

— Какво има? — Тя пусна медальона и пристъпи в обятията му, обвивайки ръце около врата му.

Той поклати глава, зашеметен:

— Просто не съм свикнал да мога да споделям това с теб. Изражението на лицето ти, когато разпозна онази снимка... е най-красивото нещо, което съм виждал.

Лус едновременно се изчерви и се усмихна, почувства се безмълвна и ѝ се доплака. Напълно разбираше Даниел.

— Съжалявам, че те оставих сама така — каза той. — Трябваше да отида и да проверя нещо в една от книгите на Мазота в Болоня. Предположих, че ще имаш нужда от всеки миг почивка, който успееш да си осигуриш, и изглеждаше толкова прекрасна, докато спеше, че ми беше непоносимо да те събудя.

— Откри ли каквото търсеше? — попита Лус.

— Може би. Мазота ми намекна за един от площадите тук в града. Той е главно специалист по история на изкуството, но е по-наясно с божественото от всеки простосмъртен, когото съм срещал.

Лус се плъзна надолу до ниската тапицирана в червено кадифе пейка на гондолата, подобна на канапе за влюбени, с подплатена черна кожена възглавничка и висока, изваяна облегалка.

Даниел потопи веслото във водата и лодката се плъзна напред. Водата имаше ярък, пастелно зелен цвят и докато се плъзгаха, Лус виждаше целия град, отразен в бистрата като стъкло полюляваща се повърхност.

— Добрата новина — каза Даниел, като гледаше надолу към нея изпод периферията на шапката си — е, че Мазота смята, че знае къде

се намира артефактът. Спорих с него до изгрев–слънце, но най–после установихме, че моята скица съответства на една интересна стара фотография.

— И?

— Както се оказва — Даниел направи леко движение с китката си и гондолата зави грациозно зад един тесен ъгъл, после се потопи под ниската арка на един тесен пешеходен мост — подносът е ореол.

— Ореол? Мислех си, че само ангелите на поздравителните картички имат ореоли. — Тя наклони глава към Даниел. — Ти имаш ли ореол?

Даниел се усмихна, сякаш намираше въпроса за очарователен.

— Не, не мисля, не и във вид на златен кръг. Доколкото можем да разберем, ореолите са олицетворение на нашата светлина по начин, който простосмъртните могат да разберат. Виолетовата светлина, която виждаше около мен в „Меч и Кръст“, например. Предполагам, че Габ никога не ти е разказвала как е позирала на Да Винчи?

— Правила е какво? — Лус едва не се задави с едно „бомболини“.

— Той не знаел, че тя е ангел, разбира се, но според нея, Леонардо говорел за вътрешната светлина, която сякаш се излъчвала от нея. Затова я нарисувал с ореол около главата.

Леле. — Лус поклати глава удивена, докато се плъзгаха покрай двойка влюбени с еднакви меки филцови шапки, които се целуваха в ъгъла на един балкон.

— Не е само той. Художниците рисуват ангели по този начин, откакто за пръв път паднахме на Земята.

— А ореолът, който трябва да намерим днес?

— Още едно художествено изображение. — Лицето на Даниел стана мрачно. Мелодията на духови инструменти от издраскан джазов запис долетя от един отворен прозорец и сякаш изпълни пространството около гондолата, бележейки разказа на Даниел. — Това е скулптура на ангел, и то много по–стара, от предкласическата епоха. Толкова стара, че самоличността на скулптора е неизвестна. От Анадола е и подобно на останалите от тези артефакти, била открадната по време на Втория кръстоносен поход.

— Значи просто отиваме да намерим скулптурата в някоя църква или музей, вдигаме ореола от главата на ангела и спринтираме към

планината Синай? — попита Лус.

Очите на Даниел потъмняха за частица от секундата.

— Засега да, това е планът.

— Това звучи твърде просто — каза Лус, забелязвайки сложните форми на сградите наоколо — високите, увенчани с куполи с форма на луковици прозорци на едната, зелената билкова градина, чиито растения се показваха от прозореца, на друга. Всичко сякаш потъваше в яркозелената вода, предавайки се с блажено спокойствие.

Даниел се взираше покрай нея, осветената от слънцето вода се отразяваше в очите му.

— Ще видим колко е просто.

Той присви очи към дървена табела по-надолу по пресечката, после насочи гондолата извън центъра на канала. Гондолата се разлюля, докато Даниел я насочваше, за да я спре до тухлена стена, по която пълзяха лози. Сграбчи един от стълбовете за привързване на лодки и завърза на възел въжето на гондолата около него. Лодката изскърца със звук, подобен на стон, и опъна въжетата.

— Това е адресът, който Мазота ми даде. — Даниел посочи към древен извит каменен мост, който се простираше на границата между романтиката и разрухата. — Ще тръгнем нагоре по тези стълби и ще се отправим към двореца. Не би трябвало да е далече.

Той прекрачи от гондолата и скочи на тротоара, като подаде ръка на Лус. Тя последва примера му и заедно прекосиха моста ръка за ръка. Докато подминаваха една след друга пекарници и сергии на амбулантни търговци, които продаваха тениски с надпис „Венеция“, Лус не можеше да се сдържи да не оглежда всички останали щастливи двойки. Сякаш всички тук се целуваха и се смееха. Тя измъкна божура иззад ухото си и го пъкна в чантата си. Двамата с Даниел бяха на мисия, не на меден месец, и никога нямаше да има романтична среща, ако се проваляха.

Закрачиха по-бързо, когато завиха наляво по тясна улица, после надясно, излизайки на широк открит площад.

Даниел спря рязко.

— Предполага се, че е тук. На площада. — Погледна надолу към адреса, клатейки глава с уморено неверие.

— Какво има?

— Адресът, който Мазота ме даде, е онази църква. Не ми каза това. — Той посочи високата, увенчана с шпилове францисканска постройка с триъгълника от розови прозорци с рисувани стъкла. Беше масивен, внушителен параклис, с бледо оранжев екстериор и ярко бял перваз около прозорците и големия купол. — Скулптурата — ореолът — трябва да е вътре.

— Добре. — Лус пристъпи към църквата, като сви объркано рамене към Даниел. — Да влезем вътре и да проверим.

Даниел пристъпи от крак на крак. Лицето му внезапно преbledня.

— Не мога, Лус.

— Защо не?

Тялото на Даниел се вдърви от осезаема нервност. Ръцете му изглеждаха като приковани с гвоздеи отстрани до тялото, а челюстта му беше стисната толкова силно, сякаш беше захваната с тел. Тя не беше свикнала Даниел да е в друго състояние, освен изпълнен с увереност. Това поведение беше странно.

— Значи не знаеш? — попита той.

Лус поклати глава и Даниел въздъхна.

— Мислех си, че може би в „Шорлайн“ са те научили... въпросът, всъщност, е че ако паднал ангел влезе в Божие светилище, постройката и всички в нея избухват в пламъци.

Той довърши изречението си бързо, точно когато група германски ученички в плисирани поли, дошли на екскурзия, мина покрай тях на площада, точейки се в колона към входа на църквата. Лус видя как няколко от тях се обърнаха да погледнат Даниел, като си шушукаха и се кикотеха, пригласяйки плитките си, в случай че той хвърли поглед към тях.

Той прикова поглед върху Лус. Още изглеждаше нервен.

— Това е един от множеството по-неизвестни детайли от нашето наказание. Ако паднал ангел пожелае да влезе отново в обсега на Божията милост, трябва да се обърнем направо към Трона. Няма друг път.

— Искаш да кажеш, че никога не си стъпвал в църква? Нито веднъж през хилядите години, откакто си тук?

Даниел поклати глава:

— Нито в храм, или в синагога, или в джамия. Никога. Най-близкото до храм място, в което съм бил, е басейнът на мястото на кръщелния купел в „Меч и Кръст“. Когато е бил лишен от свещеното си предназначение и приспособен за гимнастически салон, табуто било вдигнато. — Той затвори очи. — Ариана влезе веднъж, много отдавна, преди да сключи отново съюз с Небето. Не знаеше какво друго да направи. Така, както го описва...

— Оттам ли е получила белезите по врата си? — Лус докосна инстинктивно собствения си врат, спомняйки си първия час, който прекара в „Меч и Кръст“: как Ариана ѝ връчи откраднато швейцарско джобно ножче, настоявайки Лус да я подстриже. Лус не беше в състояние да откъсне очи от странните, лъскави като мрамор белези на ангела.

— Не. — Даниел извърна поглед смутен. — Това беше нещо друго.

Група туристи позираха с екскурзОВОДА си пред входа. Докато Даниел и Лус си бяха говорили, десет души бяха влезли и излезли от църквата, явно без да оценят красотата на постройката или значимостта ѝ — и въпреки това Даниел, Ариана и цял легион ангели не можеха никога да пристъпят вътре.

Но Лус можеше.

— Аз ще отида. От скицата ти знам как изглежда ореолът. Ако е вътре, ще го намеря и...

— Ти можеш да влезеш, вярно е. — Даниел кимна рязко. — Няма друг начин.

— Няма проблем. — Лус се опита да прозвучи равнодушно.

— Ще чакам тук. — Изражението на Даниел показваше едновременно безпокойство и облекчение. Той стисна ръката ѝ, седна на повдигнатия ръб на един шадраван в центъра на площада и ѝ обясни как би трябвало да изглежда ореолът и как да го свали. — Но внимавай! На повече от хиляда години е, и е крехък! — Зад гърба му, един херувим плюеше неспирна струя вода. — Ако имаш някакъв проблем, Лус, ако нещо ти се стори дори съвсем леко подозрително, тичай обратно тук навън и ме намери.

Църквата беше тъмна и хладна, кръстообразна постройка с ниски наклонени покривни греди, а тежък мирис на тамян обгръщаше въздуха. Лус вдигна една диплянка на английски от входа, после си

даде сметка, че не знае как е името на скулптурата. Подразнена на себе си, задето не беше попитала — Даниел щеше да знае, — тя тръгна по тесния неф, покрай безкрайни редици от празни скамейки, с очи, проследяващи серията от четиринайсет картини с изобразените на тях мъки на Христос, покрай високите прозорци.

Въпреки че площадът отвън беше гъмжал от хора, църквата беше относително тиха. Лус чу звука от каубойските си ботуши по мраморния под, докато минаваше покрай една статуя на Мадоната в един от малките параклиси с вратички, които се редяха от двете страни на църквата. Плоските мраморни очи на статуята изглеждаха невъзможно големи, пръстите ѝ — невъзможно дълги и тънки, притиснати молитвено едни към други.

Лус не видя ореола никъде.

В края на нефа тя застана в центъра на църквата, под големия купол, който позволяваше на приглушения блясък на сутрешното слънце да прониква леко през извисяващите се прозорци. Мъж в дълго сиво расо беше коленичил пред олтар. Бледото му лице и белите ръце — присвити до сърцето — бяха единствените открити части на тялото му. Той напяваше полугласно на латински, *Dies irae, dies illa*^[1]. Лус разпозна думите от часовете по латински в „Доувър“, но не можеше да си спомни какво означаваха.

Когато тя се приближи, напевният глас на мъжа прекъсна и той вдигна глава, сякаш присъствието ѝ беше смутило молитвата му. Кожата му беше по-бледа от всяка, която тя беше виждала, тънките му устни — почти безцветни, когато се присвиха намръщено към нея. Тя извърна поглед и зави наляво в трансепта, който оформяше кръстовидната форма на църквата, в опит да даде на човека нужното му пространство...

И се озова пред огромен внушителен ангел. Беше статуя, изваяна от гладък бледорозов мрамор, напълно различен от ангелите, които Лус бе опознала толкова добре. Нямахме нищо от ожесточената виталност, която намираше в Кам, нищо от безкрайните сложности, които обожаваше у Даниел. Това бе статуя, създадена от упорито вярващите за други, чиято вяра бе също толкова непреклонна. На Лус ангелът ѝ се струваше празен. Гледаше нагоре, към Рая, а изваяното му тяло блестеше през меките гънки от тъкан, праметнати през гърдите и кръста му. Лицето му, наклонено към небето, на десет фута над това на

самата Лус, беше деликатно издялано, от някой с умело докосване, от гърбицата на носа до мъничките кичурчета коса, които се къдреха над ухото му. Ръцете му сочеха към небето, сякаш искаха прошка от някого горе за отдавна извършен грях.

— Buon giorno^[2]. — Внезапно разнесъл се глас накара Лус да подскочи. Не беше видяла свещеника да се появява в тежкото, дълго до пода черно расо, не беше видяла притвора в края на трансепта, от чиято украсена с резба махагонова врата току-що се беше появил свещеникът.

Той имаше жълт като восък нос и големи уши и беше достатъчно висок, за да се извисява над нея, което я накара да се почувства неловко. Тя се насили да се усмихне и отстъпи една крачка. Как щеше да отмъкне реликва от обществено място като това? Защо не беше помислила за това преди, на площада? Не можеше дори да говори...

После си спомни. Можеше да говори италиански. Беше го научила — повече или по-малко — мигновено, когато беше прекрачила през Вестителя в предните бойни линии недалече от река Пиаве.

— Тази скулптура е прекрасна — каза тя на свещеника.

Италианският ѝ не беше перфектен — говореше по-скоро така, сякаш е била безупречна преди години, но е изгубила увереността си. Въпреки това акцентът ѝ беше достатъчно добър и свещеникът изглежда разбра.

— Наистина е такава.

— Работата на скулптора с... длетото — каза тя, като разпери широко ръце, сякаш оглеждаше критично творбата, — сякаш е освободил ангела от камъка. — Насочвайки широко отворените си очи обратно към скулптурата, опитвайки се да изглежда възможно най-невинно, Лус се завъртя около ангела. Наистина, златен, украсен със стъкло ореол увенчаваше главата му.

Само че не бе нащърбен на местата, на които предполагаше скицата на Даниел. Може би беше реставриран.

Свещеникът кимна мъдро и каза:

— Никой ангел не е бил свободен след греха на Падението. Умелите очи могат да видят и това.

Даниел ѝ беше казал трика, с който да освободи ореола от главата на ангела: да хване ореола като волан и уверено, но леко да го

завърти два пъти в посока, обратна на часовниковата стрелка.

— Тъй като е направен от стъкло и злато, той е трябвало да бъде добавен към скулптурата по-късно. Затова в камъка е издялана основа, а в ореола е направена съответстваща дупка. Само две силни, но внимателни завъртания. — Това щеше да разхлаби ореола от основата му.

Тя хвърли поглед нагоре към огромната статуя, извисяваща се над нея и ръцете на свещеника.

Правилно.

Свещеникът дойде да застане до Лус.

— Това е Рафаил, Лечителят.

Лус не познаваше никакви ангели на име Рафаил. Запита се дали този беше истински, или измислица на църквата.

— Аз, ъм, прочетох в един туристически справочник, че датира отпреди класическата епоха. — Тя огледа тънката мраморна ос, която свързваше ореола с главата на ангела. — Тази скулптура не е ли била донесена в църквата по време на Кръстоносните походи?

Свещеникът вдигна ръце над гърдите си и дългите свободни ръкави на расото му се набраха на лактите.

— Мислите си за оригинала. Намирал се е точно на юг от Дорсодуро в Църквата на Малките чудеса на Острова на Тюлените и изчезнал заедно с църквата и острова, когато и двете, както знаем, потънали в морето преди столетия.

— Не. — Лус преглътна с усилие. — Не знаех това.

Кръглите му кафяви очи се приковаха върху нейните.

— Сигурно сте нова във Венеция — каза. — В крайна сметка, всичко тук рухва в морето. Всъщност, не е толкова зле. Как иначе щяхме да станем толкова опитни в репродукциите? — Той хвърли поглед нагоре към ангела, прокара дългите си кафяви пръсти по мраморния пиедестал. — Тази е създадена по поръчка само за петдесет хиляди лири. Не е ли забележително?

Не беше забележително: беше ужасно. Истинският ореол беше потънал в морето? Сега вече никога нямаше да го намерят; никога нямаше да научат истинското местонахождение на Падението; никога нямаше да успеят да попречат на Луцифер да ги унищожи. Едва бяха започнали това пътуване, а вече изпъждаше, че всичко е загубено.

Лус се запрепъва назад, едва намирайки дъх да благодари на свещеника. Чувствайки се отмаляла и объркана, тя едва не се препъна в бледия молител, който я погледна намръщено, докато тя вървеше бързо към вратата.

В мига щом прекрачи прага, тя затича. До фонтана Даниел и хвана за лакътя.

— Какво стана?

Лицето ѝ сигурно беше издало всичко. Тя му разказа историята, като с всяка дума униваше все повече. Докато стигна до начина, по който свещеникът се беше похвалил за изгодната репродукция, по бузата ѝ вече се плъзгаше сълза.

— Сигурна ли си, че е нарекъл катедралата „Църквата на малките чудеса“? — попита Даниел, като се завъртя, за да погледне през площада. — На Острова на тюлените?

— Сигурна съм, Даниел, няма я вече. Погребана е под водата...

— И ние ще я намерим.

— Какво? Как?

Той вече я беше сграбчил за ръката и поглеждайки изкосо назад през вратите на църквата, затича през площада.

— Даниел...

— Умееш да плуваш.

— Не е смешно.

— Не, не е. — Той спря да тича и се обърна да я погледне: хвана брадичката ѝ в дланта си. Сърцето ѝ препускаше бясно, но очите му, приковани върху нейните, накараха всичко да забави ход. — Не е идеално, но ако това е единственият начин да се сдобием с артефакта, значи така ще го вземем. Нищо не може да ни спре. Знаеш това. Не можем да позволим нищо да ни спре.

Мигове по-късно бяха отново в гондолата, която Даниел насочваше с веслата към морето — придвижваше я бързо като моторница с всеки замах на греблото. Профучаха с бясна скорост покрай всички останали гондоли в канала, като правеха остри завои покрай ниски мостове и издаващите се напред ъгли на сградите, като оплискваха с вода разтревожени лица в съседни гондоли.

— Знам този остров — каза Даниел: дори не се беше задъхал. — Намираше се на половината път между Сан Марко и Ла Гуидека. Но наблизно няма къде да оставим лодката. Ще трябва да слезем от гондолата. Ще се наложи да скочим от лодката и да плуваме.

Лус хвърли поглед през страничния борд на гондолата в мътната зелена вода, която се движеше бързо под нея. Липса на бански костюм. Хипотермия. Италиански еквиваленти на Чудовището от Лох Нес в невидими дълбини от тиня. Пейката на гондолата под нея беше леденостудена, а водата миришеше на кал, смесена с канални нечистотии. Всичко това премина светкавично през ума на Лус, но когато погледът ѝ се спря върху очите на Даниел, изражението му уталожи страха ѝ.

Той имаше нужда от нея. Тя беше до него, без въпроси.

— Добре.

Когато стигнаха открития проток, където водите на канапите се изпразваха в пространството между краищата на островите, цареше истински туристически хаос: Водата гъмжеше от водни таксита, натоварени с туристи, повлекли куфари на колелца към хотелите; моторни лодки, наети от богати, елегантни пътешественици; ярки аеродинамични каяци, които превозваха американски туристи с окачени на шиите слънчеви очила. Гондоли, баржи и полицейски патрулни лодки кръстосваха водата с висока скорост, като едва успяваха да не се сблъскат.

Даниел маневрираше без усилие, сочейки в далечината.

— Виждаш ли кулите?

Лус се взря над пъстроцветните лодки. Хоризонтът беше едва различима линия, където сиво–синият цвят на небето докосваше потъмния сиво–син нюанс на водата.

— Не.

— Фокусирай погледа си, Лус.

След няколко мига две малки зеленикави кули — толкова далече, колкото не би могла да си представи, че ще може да види без телескоп — се откриха пред погледа ѝ.

— О. Там.

— Това е всичко, което е останало от църквата. — Даниел започна да гребе по–бързо, когато броят на лодките около тях се увеличи. Водата стана по–вълниста, придоби по–наситения

тъмнозелен цвят на вечнозелено растение, мирисът ѝ започна да напомня повече този на морето, отколкото на странно привлекателната мръсотия на Венеция. Косата на Лус се вееше на вятъра, който ѝ се струваше все по-студен, колкото повече се отдалечаваха от сушата. — Да се надяваме, че нашият ореол не е бил плячкосан от водолазни екипи, търсеци подводни съкровища.

След като Лус се беше качила обратно в гондолата, Даниел я беше помолил да го почака само за миг. Беше изчезнал по тясна уличка и се беше появил отново сякаш само секунди по-късно с малка розова найлонова торбичка. Сега, когато ѝ я подхвърли, Лус измъкна чифт очила за плуване. Изглеждаха глупаво скъпи и не особено функционални: мораво-черни, с модни ангелски криле по краищата на стъклата. Лус не помнеше кога за последен път беше плувала с очила, но когато погледна към обвитата в черни сенки вода, се зарадва, че може да ги дръпне над очите си.

— Очила за плуване, но не и бански костюм? — попита тя.

Даниел се изчерви.

— Предполагам, че беше глупаво. Но бързах, мислех само какво ще ти е нужно, за да вземеш ореола. — Той потопи веслото отново във водата, придвижвайки гондолата по-бързо от състезателна лодка. — Можеш да плуваш по бельо, нали?

Сега Лус се изчерви. При нормални обстоятелства въпросът можеше да ѝ се стори възбуждащ, нещо, на което и двамата щяха да се изкикотят. Не и през тези девет дни. Тя кимна. Вече осем дни. Даниел беше убийствено сериозен. Лус само преглътна с усилие и каза:

— Разбира се.

Двете сиво-зелени кули станаха по-големи, по-ясно очертани, а после стигнаха до тях. Бяха високи и конусообразни, направени от покрити с патина медни плоскости. Изглеждаха, сякаш някога са били увенчани от малки медни флагчета с форма на сълза, изработени така, че да изглеждат, сякаш се развяват на вятъра, но едното флагче беше осеяно с олющени дупки, а другото се бе откъснало напълно от пилоната си. В откритата водна шир, издадените напред шпилове изглеждаха причудливо, загатващи за хлътнала като пещера катедрала в дълбините. Лус се запита колко ли отдавна беше потънала църквата, на каква ли дълбочина се намираше.

Мисълта да се гмурне там долу с нелепи водолазни очила и обикновено бельо я накара да потръпне.

— Тази църква сигурно е огромна — каза тя. Искаше да каже: Не мисля, че мога да направя това. Не мога да дишам под вода. Как ще открием един малък ореол, потънал наред морето?

— Мога да те сваля до самия параклис, но само дотам. Стига да не пускаш ръката ми. — Даниел протегна топлатата си ръка, за да помогне на Лус да се изправи в гондолата. — Дишането няма да бъде проблем. Но църквата ще е осветена, което означава, че ще трябва ти да намериш ореола и да ми го донесеш.

Даниел рязко изхлузи тениската си през главата, като я пушна на пейката в гондолата. Измъкна се бързо от панталоните си, съвършено запазвайки равновесие върху лодката, после изрита обувките си за тенис. Лус гледаше, чувствайки как нещо се разбужда в нея, докато си даде сметка, че от нея също се очакваше да се разсъблече. Изрита ботушите си, смъкна си чорапите, измъкна се от джинсите си възможно най-благоприлично. Даниел я държеше за ръката, за да ѝ помогне да запази равновесие: наблюдаваше я, но не така, както би очаквала. Тревожеше се за нея, за настръхналата ѝ кожа. Започна да разтрива ръцете ѝ, когато тя изхлузи пуловера си и застана, замръзваща, по бельо, в гондолата наред венецианската лагуна.

Потрепери отново, изпълнена със студ, страх и нещо неразгадаемо. Но гласът ѝ прозвуча смело, когато дръпна водолазните очила, чиито рамки я стягаха, над очите си и каза:

— Добре, да плуваме.

Държаша се за ръце, точно както последния път, когато бяха плували заедно в „Меч и Кръст“. Когато стъпалата им се повдигнаха от лакирания под на гондолата, ръката на Даниел я изтегли нагоре, по-високо, отколкото би могла да скочи сама — а после се гмурнаха.

Тялото ѝ раздели повърхността на морето, което не беше толкова студено, колкото беше очаквала. Всъщност, колкото повече се приближаваше до Даниел, толкова по-топла ставаше водната дيريا около тях.

Той сияеше.

Разбира се, че сияеше. Тя не беше искала да изрича на глас страховете си за това колко тъмна и непристъпна ще бъде църквата под водата, а сега осъзна, както винаги, че Даниел вечно се грижеше за нея.

Даниел щеше да осветява пътя ѝ към ореола със същата трептяща бяла светлина, която Лус беше виждала в много от предишните животи, които бе посетила Неговото сияние хвърляше отблясъци, които играеха по мътната вода, обгръщайки Лус в себе си, прекрасно и изненадващо, като дъга след дъжд, извиваща се дръзко в черно нощно небе.

Плуваха надолу, хванати за ръце, окъпани във виолетова светлина. Водата беше мека и гладка като коприна, безмълвна като празна гробница. На около дузина стъпки разстояние, морето потъмня, но светлината на Даниел още осветяваше водата на няколко фута около тях. След още дузина стъпки фасадата на църквата се показва.

Беше прекрасна. Океанът я бе съхранил, а прекрасното сияние на Даниел хвърляше омайващ виолетов отблясък по смълчаните ѝ стари камъни. Двата шпила над повърхността очертаваха плосък покрив с каменни скулптурни изображения на светци от двете страни. Имаше пана от наполовина разпаднали се мозайки, които изобразяваха Иисус с някои от апостолите. Всичко беше гъсто обрасло с мъх и гъмжащо от морски създания: миниатюрни рибки, които се стрелкаха вътре и вън от алковите, морски анемони, които се подаваха от изображенията на чудеса, змиорки, измъкващи се от потайни ъгли, където някога бе имало венециански тела. Даниел стоеше до нея, следвайки хрумванията ѝ, осветявайки пътя ѝ.

Тя заплува покрай дясната страна на църквата, надничайки през разбити прозорци от цветно стъкло, като винаги преценяваше на око разстоянието обратно до повърхността, до въздуха.

Приблизително в момента, в който очакваше, дробовете на Лус започнаха да се напрягат. Но все още не беше готова да се предаде. Току-що бяха стигнали до мястото, където различиха нещо, което приличаше на олтар. Тя стисна зъби и издържа изгарящото усещане още малко.

Държейки се за ръката на Даниел, тя надникна в един от прозорците близо до трансепта на църквата. Осмели се да пъхне и вътре главата и раменете си и Даниел се притисна възможно най-плътно към стената на църквата, за да освети вътрешността ѝ.

Не видя нищо, освен прогнили скамейки и каменен олтар, разцепен на две. Останалото тънеше в сенки, а Даниел не можеше да се приближи, за да ѝ даде още светлина. Тя почувства напрежение в дробовете и се паникьоса — но после, някак, усещането изчезна и тя

се почувства така, сякаш разполага с огромно количество време, преди напрежението и паниката да се върнат. Сякаш имаше прагове на дишането и Лус можеше да премине през няколко от тях, преди положението да стане наистина сериозно. Даниел я наблюдаваше, кимайки, сякаш разбираше, че тя може да продължи още малко по-дълго.

Подмина с плуване още един някогашен прозорец и в един хлътнал ъгъл на църквата проблесна нещо златисто. Даниел също го видя. Той доплува до нея, като внимаваше да не проникне в църквата. Хвана ръката ѝ и посочи към проблясъка. Виждаше се само връхчето на ореола. Самата статуя изглеждаше, сякаш бе потънала през някаква рухнала част от пода. Лус доплува по-близо, задръствайки въздуха пред себе си с мехурчета, без да е сигурна как да изтръгне ореола и да го освободи. Не можеше да чака повече. Дробовете ѝ пламтяха. Даде на Даниел знак да се качи.

Той поклати глава.

Когато тя трепна изненадано, той я издърпа извън църквата и я взе в обятията си. Целуна я жадно и усещането беше толкова хубаво, но...

Но не, той не просто я целуваше. Вкарваше въздух в дробовете ѝ. Тя пое целувките му, задъхвайки се, почувства как чистият въздух нахлува в нея, захранвайки дробовете ѝ точно когато имаше чувството, че ще се пръснат. Сякаш той имаше безкраен запас и Лус жадуваше да получи толкова, до колкото успееше да се добере. Ръцете им взаимно потърсиха почти голите им тела, така изпълнени със страст, сякаш се целуваха заради чистата наслада. Лус не искаше да спре. Но имаха само осем дни. Когато тя най-сетне кимна, че се е наситила, Даниел се усмихна широко и се отдръпна.

Върнаха се до малкия отвор, където някога се беше намирал прозорецът. Даниел доплува до него, а после спря, насочвайки тялото си към отвора, така че светлината му да блести вътре и да осветява пътя ѝ. Тя се промъкна бавно през прозореца и мигновено изпита студ и невероятна клаустрофобия. Това беше странно, защото катедралата беше огромна: таваните ѝ бяха високи сто фута, а цялото място беше на разположение на Лус.

Може би това беше проблемът. От другата страна на прозореца Даниел ѝ се струваше твърде далече. Поне можеше да види ангела

далече напред — и сиянието на Даниел точно отвън. Заплува към златния ореол, сграбчи го в ръцете си. Спомни си указанията на Даниел и завъртя ореола, сякаш управляваше автобус на „Грейхаунд“.

Той не помръдна.

Лус стисна лъскавия ореол по-силно. Разлюля го напред-назад, влагайки цялата си сила.

Съвсем бавно, ореолът изскърца и се измести с един сантиметър наляво. Тя се напрегна отново да го накара да поддаде и от раздразнението ѝ по повърхността се появиха мехурчета. Точно когато започваше да се чувства изтощена, ореолът се разхлаби и се завъртя. Лицето на Даниел се изпълни с гордост, докато я наблюдаваше. Тя почти не мислеше за дъха си, когато се напрегна да развие ореола.

Той остана в ръцете ѝ. Тя изписка от удоволствие и се възхити на впечатляващата му тежест. Но когато вдигна поглед към Даниел, той вече не гледаше към нея. Взираше се нагоре, нататък в далечината.

Секунда по-късно го нямаше вече.

[1] „Ден на гняв, ден на печал“ (лат.) — Част от заупокойната литургия. — Б.пр. ↑

[2] Buon giorno (ит.) — Добър ден. — Б.пр. ↑

ДА СЕ ПАЗАРИШ НА СЛЯПО

Сама в мрака, Лус газеше по водата.

Къде беше той?

Тя доплува по-близо до кратера в дъските на пода, през който беше пропаднал ангелът — където, само секунди преди това, сиянието на Даниел беше заедно с нея, осветявайки пътя ѝ.

Нагоре. Това беше единственият вариант.

Натискът в дробовете ѝ нарастваше и се разпростираше през останалата част от тялото ѝ, барабанейки в главата ѝ. Повърхността беше далече, а досега въздухът, който Даниел бе вкарал в дробовете ѝ, вече го нямаше. Не можеше да види ръката си пред лицето. Не можеше да мисли. Не можеше да изпадне в паника.

Лус се отгласна със сила от прогнилите дъски на пода, мятайки се през глава във водата, за да застане с лице към мястото, където мислеше, че би трябвало да се намира приземният прозорец, през който беше влязла в катедралата. Треперещите ѝ ръце опипваха непристъпните стени на приземната част, мъчейки се да намерят тясната пролука, през която трябваше да се промъкне обратно.

Там.

Пръстите ѝ посегнаха извън развалината и почувстваха по-топлата вода от татък. В тъмнината, проходът изглеждаше още по-малък и по-непроходим, отколкото когато Даниел беше там, сияещ, осветяващ пътя ѝ. Но беше единственият изход.

Неудобно пъхнала ореола под брадичката си, Лус се отгласна напред, като натисна с лакти външната стена на сградата, за да провере през нея тялото си. Първо раменете, после кръста, след това...

Болка раздра хълбока ѝ.

Левият ѝ крак се беше заклецил, натъквайки се на нещо, което тя не можеше да достигне или да види. Сълзи опариха очите ѝ и тя изплака в пристъп на безсилен гняв. Загледа как мехурчетата от устата ѝ се носят плавно нагоре — нагоре, където трябваше да е тя, —

отнасяйки със себе си повече енергия и кислород, отколкото имаше останали в нея.

С половината от тялото си, провряно през прозореца, и другата половина — заклещена вътре, Лус се бореше, вцепенена от ужас. Само ако Даниел беше тук...

Но Даниел го нямаше тук.

Като държеше ореола с една ръка, тя провря другата обратно през тесния прозорец, плъзгайки я до тялото си, като се опита да стигне до стъпалото си. Пръстите ѝ докоснаха нещо студено, еластично и непознато. Парче от него остана в ръцете ѝ, после се натроши на прах. Тя се сгърчи отвратено, докато се опитваше да извие крака си и да го освободи от хватката на нещото. Зрението ѝ започваше да се замъглява, а ноктите на ръцете ѝ удряха и дърпаха, а глезенът ѝ се разрани от всичките ѝ усилия да се освободи — после внезапно тя се озова на свобода.

Кракът ѝ рязко се стрелна напред, а коляното ѝ се удари в ронещата се стена толкова остро, че тя разбра, че го е порязала, но нямаше значение. Ожесточено измъкна останалата част от тялото си през прозореца.

Ореолът беше у нея. Беше свободна.

Но не беше възможно да има в дробовете си достатъчно въздух, за да стигне до повърхността. Тялото ѝ се тресеше силно, краката ѝ едва реагираха на командите да плуват, а пред очите ѝ кръжаха замъглени черно-червени петна. Чувстваше се мудна и със забавени реакции, сякаш плуваше през циментов разтвор.

После се случи нещо удивително: Тъмните води около нея се осветиха от потрепващо сияние, и тя беше обгърната от топлина и светлина като от лятна зора.

Една ръка се появи и се протегна към нея.

Даниел. Тя пхна пръстите на едната си ръка в силната му широка длан, като притисна ореола плътно към гърдите си с другата.

Лус затвори очи, докато летеше с Даниел нагоре в подводното небе.

Сякаш мина само секунда и те излязоха на повърхността в ослепително ярка слънчева светлина. Лус инстинктивно пое в дробовете си възможно най-голямата глътка въздух, стряскайки себе си с дрезгавия стон, който излезе от гърлото ѝ, обвила едната си ръка

около врата, за да насочи въздуха надолу, а с другата рязко смъкна очилата.

Но — беше странно. Тялото ѝ сякаш не се нуждаеше от толкова много въздух, колкото ѝ казваше умът. Чувстваше се замаяна, вцепенена от внезапната стряскаща слънчева светлина, но, странно, не беше на косъм от припадъка. Нима не се беше намирала там долу толкова дълго, колкото си мислеше? Дали внезапно се беше научила да съдържа дъха си много по-добре? Лус почувства как прилив на спортна гордост се добавя към облекчението ѝ от това, че бе оцеляла.

Ръцете на Даниел намериха нейните под водата.

— Добре ли си?

— Какво стана с теб? — проплака тя. — Почти...

— Лус — предупреди я той. — Тихо.

Пръстите му преминаха по нейните и безмълвно я освободиха от ореола. Тя осъзна колко тежък беше предметът, едва след като се освободи от него. Но защо Даниел се държеше толкова странно, защо измъкваше ореола от нея толкова потайно, сякаш имаше нещо за криене?

Трябваше само да проследи тъмновиолетовия му поглед.

Когато Даниел ловко я беше довел с плуване до повърхността, бяха изплували на място, различно от онова, през което бяха влезли. Лус осъзна, че макар по-рано да бяха видели потъналата катедрала откъм предната страна — само двата сиво-зелени шпила, издигащи се от потъналите си кули — сега се намираха почти точно над центъра на църквата, където някога сигурно се беше намирал нефът.

Сега от двете им страни имаше две дълги редици от подпорни арки, които някога сигурно бяха поддържали рушащите се в момента каменни стени на дългия неф на църквата. Арките бяха почернели от мъх и не бяха и наполовина толкова високи като шпиловете на фасадата. Скосените им каменни върхове се подаваха на повърхността на водата — което ги превръщаше в идеални скамейки за групата от двайсетина Прокуденици, обградили в момента Лус и Даниел.

Когато ги разпозна — редица от светлокафяви тренчкоти, бледа кожа, мъртви очи, — Лус потисна едно задъхано ахване.

— Здравсти — каза един.

Не беше Фил, мазният, угодлив Прокуденик, който се беше преструвал, че е гадже на Шелби, а сетне бе повел битка срещу

ангелите в задния двор на родителите на Лус. Не видя лицето му сред Прокудениците — само шайка безчувствени и равнодушни създания, които не разпозна и не желаше да опознава.

Паднали ангели, които не бяха успели да вземат решение, в известни отношения Прокудениците бяха противоположност на Даниел, който беше отказал да вземе нечия друга страна, освен тази на Лус. Прогонени от Рая заради нерешителността си, ослепени от Ада, слепи за всичко, освен най-мъждивото сияние на душите, Прокудениците представляваха отблъскващо сборище. Взираха се в Лус, както последния път, с призрачни, празни очи, които не можеха да видят тялото ѝ, и въпреки това долавяха нещо в душата ѝ, което подсказваше, че тя е „цената“.

Лус се почувства уязвима, хваната в капан. От зловните усмивки на Прокудениците водата ставаше по-студена. Даниел доплува по-близо и тя почувства лекото докосване на нещо меко до гърба си. Той беше разперил криле във водата.

— Няма да е благоразумно да правите опити за бягство — монотонно изрече един Прокуденик зад Лус, сякаш доловил раздвижването на крилете на Даниел под водата. — Един поглед зад гърба ви би трябвало да ви убеди, че ви превъзхождаме по численост и е нужна само една от тези. — Той разтвори тренчката ги, за да покаже колчан със сребърни звездни стрели.

Прокудениците ги бяха обкръжили, покачени върху каменните останки на потънал венециански остров. Изглеждаха надменни, мрачни, с тренчкотите, завързани на възел на кръста, прикриващи мръсните им, тънки като тоалетна хартия криле. Лус помнеше от битката в задния двор на родителите си, че женските Прокуденици бяха точно толкова безсърдечни и безмилостни като мъжките. Това беше само преди няколко дни, но и се струваше, че са минали години.

— Но ако предпочитате да ни изпитате... — Прокуденикът пъргаво зареди в лъка си една стрела и Даниел не успя напълно да прикрие потръпването си.

— Тишина. — Един от Прокудениците се надигна, за да застане върху контрафорса. Не носеше тренчкот, а дълго сиво расо, и Лус ахна, когато той вдигна ръка да дръпне назад качулката си и разкри изпитото си лице. Той беше бледият напяващ мъж от катедралата. Беше я наблюдавал през цялото време, чувайки всичко, което беше казала на

свещеника. Сигурно я беше проследил дотук. Безцветните му устни се разкривиха в усмивка.

— И така — изръмжа той. — Тя намери ореола.

— Това не е ваша работа — изкрещя Даниел, но Лус долови отчаянието в гласа му. Все още не знаеше защо, но Прокудениците възнамеряваха да се заемат с нея. Вярваха, че от нея по някакъв начин зависи тяхното избавление, завръщането им в Рая, но сега логиката им ѝ убягваше точно толкова, колкото и в задния двор на родителите ѝ.

— Не ни оскърбявайте с лъжите си — изрече гръмогласни Прокуденикът с расото. — Знаем какво търсите, а вие знаете, че нашата мисия е да ви спрем.

— Не разсъждавате ясно — каза Даниел. — Не виждате това каквото е в действителност. Дори вие не може да искате...

— Луцифер да пренапише историята? — Белите очи на Прокуденика се забиваха като свредели в пространството между него и Лус. — О, да, всъщност много бихме искали това.

— Как можеш да казваш това? Всичко — светът, самите ни същности, каквито ги познаваме сега — ще бъдат унищожени. Цялата Вселена, и цялото съзнание, ще изчезне.

— Наистина ли мислиш, че животът ни през последните шест хиляди години е нещо, което си заслужава да се запази? — Очите на предводителя се присвиха. — По-добре да ни изтрие от лицето на земята. По-добре да заличи това сляпо съществуване, преди да започнем да изчезваме. Следващия път... — Той отново насочи лишените си от зрение очи в посоката на Лус. Тя ги проследи как се завъртяха в орбитите си, насочвайки се към душата ѝ. И тя започна да гори. — Следващия път няма да си навличаме гнева на Небесата по такъв глупав начин. Ще бъдем приети отново от Трона. Ще изиграем картите си по-разумно. — Слепият му поглед се задържа върху душата на Лус. Той се усмихна. — Следващия път ще имаме... помощ.

— Няма да имате нищо, точно както сега. Отдръпни се, Прокуденико. Тази война е по-важна от вас.

Прокуденикът с расото завъртя в ръце една звездна стрела и се усмихна.

— Толкова ужасно лесно ще бъде да те убия сега.

— Цяло ангелско войнство вече се сражава за Лусинда. Ще спрем Луцифер, а когато го сторим и настъпи време да се справим с

незначителните създания като вас, Прокудениците ще съжаляват за този момент, заедно с всичко, което сте сторили след Падението.

— В следващия си ход Прокудениците ще се съсредоточат върху това момиче още от началото. Ще я омаем, както винаги си я омайвал ти. Ще я накараме да повярва на всяка наша пума, както направи ти. Изучавахме методите ти. Знаем какво ни правим.

— Глупаци! — извика Даниел. — Мислите си, че следващия път ще бъдете по-хитри или по-смели? Мислите си, че изобщо ще си спомните този момент, този разговор, този гениален план? Няма да сторите нищо, освен да допуснете същите грешки като този път. Всички ще го направим. Единствено Луцифер ще помни предишните си грешки. А неговите стремежи са насочени само към удовлетворяването на най-долните му желания. Със сигурност помнете как изглежда душата му — каза Даниел остро, — дори и да не виждате нищо друго.

Прокудениците се надигнаха от прогнилите си наблюдателници.

— Аз помня — чу Лус да изрича твърдо един Прокуденик зад нея.

— Луцифер беше най-сияйният от всички ангели — обади се друг, изпълнен с носталгия. — Толкова прекрасен, че блясъкът му ни заслепяваше.

Лус осъзна, че бяха чувствителни по отношение на уродливостта си.

— Прекратете тези двусмислени приказки! — Над тях се проникна по-силен глас. Прокуденикът с расото, диригентът на това изпълнение. — В следващото действие от тази драма, Прокудениците ще прогледнат отново. Зрението ще доведе до мъдрост, а мъдростта ще ни въведе обратно през Райските порти. Ще бъдем привлекателни за Цената. Тя ще ни упъти.

Лус потръпна, притисната към Даниел.

— Може би всички можем да получим втори шанс за спасение. — Даниел се обърна към тях. — Ако успеем да спрем Луцифер... няма причина вашият вид да не може също...

— Не! — Прокуденикът в расото се хвърли от арката към Даниел: тъмните му, опърпани криле се разпериха широко с пукот като от чупеща се клонка.

Крилете на Даниел около кръста на Лус разхлабиха хватката си и ореолът беше тикнат обратно в ръцете ѝ, когато Даниел се издигна от водата, за да се защити. Главатарят с расото не можеше да се мери е Даниел, който се изстреля нагоре и му нанесе десен прав удар.

Прокуденикът политна назад на двайсет стъпки, плъзгайки се по водата като камък. Изправи се и се върна върху контрафорса, където бе „кацнал“. С едно махване на бледата си ръка даде знак на останалите от групата си да се издигнат в кръг във въздуха.

— Знаеш коя е тя! — изкрещя Даниел. — Знаеш какво означава това за всички нас. Поне веднъж в съществуването си направи нещо смело, вместо да се държиш малодушно.

— Как? — предизвика го Прокуденикът. От крайчеца на одеждите му струеше вода.

Даниел дишаше тежко, гледайки към Лус и към златния ореол, който проблясваше през водата. За миг във виолетовите му очи се появи изражение на паника — а после той направи последното нещо, което Лус би очаквала.

Вгледа се дълбоко в мъртвите бели очи на Прокуденика, протегна ръката си с дланта нагоре и каза:

— Присъедини се към нас.

Прокуденикът нададе продължителен мрачен смях.

Даниел не трепна.

— Прокудениците не работят за никого, освен за себе си.

— Дадохте това да се разбере ясно. Никой не иска от вас да се обвързвате. Но недейте да работите против единствената праведна кауза. Възползвайте се от този шанс да спасите всички, включително себе си. Присъединете се към нас в битката срещу Луцифер.

— Това е номер! — извика едно от момичетата—Прокуденици.

— Той иска да ви измами, за да спечели свободата си.

— Вземете момичето!

Лус се втрени ужасено в Прокуденика с расото, който кръжеше над нея. Той се приближи, с хищно разширени очи, с голи ръце, които трепереха, докато посягаха към нея. По-близо, по-близо. Тя изпищя...

Но никой не чу писъка, защото в този миг светът се надипли. Въздухът, светлината и всяка частица в атмосферата сякаш се удвоиха и се разцепиха, после се нагънаха в себе си с гръмотевичен пукот.

Случваше се отново.

През гъстото множество от кафяви тренчкоти и мръсни криле, небето беше придобило мътен и мъглив сив оттенък, както последния път в библиотеката на „Меч и Кръст“, когато всичко беше започнало да трепери. Нов времетръс. Луцифер се приближаваше.

Огромна вълна се разби над главата ѝ. Лус започна да се мига, сграбчвайки здраво ореола, шляпайки като обезумяла с крака, за да задържи главата си над водата.

Видя лицето на Даниел, когато от лявата им страна се разнесе силно скърцане. Белите му криле се рееха към нея, но не достатъчно бързо.

Последното, което Лус видя, преди главата ѝ да се потопи под водата, сякаш се случи на забавен кадър: Сиво–зеленият шпил на църквата се прегъна във водата, накланяйки се съвсем леко към главата ѝ. Сянката му се уголеми, докато с глух звук дръпна Лус надолу в тъмнината.

Лус се събуди, полюлявайки се върху една вълна. Намираше се върху водно легло.

Червени, украсени с дантела мрежести завеси бяха спуснати върху прозорците. Сива светлина, промъкваща се през пролуките в сложно изработената дантела, загатваше, че се здрачава. Главата я болеше, а глезенът ѝ пулсираше. Претърколи се и черните копринени чаршафи — и се озова лице в лице с момиче със сънен поглед, с буйна разчорлена руса коса.

Момичето изпъшка и примигна с покрити с плътни очни сенки сребристи клепачи, като протегна отпуснат юмрук над главата си.

— О — изрече то, като прозвуча съвсем не толкова изненадано да се събуди до Лус, колкото Лус се чувстваше да се събуди до него. — Докога стояхме снощи? — завалено попита момичето на италиански. — Това парти беше щура работа.

Лус се хвърли назад и падна от леглото, потъвайки в мек бял килим. Стаята приличаше на пещера, студена и със застоял мирис, с тъмносиви тапети и огромно легло със заоблени крака и табли в горния и долния край върху голям килим в средата. Нямаше представа къде се намира, как е попаднала там, с чий халат за баня е облечена, кое беше това момиче и на какво парти мислеше момичето, че е била Лус

предишната вечер. Дали по някакъв начин беше паднала във Вестител? До леглото имаше столче за крака със зеброви шарки. Върху него бяха спретнато сгънати дрехите, които беше оставила в гондолата — белият пуловер, който беше облякла два дни преди това в къщата на родителите си, износените ѝ джинси, каубойските ѝ ботуши, подпрени един на друг отстрани. Сребърният медальон с гравираната отпред роза — беше го пхнала в ботуша си точно преди двамата с Даниел да се гмурнат във водата — почиваше върху поднос от стъклени нишки върху нощната масичка.

Нахлузи го отново през главата си и се вмъкна непохватно в джинсите си. Момичето в леглото беше заспало отново, с лице, покрито с черна копринена възглавница, изпод която се беше разпиляла оплетената ѝ руса коса. Лус надникна покрай високата горна табла, откривайки две празни кожени кресла срещу пламтяща камина на далечната стена и монтиран над нея телевизор с плосък екран.

Къде беше Даниел?

Тя закопчаваше ципа на втория си ботуш, когато чу глас през откренатите френски врати срещу леглото.

— Няма да съжаляваш за това, Даниел.

Преди той да успее да реагира, ръката на Лус вече беше върху дръжката на вратата — и тя го откри от другата страна, седнал върху тясно канапе със зеброва шарка в дневната, срещу прокуденика Фил.

Щом я видя на вратата, Даниел се изправи на крака. Фил също се надигна, заставайки сковано до стола си. Ръцете на Даниел бързо обходиха лицето на Лус, докосвайки леко челото ѝ, което — даде си сметка Лус — беше натъртено и чувствително на допир. — Как се чувстваш?

— Ореолът...

— Ореолът е в нас. — Даниел посочи огромния позлатен стъклен диск, положен върху голямата дървена маса за хранене в съседната стая. Един Прокуденик седеше на масата, тъпчейки се с кисело мляко, друг се бе облегал на вратата със скръстени на гърдите ръце. И двамата бяха с лице към Лус, но беше невъзможно да се определи дали си дават сметка за това. Чувстваше се напрегната в близост до тях, усещаше мраз във въздуха, но се доверяваше на спокойното държание на Даниел.

— Какво стана с Прокуденика, с когото се биеше? — попита Лус, търсейки с поглед бледото създание с расото.

— Не се притеснявай за него. Ти си тази, за която се тревожа.

Говореше ѝ толкова нежно, сякаш бяха сами.

Тя си спомни как шпилът на църквата се наклони към нея, когато катедралата рухна под водата. Спомни си как крилете на Даниел хвърлиха сянка над всичко, когато се наведоха към нея.

— Удари си лошо главата. Прокудениците ми помогнаха да те извадя от водата и ни доведоха тук, за да си починеш.

— Колко време съм спала? — попита Лус. Свечеряваше се. — Колко време ни остава...

— Седем дни, Лус — каза Даниел тихо. От гласа му разбра, че и той също като нея си даваше сметка как времето се изплъзва от тях.

— Е, не бива да губим повече време тук. — Тя хвърли поглед към Фил, който доливаше своята чаша и тази на Даниел от една бутилка с нещо червено, наречено „Кампари“.

— Не ти ли харесва апартаментът ми, Лусинда Прайс? — попита Фил, като се престори, че оглежда обзаведената в постмодерен стил дневна за първи път. Стените бяха покрити с картини в стила на Джаксън Полак, но този, в когото Лус не можеше да престане да се взира, беше Фил. Кожата му беше по-бледа, отколкото си я спомняше, с плътни пурпурни кръгове около празните му очи. Ставаше ѝ студено всеки път щом си спомнеше как опърпаните му криле държаха нейното отражение във въздуха над задния двор на родителите ѝ, готов да полети и да я отнесе на тъмно и далечно място.

— Разбира се, не мога да видя особено добре никаква част от него, но ми казаха, че ще бъде декориран по начин, очарователен за младите дами. Кой е знаел, че ще развия такъв вкус към простосмъртната плът след времето, което прекарах с твоята приятелка–Нефилим, Шелби? Запозна ли се с приятелката ми, в спалнята? Тя е сладко момиче: всичките са толкова сладки.

— Трябва да вървим. — Лус заповеднически подръпна ризата на Даниел.

Останалите Прокуденици в стаята застанаха нащрек.

— Сигурни ли сте, че не можете да останете за едно питие? — попита Фил, като посегна да напълни трета чаша с вишневата на цвят течност, която неумело разля. Даниел покри ръба на чашата с ръка,

като вместо това си наля от бутилка газирана напитка с вкус на грейпфрут.

— Седни, Лус — каза Даниел, като ѝ подаде чашата. — Не сме съвсем готови за тръгване.

Двамата седнаха, а другите двама Прокуденици последваха примера им.

— Приятелят ти е много благоразумен — отбеляза Фил, като качи калните си военни ботуши върху мраморната масичка за кафе. — Споразумяхме се, че Прокудениците ще се присъединят към вас в усилията ви да спрете Утринната Звезда.

Лус се сгуши в Даниел.

— Може ли да поговорим насаме?

— Да, разбира се — отговори вместо него Фил, като отново се надигна сковано и кимна на останалите Прокуденици. — Нека всички да си дадем един миг. — Подреждайки се в редица зад Фил, останалите изчезнаха зад летяща дървена врата в кухнята на апартамента.

Щом останаха сами, Даниел положи ръце върху коленете ѝ.

— Виж, знам, че не са ти любимци...

— Даниел, те се опитаха да ме отвлекат.

— Да, знам, но това беше, когато смятаха — Даниел направи пауза и я погали по косата, като оправи с пръсти един заплетен кичур, — мислеха, че ако те отведат пред Трона, това ще изкупи предишното им предателство. Но сега играта се промени напълно, отчасти заради стореното от Луцифер — и отчасти защото ти стигна по-далече в развалянето на проклятието, отколкото очакваха Прокудениците.

— Какво? — Лус се сепна. — Мислиш, че съм близо до развалянето на проклятието?

— Нека просто да кажем, че никога преди не си била толкова близо — каза Даниел и Лус почувства необясним порив. — След като ще имаме помощта на Прокудениците, за да отблъснем враговете си, ти можеш да се съсредоточиш върху това, което трябва да направиш.

— Помощта на Прокудениците? Но те току-що ни устройха засада.

— С Фил обсъдихме всичко. Разбрахме се. Слушай, Лус... — Даниел взе ръката ѝ и зашепна, макар че в стаята бяха само те. — Прокудениците са по-малка заплаха, когато са с нас, отколкото ако са

срещу нас. Неприятни са, но освен това са неспособни да лъжат. С тях винаги ще знаем в какво положение сме.

— Защо изобщо трябва да сме с тях? — Лус се облегна на възглавницата със зеброви шарки зад гърба си.

— Те са въоръжени, Лус. По-добре екипирани и с повече воители от всяка друга клика, пред която ще се изправим. Може да дойде време, когато ще имаме нужда от техните звездни стрели и техните хора. Не е нужно да сме първи приятели, но те са отлични телохранители и са безпощадни към враговете си. — Той също се облегна назад и се загледа навън през прозореца, сякаш наблизото току-що бе прелетяло нещо противно. — И тъй като, независимо от всичко, ще имат участници в тази битка, най-добре това да сме ние.

— Ами ако още смятат, че аз съм цената, или каквото е там?

Даниел й отправи мека, неочаквана усмивка.

— Сигурен съм, че още смятат така. Мнозина го мислят. Но само на теб се пада да решиш как ще изпълниш ролята си в тази история. Това, което започнахме, когато се целунахме за първи път в „Меч и Кръст“... това пробуждане в теб беше само първата стъпка. Всички уроци, които научи по времето, прекарано във Вестителите, те въоръжиха. Прокудениците не могат да ти отнемат това. Никой не може. И освен това — той се засмя, — никой не може да те докосне, когато съм до теб.

— Даниел? — Тя отпи от газиранията напитка с вкус на грейпфрут и я почувства как слиза със съскане надолу по гърлото й. — Как ще изпълня ролята си в тази стара история?

— Нямам представа — каза той, — но нямам търпение да открия.

— Аз също.

Вратата на кухнята се отвори рязко и на прага се появи лицето на бледо, почти красиво момиче, с руса коса, прибрана назад в строга конска опашка.

— Прокудениците вече се уморяват да чакат — пропя тя като робот.

Даниел погледна Лус, която се насили да кимне.

— Можеш да им кажеш да влязат. — Даниел направи знак на момичето.

Те влязоха един по един, бързо, механично, като заеха предишните си места, с изключение Фил, който се приближи до Лус. Лъжицата на онзи, който ядеше кисело мляко, почука тремаво отстрани по празната пластмасова кофичка.

— Значи той убеди и теб? — попита Фил, като се настани на страничната облегалка на „канаето за влюбени“.

— Ако Даниел ви има доверие, аз...

— Както си и мислех — каза той. — Когато Прокудениците полагат верността си напоследък, ние сме ожесточено предани. Разбираме какво е заложено на карта, когато правим подобни... избори. — Той наблегна на последната дума, като кимна обезкуражаващо на Лус. — Изборът да се съюзиш с някоя страна е много важен, не смяташ ли, Лусинда Прайс?

— За какво говори той, Даниел? — попита Лус, макар да подозираше, че знае.

— Това, от което са обсебени всички напоследък — отвърна Даниел уморено. — Почти равният баланс между Рая и Ада.

— След всички тези хилядолетия вече е почти завършено! — Фил се отпусна назад в тясното канапе срещу Лус и Даниел.

Лус не го беше виждала никога преди толкова оживен. — Сега, когато почти всички ангели са сключили съюз с едната страна тъмната или светлата, — има само един, който не е избрал...

Един ангел, който не беше направил избор.

Светкавично мярнал се спомен: как пристъпва през един Вестител и влиза в Лас Вегас с Шелби и Майлс. Бяха отишли да се срещнат със сестра ѝ от един минал живот, Вера, и накрая се озоваха в една закусвалня с Ариана, която каза, че ще има уреждане на сметки. Скоро. И накрая, след като бъде потърсена сметка на всички ангели, всичко ще се сведе до това, на чия страна ще застане един съществено важен ангел.

Лус беше сигурна, че ангелът, който не бе взел решение, беше Даниел.

Той изглеждаше раздразнен, докато чакаше Фил да свърши да говори.

— И, разбира се, налице все още са Прокудениците.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лус. — Прокудениците не са избрали страна? Винаги съм предполагала, че сте на страната на

Луцифер.

— Това е само защото не ти харесваме — каза Фил с напълно безизразно лице. — Не, на Прокудениците не се полага да избират. — Той обърна глава, сякаш за да погледне навън през прозореца, и въздъхна. — Можеш ли да си представиш какво е чувството...

— Сбъркал си адреса, Фил — прекъсна го Даниел.

— Би трябвало да имаме значение — каза Фил, внезапно умолявайки Даниел. — Всичко, за което молим, е да имаме значение в космическия баланс.

— Не ви се полага да избирате — повтори Лус, проумявайки. — Това ли е наказанието за нерешителността ви?

Прокуденикът кимна сковано:

— А резултатът е, че съществуването ни не означава нищо и космическия баланс. Смъртта ни също не значи нищо. — Фил наведе глава.

— Знаеш, че това не зависи от мен — каза Даниел. — И със сигурност не зависи от Лус. Губим време...

— Не бъди толкова високомерен, Даниел Григори — каза Фил. — Всички имаме своите цели. Независимо дали го признаваш, или не, ти имаш нужда от нас, за да постигнеш своята. Можехме да се присъединим към Старейшините на Зесмелим. Онази, която се нарича мис София Блис, още ти е вдигнала мерника. Тя е подведена, разбира се, но кой знае — може и да успее там, където ти ще се провалиш?

— Тогава защо не се присъединихте към тях? — попита остро Лус в защита на Даниел. — Нямахте проблем да работите заедно със София миналия път, когато отвляхохте приятелката ми Доун.

— Това беше грешка. По онова време не знаехме, че Старейшините са убили другото момиче.

— Пен. — Гласът на Лус й изневери.

Бледото лице на Фил се сгърчи.

— Непростимо. Прокудениците никога не биха навредили на някой невинен. Още по-малко на някой с такъв прекрасен характер, с толкова изтънчен ум.

Лус погледна Даниел: искаше по някакъв начин да му каже, че може би е осъдила Прокудениците твърде прибързано, но Даниел гледаше намръщено Фил.

И въпреки това, вчера сте се срещнали с мис София — каза той.

Прокуденикът поклати глава.

— Кам ми показва златната покана — упорстваше Даниел — Срещнали сте се с нея на намиращия се на територия на простосмъртните хиподрум, наречен Чърчил Даунс, за да обсъдите преследването на Лус.

— Грешка. — Фил се изправи. Беше висок колкото Даниел, но болнаво блед и крехък. — Вчера се срещнахме с Луцифер. Няма как да откажеш покана от Утринната Звезда. Предполагам, че мис София и нейните приятелчета са били там. Прокудениците усетиха калните им души, но не работим с тях.

— Я чакай — каза Лус, — срещнали сте се с Луцифер вчера? — Това означаваше петък, денят, когато Лус и останалите бяха в „Меч и Кръст“, обсъждайки как да намерят реликвите, за да попречат на Луцифер да заличи миналото. — Но ние вече се бяхме върнали от Вестителите. Луцифер трябва вече да е бил на мястото на Падението.

— Не непременно — обясни Даниел. — Въпреки че тази среща се е състояла след като вие сте се върнали от Вестителите, все пак се е състояла в миналото на Луцифер. Когато те е последвал, преобразен като онзи гаргойл, отправната му точка се е намирала на половин ден по-късно във времето и на стотици мили разстояние от вашата.

От тази логика Лус почти я заболя мозъкът, но беше наясно с едно: Нямахше доверие на Фил. Обърна се към него:

— Значи сте знаели през цялото време, че Луцифер планира да заличи миналото. Смятахте ли да му помогнете, така както сега обещахте да помогнете на нас?

— Срегнахме се с него, защото сме длъжни да се отзовем, когато ни повика. Всички са длъжни, освен Трона, и... — той направи пауза, а по устните му се разля тънка усмивка — ами, не знам никоя жизнена сила, която би устояла на призива на Луцифер. — Той наклони глава към Лус. — Ти би ли могла?

— Достатъчно — отсече Даниел.

— Освен това — каза Фил, — той не искаше помощта ни. Утринната Звезда не ни допусна. Каза... — Той затвори очи и за миг приличаше на нормален тийнейджър, почти миловиден. — каза, че не можел да остави нищо друго на случайността, че било време да поеме нещата в собствените си ръце. Срещата приключи рязко.

— Това трябва да е бил моментът, когато Луцифер те е последвал във Вестителя — каза Даниел на Лус.

Повдигна ѝ се, като си спомни как Бил я намери в тунела, толкова уязвима, толкова сама. Всичките онези моменти, когато се беше радвала, че е до нея, помагайки ѝ по време на нейната мисия. За известно време на него сякаш също му харесваше да е с нея.

Празните очи на Фил се фокусираха върху нея, сякаш разглеждаха някаква промяна в душата ѝ. Дали можеше да долови какво смущение я обземаше всеки път, когато си помислеше за всичкото време, което беше прекарала насаме с Бил? Дали Даниел можеше да го усети?

Не можеше да се каже точно, че Фил ѝ се усмихва, но не изглеждаше така безжизнен, както обикновено.

— Прокудениците ще ви защитят. Знаем, че враговете ви са многобройни. — Той погледна Даниел. — Съдниците също са се задействали.

Лус хвърли поглед към Даниел:

— Съдниците ли?

— Работят за Рая. Те са просто досадници, а не заплаха.

Фил отново наведе глава.

— Прокудениците смятат, че Съдниците може да... са се отделили от Небесата.

— Какво? — Даниел внезапно прозвуча, сякаш беше останал без дъх.

— Сред тях цари деморализация, от онзи вид, който се разпростира бързо. Във Виена ли казахте, че имате приятели?

— Ариана — ахна Лус. — И Габ и Роланд. В опасност ли са?

— Имаме приятели във Виена — каза Даниел. — Също и в Авиньон.

— Съдниците се разпръсват из Виена.

Когато Лус се извърна да погледне Даниел в лицето, той разперваше криле. Те се изстреляха рязко напред, осветявайки стаята с блясъка си. Фил сякаш не забеляза или не го беше грижа, докато отпиваше от червената алкохолна напитка. Празните погледи на останалите Прокуденици се забиваха в крилете на Даниел със завист, която паметта им бе съхранила.

Френските врати на спалнята се отвориха и измъчваното от махмурлук италианско момиче, с което Лус бе делила леглото, почти се изсипа от тях, когато влезе, препъвайки се с боси крака, в стаята. Хвърли поглед към Даниел и разтърка очи.

— Ооо, какъв прекрасен сън! — промърмори на италиански и изчезна в банята.

— Стига приказки — каза Даниел. — Ако вашата армия е толкова силна, колкото твърдите, отделете една трета от силите си, за да поеме към Виена и да защити тримата паднали ангели, които откриете там. Друга една трета изпратете в Авиньон, където ще намерите Кам и още двама паднали.

Фил кимна, а двама Прокуденици в дневната разпериха собствените си мърляви криле и се стрелнаха навън през отворения прозорец като огромни мухи.

— Останалата една трета от нашата войска остава под мое командване. Ще ви придружим до Планината. Нека сега да политаме и ще събера останалите по пътя.

— Да — каза Даниел бързо. — Готова ли си, Лус?

— Да вървим. — Тя допря гръб до раменете на Даниел, за да може той да я обгърне с ръце, да скочи през прозореца и да се извиси в тъмното небе над Венеция.

НА ХИЛЯДА ЦЕЛУВКИ ДЪЛБОЧИНА

Спуснаха се във високата планинска пустиня точно преди зазоряване. Обръч от светлина обгръщаше небето близо до източния хоризонт — пленителни розови и златисти багри, посипани с облаци в охра, изцеляващи пурпурната синина на нощта.

Даниел остави Лус върху равно скално плато, твърде сухо и безплодно, за да поддържа дори най-жилавите пустинни храсти. Голият планински пейзаж се простираше безкрайно около тях, спускайки се стръмно в затъмнени долини на едни места, издигайки се във върхове от огромни жълтеникаво-кафяви блокове, образуващи невъзможни ъгли, на други. Беше студено и ветровито, а въздухът беше толкова сух, че преглъщането беше болезнено. За Лус, Даниел и петимата Прокуденици, които ги бяха придружили, едва имаше място да застанат върху скалното плато.

Ситен пясък се посипа по косата на Лус, когато Даниел прибра криле отстрани до тялото си.

— Пристигнахме. — Звучеше почти благоговейно.

— Къде? — Лус вдигна яката на белия си пуловер по-високо, за да закрие ушите си от вятъра.

— Планината Синай.

Тя си пое през зъби сух, изпълнен с пясък дъх, като се завъртя, за да огледа панорамата, докато фината златиста светлина се удължаваше над планините от пясъчни скали на изток.

— Значи това е мястото, където Бог дал на Мойсей Десетте заповеди?

— Не. — Даниел посочи над рамото ѝ, където редица туристи с раници като големи кукли, се изкачваха по не толкова стръмен терен на няколко стъпки южно от тях. Гласовете им долитаха, понесени от вятъра, през студения, разреден пустинен въздух. Тихите им изблици на смях отекваха зловещо от безмълвните планински била. Синя пластмасова бутилка с вода се наклони в небето над нечия глава. — Това е мястото, където Мойсей получил Десетте заповеди. — Той

разпери ръце и погледна към малкия кръг от камъни, където стояха. — Това е мястото, на което някои от ангелите стояха и гледаха как това се случва. Габ, Ариана, Роланд, Кам — той посочи към един участък от скалата, после към друг, където беше стоял всеки от ангелите, — още няколко.

— А ти?

Той се обърна с лице към нея, като направи три малки крачки напред, така че телата им се докосваха, върховете на краката им се застъпваха.

— Точно — той я целуна — ето тук.

— Какво беше усещането?

Даниел извърна поглед:

— Това беше първото официално договаряне с човека. Преди това договарянията бяха само между Бог и ангелите. Някои от ангелите се почувстваха предадени, смятаха, че това разстройва естествения порядък на нещата. Други мислеха, че сами сме предизвикали това, че то е естествен напредък.

За миг виолетовият цвят в очите му припламна малко по-ярко.

— Другите сигурно са на път. — Той се обърна да застане с лице към Прокудениците, чиито тъмни силуети се очертаваха на фона на усиливащата се светлина на изток. — Ще стоите ли на пост, докато пристигнат?

Фил се поклони. Останалите четирима Прокуденици застанаха зад него: опърпаните краища на изпоцапаните им криле се поклащаха леко на вятъра.

Даниел изтегли лявото си крило направо върху себе си и, закривайки тялото си от поглед, посегна навътре с дясната си ръка, като фокусник, който пъха ръка в наметалото си.

— Даниел? — попита Лус, като пристъпи по-близо до него. Какво има?

Оголил зъби, Даниел поклати глава към нея. После трепна и извика от болка, която Лус не беше виждала никога преди. Тялото ѝ се напрегна.

— Даниел?

Когато той се отпусна и отново изпъна крилото си, държеше в ръка нещо бяло и проблясващо.

— Трябваше да го направя по-рано — каза.

Нещото приличаше на ивица тъкан, гладко като коприна, но потвърдо. Беше трийсетина сантиметра дълго и няколко инча широко и потрепваше на студения бриз. Лус се взря в него. Това, което Даниел бе откъснал от себе си, ивица от крило ли беше? Тя извика ужасено и посегна към него, без да мисли. Беше перо!

Да гледа крилете на Даниел, да бъде обгърната в тях, означаваше да забрави, че бяха образувани от отделни пера. Лус винаги беше приемала, че съставът им е загадъчен и неземеен, сплав, от която са съставени Божиите мечти. Но пък това перо не приличаше на никое друго, което Лус бе виждала преди: широко, с плътно оперение, изпълнено със същата жива сила, която течеше из тялото на Даниел.

Между пръстите ѝ, това беше най-мекото и въпреки това най-силното нещо, което Лус беше докосвала, и най-красивото — докато очите ѝ литнаха към струята кръв, идваща от мястото, откъдето Даниел беше изскубнал перото.

— Защо го направи? — попита тя.

Даниел подаде перото на Фил, който го пхна в ревера на тренчката си, без да се колебае.

— Това е махово перо, което изпращам като знак — каза Даниел, като хвърли поглед към кървавата част от крилото си, без да се тревожи. — Ако останалите случайно пристигнат сами, ще знаят, че Прокудениците са наши приятели. — Очите му проследиха нейните, които бяха разширени от тревога, до окървавената част от крилото. — Не се тревожи за мен. Ще зарасне. Хайде...

— Къде отиваме? — попита Лус.

— Слънцето скоро ще изгрее — каза Даниел, като взе от Фил малка кожена чанта. — И предполагам, че умираш от глад.

Лус не го беше осъзнала, но наистина беше така.

— Помислих си, че можем да си откраднем един миг, преди да се появи някой друг.

От платото тръгваше отвесна, тясна пътека, която водеше до малка издатина надолу от мястото, където се бяха приземили. Започнаха да си проправят път надолу по назъбената планина, ръка за ръка, а когато ставаше твърде стръмно, за да вървят, Даниел спускаше, винаги летейки много близо до земята, с криле, прибрани близо до тялото.

— Не искам да тревожа туристите — обясни той. — На повечето места по Земята хората не са готови да си позволят да виждат чудеса и ангели. Ако ни зърнат да прелитаме, убеждават себе си, че очите им играят номера. Но на място като това...

— Хората могат да виждат чудеса — довърши Лус вместо него. — Искат го.

— Правилно. А виждането води до чудене.

— А чуденето води до...

— Неприятности. — Даниел се засмя леко.

Лус не се сдържа и се засмя, радвайки се, че поне за малко Даниел беше само нейното чудо.

Седнаха един до друг на малката равна ивица земя напред нищото, защитени от вятъра от гранитен блок и скрити от погледите на всички, освен една бледокафява яребица, която си проправяше път по покритите с лишей скали. Когато Лус погледна покрай каменния блок, гледката я зашемети: обръч от планински върхове, един — обвит в сянка, друг — обгърнат от светлина, всичките — изсветляващи с всяка изминала секунда, докато слънцето се изкачваше над розовия хоризонт.

Даниел отвори ципа на раницата и надникна вътре. Поклати глава, като се смееше.

— Кое е смешното? Какво има вътре? — попита Лус.

— Преди да тръгнем от Венеция, помолих Фил да опакова нещичко от шкафа си с храна. Не се надявай сляп Прокуденик да приготи питателна храна. — Той измъкна цилиндрична картонена опаковка с чипс „Прингълс“ с вкус на чушки, червен пакет с дражета „Малтезерс“, шепа шоколадови бонбони „Бачи“ в сини опаковки, пакет дъвки, няколко малки бутилки диетична кола и няколко стека с пакетчета разтворимо еспресо.

Лус избухна в смях.

— Ще оцелееш ли с това? — попита той.

Лус се сгуши до него и сдъвка няколко малцови дражета, докато гледаше как небето на изток става розово, после — златисто, после — бебешко синьо, докато слънцето се изкачваше над върховете и долините в далечината. Светлината хвърляше странни сенки в планинските процепи. Отначало тя предположи, че поне някои от тях са Вестители, но после осъзна, че не беше така — бяха просто сенки,

изтъкани от местеща се светлина. Лус осъзна, че от дни не беше виждала Вестител.

Странно. В продължение на седмици, на месеци, те се бяха появявали пред нея все по-често и по-често, докато почти не можеше да отмести поглед, без да види някой от тях да се полюлява мрачно в някой ъгъл, давайки ѝ знак да се приближи. Сега, изглежда, бяха изчезнали.

— Даниел, какво е станало с Вестителите?

Той се облегна на издатината и издиша дълбоко, после каза:

— Те са заедно с Луцифер и Небесното войнство. Те също са част от Падението.

— Какво?

— Това не се е случвало никога преди. Вестителите принадлежат към историята. Те са сенки на значими събития. Родени са от Падението и затова, когато Луцифер започна тази игра, бяха изтеглени обратно там.

Лус се опита да си го представи: милион потрепващи сенки, обкръжаващи огромна тъмна сфера, с пипала, докосващи повърхността на забвението като слънчеви петна.

— Затова трябваше да долетим дотук, вместо да прекриваме — каза тя.

Той кимна и захапа едно колелце чипс, повече по силата на навика от общуването с простосмъртни, отколкото от глад.

— Сенките изчезнаха брoени мигове след нашето завръщане от миналото. Моментът, в който се намираме точно сега — тези девет дни след първия ход на Луцифер — е граничен. Отделил се е от останалата част от миналото и ако паднем, изцяло ще престане да съществува.

— Къде точно е това? Имам предвид, мястото на Падението.

— Друго измерение, не е място, което мога да опиша. Бяхме по-близо до него там, където те улових, след като се отдели от Луцифер, но все още бяхме много далече.

— Никога не съм мислила, че ще кажа това, но — тя гледаше неподвижните обикновени сенки по планината — те ми липсват. Вестителите бяха връзката ми с миналото.

Даниел взе ръката ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Миналото е важно заради цялата информация и мъдрост, които съдържа. Но можеш да се изгубиш в него. Трябва да се научиш

да запазваш у себе си познанието за миналото, докато изживяваш настоящето.

— Но сега, когато те си отидоха...

— Сега, когато те си отидоха, можеш да го правиш сама.

Тя поклати глава:

— Как?

— Да видим — каза той. — Виждаш ли онази река близо до хоризонта? — Той посочи към едва забележима синя нишка, която се виеше като змия през хоризонталната равнина на пустинята. Беше почти толкова далече, колкото стигаше погледът на Лус.

— Да, мисля, че я виждам.

— Живял съм близо до това място през четири различни времеви отрязъка, но веднъж, когато живеех тук преди няколкостотин години, имах камила, която нарекох Оded. Беше кажи-речи най-мързеливото създание, което съм виждал да ходи по Земята. Заспиваше, докато я хранех, а да успея да стигна за чая до най-близкия бедуински лагер си беше малко чудо. Но когато те срещнах за пръв път в онзи живот...

— Оded хукна — каза Лус, без да мисли. — Изпицях, защото си помислих, че ще ме стъпче. Ти каза, че никога не си я виждал да се движи така.

— Ами, да — каза Даниел. — Хареса те.

Млъкнаха и се погледнаха, и Даниел се разсмя, когато челюстта на Лус увисна.

— Успях! — извика тя. — Беше точно там, в паметта ми, част от мен. Сякаш се е случило вчера. Спомних си го, без да мисля!

Беше истинско чудо. Всички онези спомени от всички онези животи, които се бяха изгубвали всеки път, когато Лусинда умираше в ръцете на Даниел, някак се връщаха при нея така, както Лус винаги намираще пътя си обратно до Даниел.

Не. Тя намираще пътя си обратно до тях.

Сякаш някаква порта беше оставена отворена след пътуването на Лус през Вестителите. Онези спомени се бяха съхранили в паметта ѝ — от Москва до Хелстън и Египет. Сега се появяваха още.

Внезапно остро осъзна същността си — и не беше само Лус Прайс от Тъндърболт, Джорджия. Беше всяко момиче, което бе представлявала някога, сплав от опит, грешки, постижения и, най-вече, любов.

Тя беше Лусинда.

— Бързо — каза на Даниел. — Можем ли да опитаме пак?

— Добре, какво ще кажеш за още един пустинен живот?

— Живееше в Серенгети, когато те открих. Висока и източени, и най-бързата бегачка в твоето село. Един ден минавах през селото, на път да посетя Роланд, и спрях да пренощувам при най-близкия поток. Всички останали мъже изпитваха голямо недоверие към мен, но...

— Но баща ми ти плати три кожи от зебра за ножа, който носеше в торбата си!

Даниел се ухили:

— Постави ми доста тежки условия.

— Това е удивително — каза тя, почти останала без дъх. Колко неща още таеше в себе си, за които не знаеше? Докъде можеше да се върне в миналото? Извърна се да го погледне в лицето, като вдигна колене към гърдите си и се облегна навътре, така че челата им почти се докосваха. — Можеш ли да си спомниш всичко за миналото ни?

Очите на Даниел омекнаха в ъгълчетата.

— Понякога редът на събитията се обърква в ума ми. Ще призная, че не помня дълги отрязъци от време, които съм прекарал сам, но мога да си спомня винаги как за пръв път съм зърнал лицето ти, всяка целувка на устните ти, всеки спомен, който съм си създал с теб.

Лус не изчака Даниел да се приведе и да я целуне. Вместо това притисна устни към неговите, наслаждавайки се на неговия стон от примесено с изненада удоволствие, обзета от желание да премахне всяка болка, която той някога бе изпитал от това, че я губи.

Да целува Даниел, беше смесица от опияняващо ново и непогрешимо познато преживяване, като детски спомен, който ѝ се струваше като сън, докато не откриеше доказваща го снимка в стара кутия на тавана. Лус имаше чувството, че бе открила цял хангар с монументални снимки, и всички онези погребани моменти бяха освободени от пленничеството си в потайните кътчета на душата ѝ.

Целуваше го сега, но, странно, целуваше го и тогава. Почти можеше да докосне историята на тяхната любов, да усети вкуса ѝ върху езика си. Устните ѝ проследяваха не просто тези на Даниел, а друга целувка, която бяха споделили, по-стара целувка, целувка като тази, когато устата ѝ беше точно там, а ръцете му обгръщаха талията ѝ

по този начин. Той плъзна език до зъбите ѝ и това възкреси спомена за още други целувки, всяка една от тях — опияняваща. Когато той прокара ръка по гърба ѝ, тя почувства стотици тръпки като тази. А когато очите ѝ потрепнаха и се отвориха и се затвориха пак, ѝ се стори, че когато го видя през премрежените си мигли, тази гледка беше с хиляда целувки дълбочина.

— Даниел. — Безизразният глас на един Прокуденик прекъсна сладкия унес на Лус. Бледото момче стоеше над тях, гледайки надолу от високата скала, на която се подпираха. През сивите му, почти прозрачни криле Лус видя в небето да преминава облак.

— Какво има, Винсънт? — попита Даниел, като с усилие се изправи на крака. Сигурно знаеше имената на Прокудениците от времето, когато са били заедно в Небесата преди Падението.

— Простете, че ви прекъсвам — каза Прокуденикът, който не притежаваше достатъчно светско благоприличие, за да извърне поглед от пламналите бузи на Лус. Поне не можеше да ги види наистина.

Тя се изправи бързо, като оправи пуловера си, притискайки студена длан към горещата си кожа.

— Пристигнаха ли останалите? — обади се Даниел.

Прокуденикът стоеше неподвижно над него.

— Не точно.

Дясната ръка на Даниел се плъзна около талията на Лус. С меко изсвистяване на криле, той изкачи петдесетте фута вертикални скали така, както някой простосмъртен може да направи една-единствена стъпка нагоре по стълбище. Стомахът на Лус се люшна надолу от тръпката на извисяването.

Оставяйки първо Лус върху каменистото плато, Даниел се обърна и видя петимата Прокуденици, които ги бяха придружили, струпани около шеста фигура. Даниел трепна, крилете му рязко се дръпнаха назад в шок, когато видя шестия Прокуденик.

Момчето беше дребно, с крехко телосложение и големи стъпала. Главата му беше прясно обръсната. Имаше вид, сякаш щеше да е на четиринайсет, ако възрастта на Прокудениците се измерваше с мерките на простосмъртните. Някой го беше пребил. Жестоко.

Лицето му беше ожулено, сякаш го бяха хвърляли многократно срещу тухлена стена. Устната му кървеше толкова обилно, че лъскав слой кръв покриваше зъбите му. Отначало Лус не си даде сметка, че

това е кръв, защото кръвта на Прокудениците не беше червена, а бледосива. Неговата кръв имаше цвят на пепел.

Той скимтеше, шепнеше нещо, което Лус не можеше да разбере, когато се просна на скалата и остави другите да се погрижат за него.

Опитаха се да го повдигнат, за да съблекат мръсния му тренчкот, който беше срязан на няколко места и един от ръкавите му липсваше. Но Прокуденикът извика толкова силно, че дори Фил омекна, докато го слагаше отново да легне.

— Крилете му са счупени — каза Фил и Лус осъзна, че мърлявите криле наистина бяха неестествено разперени зад гърба на Прокуденика. — Не знам как е успял да се върне.

Даниел коленичи пред Прокуденика, като закри лицето му от слънцето.

— Какво стана, Дедал? — Отпусна ръка върху рамото на Прокуденика и това, изглежда, успокои момчето.

— Това е капан — избъбри бързо и дрезгаво Дедал, плюейки пепелява кръв върху ревера на тренчката си.

— Кое? — попита Винсънт.

— Заложен от кого? — попита Даниел.

— Съдниците. Искат реликвата. Чакаат във Виена — приятелите ти. Голяма армия.

— Армия? Значи сега открито се сражават с ангелите? — Даниел поклати глава невярващо. — Но те не може да имат звездни стрели.

Белите очи на Дедал се изцъклиха от болка.

— Не могат да ни убият. Само да ни изтезават...

— Били сте се със Съдниците? — Даниел изглеждаше разтревожен и впечатлен. Лус все още не разбираше какво са Съдниците. Представяше си ги смътно като мрачни служители на Рая, посягащи като пипала надолу към света. — Какво стана?

— Опитахме да се бием. Повече са.

— А останалите, Дедал? — Гласът на Фил още звучеше лишен от емоции, но за пръв път Лус долови да се заражда нещо като съчувствие.

— Франц и Арда — проговори момчето така, сякаш самите думи му причиняваха болка, — на път за насам.

— А Калпурния? — попита Фил.

Дедал затвори очи и поклати глава възможно най-леко.

— Добраха ли се до ангелите? — попита Даниел. — Ариана, Роланд, Анабел? Те в безопасност ли са?

Клепачите на Прокуденика потрепнаха, после се затвориха. Лус никога не се беше чувствала толкова далече от приятелите си. Ако нещо се случеше на Ариана, на Роланд, на когото и да е от ангелите...

Фил се вмъкна до Даниел, близо до главата на раненото момче. Даниел се дръпна назад, за да му направи място. Бавно, Фил измъкна дълга сребърна звездна стрела с тъп връх от тренчката си.

— Не! — извика Лус, като покри бързо устата си. — Не можеш...

— Не се тревожи, Лусинда Прайс — каза Фил, без да поглежда назад към нея. Бръкна в черната кожена торба, която Даниел беше донесъл от издатината и извади малка стъклена бутилка диетична кола. Откъсна капачката със зъби. Тя се търкулна, описвайки дълга дъга, преди да падне от повърхността на скалата. После, много бавно, Фил пъкна звездната стрела в тясното гърло на бутилката.

Тя запращя и засъска, когато се плъзна в содата. Фил направи гримаса, докато бутилката димеше и вдигаше пара в ръцете му. Противен сладникав мирис лъхна от нея и очите на Лус се разшириха, когато газираната кафява течност, подобна на обикновена диетична газирана напитка, започна да се вихри, преобрази се и придоби ярък преливащ се сребрист цвят.

Фил изтегли звездната стрела от бутилката. Прокара звездната стрела внимателно по устните си, сякаш за да я почисти, после я пъкна обратно в палтото си. За миг устните му засияха в сребристо, докато ги облиза, за да ги почисти.

Кимна на една от другите Прокуденици — момиче, чиято лъскава конска опашка стигаше до кръста ѝ. Тя автоматично посегна зад главата на Дедал да я повдигне на няколко инча от скалата. Внимателно, като разтвори с една ръка кървящите устни на момчето, Фил изля сребрилата течност в гърлото му.

Лицето на Дедал се сви, когато той започна да плюе и кашля, но после чертите му омекнаха. Той започна да пие, после да поема течността на големи глътки, издавайки звук като от сърбане, когато стигна до дъното на бутилката.

— Какво е това? — попита Лус.

— В напитката има химическо съединение — обясни Даниел, — слаба отрова, която простосмъртните наричат „аспартам“ и вярват, че е изобретена от техните учени. Но това е стара, идваща от Небето субстанция — отрова, която, при сместване с антидот, който се съдържа в сплавите на звездните стрели, осъществява реакция и образува лечебна отвара за ангелите. За леки наранявания от този род.

— Сега той ще има нужда да си почине — каза русото момиче. — Но ще се събуди освежен.

— Ще ни извините, че се налага да си тръгнем — каза Даниел, като се изправи на крака. Белите му криле се повлякоха по каменистата повърхност, докато изправи рамене и ги задържа във въздуха. Посегна към ръката на Лус.

— Вървете при приятелите си — каза Фил. — Винсънт, Олиана, Сандърс и Емет ще ви придружат. Ще се присъединя към вас заедно с останалите, когато Дедал отново може да използва крилете си.

Четиримата Прокуденици пристъпиха напред, като сведоха глави пред Лус и Даниел, сякаш очакваха заповед.

— Ще летим по източния маршрут — инструктира ги Даниел. — На север над Черно море, после на запад, когато отминем Молдова. Там въздушното течение е по-спокойно.

— А Габ, Моли и Кам? — попита Лус.

Даниел погледна Фил, който вдигна поглед от спящия Прокуденик.

— Един от нас ще стои на пост тук. Ако вашите приятели пристигнат, Прокудениците ще пратят съобщение.

— Знакът във вас ли е? — попита Даниел.

Фил се завъртя, за да покаже пищното бяло перо, пъхнато в бутониерата на ревера му. То сияеше и пулсираше на вятъра, блясъкът му контрастираше рязко със смъртнобледата кожа на Прокуденика.

— Надявам се да имате повод да го използвате. — Думите на Даниел изплашиха Лус, защото означаваха, че според него ангелите в Авиньон са в също толкова голяма опасност, колкото и онези във Виена.

— Те имат нужда от нас, Даниел — каза тя. — Да вървим.

Даниел ѝ отправи топъл, признателен поглед. После, без колебание, я грабна в обятията си. С ореола, пъхнат под преплетените им пръсти, Даниел сви колене и се изстреля като пружина в небето.

НАМЕРЕН ЗА НЕДОСТОЕН

Във Виена ръмеше.

Завеси от мокра мъгла обвиваха града и това даде възможност на Даниел и Прокудениците да кацнат незабелязани върху стрехите на огромна сграда, преди нощта да е паднала напълно.

Лус видя първо великолепия меден купол, който сияеше в морскозелено на фона на мъглата. Даниел я остави пред него върху един скосен участък от медния покрив, покрит с локви дъждовна вода, ограден от ниска мраморна балюстрада.

— Къде сме? — попита тя, като оглеждаше купола, украсен със златисти, покрити с брукат ресни, с овални прозорци с гравирани по тях флорални мотиви, твърде високи, за да бъдат видени от очи на простосмъртен, освен ако този простосмъртен не е в обятията на ангел.

— Дворецът „Хофбург“. — Даниел прекрачи през една каменна канавка и застана на ръба на покрива. Крилете му леко докоснаха мраморния парапет, придавайки му мърляв вид. — Дом на виенските императори, после — на кралете, сега — на президентите.

— Тук ли са Ариана и останалите?

— Съмнявам се — каза Даниел. — Но е приятно място, на което да се ориентираме, преди да ги потърсим.

Подобна на лабиринт мрежа от пристройки се простираше отвъд купола и оформяше останалата част от двореца. Някои от тях бяха подредени в квадрат около сенчести вътрешни дворове десет етажа по-долу; други се простираха, издължени и стряскащо прави, толкова надалече, че мъглата не позволяваше на очите на Лус да ги видят. Различните участъци от медните покриви блестяха в различни оттенъци на зеленото — един — мръснозелен, друг — почти синьо-зелен, — сякаш отделни части от сградата бяха добавяни в течение на дълъг период от време, сякаш се бяха покривали с патина от дъжда на различни епохи.

Прокудениците се разгърнаха около купола, облягайки се на тумбестите, потъмнели от сажди комини, които пронизваха покрива на

двореца, заставайки пред издигащия се от центъра му пилон с червено–бялото австрийско знаме. Лус застана до Даниел, озовавайки се между него и една мраморна статуя. Статуята изобразяваше воин, който носеше рицарски шлем и стискаше високо златно копие. Проследиха погледа на статуята към града. Навсякъде миришеше на дим от дърва и на дъжд.

Под ситния дъждец и мъглата Виена блестеше от милион примигващи коледни лампички. Гъмжеше от чуждестранни коли и бързо крачещи пешеходци, по–привикнали към живота на големия град, отколкото Лус. В далечината се издигаха планини, а Дунав обгръщаше със силната си ръка покрайнините на града. Взирайки се надолу е Даниел, Лус изпита чувството, че е била тук преди. Не можеше да е сигурна кога, но вече толкова честото чувство за deja vu се надигна в нея.

Съсредоточи се върху слабия шум, който идваше от редица коледни сергии с навеси в кръга под двореца, върху начина, по който потрепваха свещите в стъклените си фенери с червени и зелени глобуси, начинът, по който децата се гонеха, теглейки дървени кученца на колела. Тогава се случи: Тя си спомни с вълна на задоволство, че веднъж Даниел ѝ беше купил панделки за коса от алено кадифе точно там долу. Споменът беше прост, радостен и неин.

Луцифер не можеше да го получи. Не можеше да отнеме този — или който и да е друг спомен. Не и от Лус, не и от блестящия, изненадващ, несъвършен свят, който се простираше под нея.

Тялото ѝ настръхна от решимост да го победи и от яростта от знанието, че заради онова, което той правеше, защото тя беше отхвърлила желанията му, всичко това можеше да изчезне.

— Какво има? — Даниел положи ръка на рамото ѝ.

Лус не искаше да каже. Не искаше Даниел да знае, че всеки път, щом се сетеше за Луцифер, тя се отвращаваше от себе си.

Вятърът бушуваше около тях, разделяйки мъглата, която лежеше над града, за да покаже бавно въртящо се виенско колело от другата страна на реката. Хората се въртяха в неговия кръг, сякаш светът никога нямаше да свърши, сякаш колелото щеше да се върти вечно.

— Студено ли ти е? — Даниел обви бялото си крило около нея. Свръхестествената му тежест ѝ се струваше някак властна, нетърпяща

възражение, напомняйки ѝ, че несъвършенствата ѝ на простосмъртна — и загрижеността на Даниел за тях — забавяха темпото им.

Истината беше, че Лус бе премръзнала, и гладна, и уморена, но не искаше Даниел да я глези. Имаха да вършат важни неща.

— Добре съм.

— Лус, ако си уморена или те е страх...

— Казах, че съм добре, Даниел — тросна се тя. Направи го неволно и веднага съжали.

През мъглата, замъгляваща погледа ѝ, различи теглени от коне файтони, които превозваха туристи, и неясните очертания на хора, които вървяха през живота си. Точно както Лус се мъчеше да направи.

— Твърде много ли се оплаквам, откакто тръгнахме от „Меч и Кръст“? — попита тя.

— Не, невероятна си...

— Няма да умра или да припадна само защото е студено и дъждовно.

— Знам това. — Прямотата на Даниел я изненада. — Трябваше да се сетя, че ти също го знаеш. Общо взето, простосмъртните са ограничавани от телесните си нужди и функции — храна, сън, топлина, подслон, кислород, натрапчив страх от смъртта, и така нататък. Поради тази причина повечето хора не биха били подготвени да направят това пътуване.

— Аз изминах дълъг път, Даниел. Искам да бъда тук. Нямах да ти позволя да тръгнеш без мен. Беше по взаимно съгласие.

— Хубаво, тогава ме слушай. По силите ти е да се избавиш от простосмъртните ограничения. Да се освободиш от тях.

— Какво? Не е нужно да се тревожа за студа?

— Не.

— Ясно. — Тя напъха ледените си ръце в джобовете на джинсите. — А ябълковият щрудел?

— Умът над материята.

Неохотна усмивка се появи на лицето ѝ:

— Е, вече установихме, че можеш да дишаш вместо мен.

— Не се подценявай. — Даниел се усмихна кратко в отговор. — Това е свързано повече с теб, отколкото с мен. Опитай: Кажи си, че не ти е студено, не си гладна, не си уморена.

— Добре. — Лус въздъхна. — Не съм... — Беше започнала да шепне невярващо, но после долови погледа на Даниел. Даниел, който вярваше, че тя може да прави неща, на които тя никога не беше мислила, че е способна, който вярваше, че от волята ѝ зависи дали ще вземат ореола или ще го оставят да се изплъзне. Държеше ореола в ръцете си. Това бе доказателство.

Сега той ѝ казваше, че тя има простосмъртни нужди само защото си мисли, че ги има. Реши да пробва тази безумна идея. Изправи рамене. Проектира думите в мъгливия здрач.

— Аз, Лусинда Прайс, не изпитвам студ, нито глад, нито умора.

Вятърът повя, а часовникът на кулата в далечината удари шест часът — и нещо се повдигна от Лус, така че тя вече не се чувстваше изтощена. Чувстваше се отпочинала, подготвена за всичко, което нощта можеше да ѝ поднесе, твърдо решена да успее.

— Добро постижение, Лусинда Прайс — отбеляза Даниел. — Пет сетива, превъзможнати в пет часа.

Тя посегна към крилото му, загърна се в него, остави топлината му да се разпростре из тялото ѝ. Този път тежестта на крилото му я прие и приветства в силно ново измерение.

— Мога да го направя.

Устните на Даниел докоснаха леко темето ѝ.

— Знам.

Когато се отдръпна от Даниел, Лус с изненада откри, че Прокудениците вече не кръжаха, вече не се взираха в нея през мъртви очи.

Бяха си отишли.

— Заминаха да открият Съдниците — обясни Даниел. — Дедал ни подсказа местонахождението им, но ще ми трябва по-добра представа къде и как държат останалите, за да мога да отвлека вниманието на Съдниците за достатъчно време, та Прокудениците да ги спасят. — Той седна на перваза, обвил с крака златисто боядисана статуя на орел, гледащ над града. Лус се отпусна до него.

— Не би трябвало да отнеме много време, зависи колко далече са. После може би половин час, за да преминат през протокола на Съдниците — той наклони глава, като пресмяташе, — освен ако не решат да свикат трибунал, което се случи последния път, когато ме тормозиха. Ще намеря начин да се измъкна от това довечера, да го

отложи за някоя друга дата, която няма да спазя. — Той взе ръката ѝ и отново се съсредоточи. — Би трябвало да се върна тук най-късно в седем. Това е след два часа.

Косата на Лус беше мокра от ситния ръмящ дъжд, но тя последва съвета на Даниел и си каза, че дъждът не я засяга, и изведнъж просто вече не го забелязваше.

— Тревожиш ли се за останалите?

— Съдниците няма да ги наранят.

— Тогава защо са наранили Дедал?

Тя си представи Ариана с подпухнали пурпурни очи, Роланд — с изпочупени, окървавени зъби. Не искаше да ги вижда във вид дори само подобен на този на Дедал.

— О — каза Даниел. — Съдниците могат да бъдат страховити. Доставя им наслада да причиняват болка и могат да причинят на нашите приятели известно временно неудобство. Но няма да им нанесат никакво трайно нараняване. Те не убиват. Това не им е в стила.

— Какъв е стилът им, в такъв случай? — Лус кръстоса крака под себе си върху твърдата влажна повърхност на покрива. — Още не си ми казал кои са или срещу какво сме изправени.

— Съдниците се появиха след Падението. Те са малка група от... по-маловажни ангели. По време на извикването на имената те първи бяха запитани на чия страна ще застанат и избраха Трона.

— Имало е извикване по списък? — попита Лус: не беше сигурна, че е чула правилно. Звучеше по-скоро като час на класния, отколкото като Небесата.

— След схизмата в Рая всички бяхме заставени да изберем страна. Затова, започвайки с ангелите, които имаха най-малко влияние, всеки от нас трябваше да бъде призован да положи клетва за вяност към Трона. — Той се взря в мъглата и сякаш можеше отново да види всичко. — Беше нужна цяла вечност да извикат имената на ангелите, като започнаха от най-низшите и продължиха нагоре. Изреждането на имената ни вероятно отне толкова време, колкото е трябвало за възхода и падението на Рим. Но не успяха да изредят целия списък, преди... — Даниел накъсано си пое дъх.

— Преди какво?

— Преди да се случи нещо, което накара Трона да изгуби вяра в своето ангелско войнство...

Досега Лус вече разбираше, че когато гласът на Даниел заглъхнеше така, това не беше защото ѝ нямаше доверие, или защото тя нямаше да разбере, а защото въпреки всички неща, които беше видяла и научила, пак можеше да е твърде рано да узнае истината. Затова тя не попита — макар че отчаяно копнееше да го направи — какво беше накарало Трона да зареже извикването на имената по списък, когато най-високопоставените ангели още не бяха избрали страна. Остави Даниел да заговори отново, когато е готов.

— Небето прокуди всички, които не бяха взели неговата страна. Помниш ли как ти казах, че няколко ангела така и не успяха да направят избор? Те бяха сред последните в списъка, най-висшите. След Падението Небесата бяха лишени от повечето си Архангели. — Той затвори очи. — Съдниците, които бяха извадили късмет да покажат привидна вярност, поеха техните задължения.

— Значи, понеже Съдниците първи са дали клетва за вярност към Небесата... — каза Лус.

— Сметнаха, че са по-достойни — каза Даниел, завършвайки мисълта ѝ. — Оттогава фарисейски твърдят, че служат на Небесата, като изпълняват ролята на небесни офицери по пробацията. Но тази длъжност е измислена, не такава, за която са ръкоположени. След като архангелите вече ги нямаше след Падението, Съдниците се възползваха от вакуума във властта. Създадоха си роля и убедиха Трона във важността си.

— Лобирали са пред Бог?

— В известен смисъл. Обещаха да върнат Падналите в Рая, да съберат обратно ангелите, които са се отклонили, да ги върнат в паството. Прекараха няколко хилядолетия, убеждавайки ни да се обвържем отново с „правилната“ страна, но в някакъв момент се отказаха от опитите да ни накарат да променим гледната си точка. Сега най-вече просто се опитват да ни попречат да постигнем каквото и да било.

Суровият му поглед беше изпълнен с гняв и това накара Лус да се запита какво можеше да е толкова лошо в Рая, че да кара Даниел да остане в изгнание, което си беше наложил сам. Нима покоят на Небесата не беше за предпочитане пред положението, в което се намираше сега, докато всички го чакаха да избере?

Даниел се засмя горчиво:

— Но достойните ангели, които се завърнаха в Рая, нямат нужда от Съдниците, за да стигнат там. Питай Габ, питай Ариана. Съдниците са пълен майтап. И все пак, имаха и някой и друг успех.

— Но не и с теб? — попита тя. — Ти не си избрал едната или другата страна. И затова те преследват, нали?

Препълнен червен трамвай мина с лъкатушене по павирания кръгъл площад отдолу, после зави нагоре по тясна улица.

— Преследват ме от години — каза Даниел, — пробутват лъжи, фабрикуват скандали.

— И въпреки това ти не си се обявил на страната на Трона. Защо не си?

— Казах ти. Не е толкова просто — каза той.

— Но ти явно няма да вземеш страната на Луцифер.

— Правилно, но... Не мога да обясня хилядагодишни спорове в рамките на няколко минути. Положението е усложнено от фактори отвъд моя контрол. — Той отново извърна поглед нататък през града, после надолу към ръцете си. — И е оскърбление да искат от теб да избираш, оскърбление е твоят създател да настоява да сведеш огромната си любов до миниатюрните, дребнави граници на жест, извършен по време на Небесната проверка. — Той въздъхна. — Не знам. Може би съм прекалено искрен.

— Не... — поде Лус.

— Както и да е, Съдниците. Те са бюрократите на Рая. Мисля за тях като за гимназиални директори. Премятат книжа и налагат наказания за дребни нарушения на правила, от които никой не се интересува и в които не вярва, все в името на „морала“.

Лус отново се взря към града, който придърпваше тъмен плащ около раменете си. Сети се за заместник-директора с киселия дъх в „Доувър“, чието име не можеше да си спомни, който никога не се интересуваше от нейната версия на която и да е история и който беше подписал документите за изключването ѝ след пожара, при който загина Тревър.

— Парила съм се от такива хора.

— Всички сме се парили. Те се придържат стриктно към произволни измислени от самите тях правила, които наричат справедливи. Никой от нас не ги харесва, но за нещастие Тронът им е

дал властта да ни контролират, да ни задържат без повод, да ни осъждат за престъпления чрез избран от самите тях съд.

Лус потръпна отново, този път не заради студа.

— И мислиш, че са заловили Ариана, Роланд и Анабел? Защо? Защо да ги държат?

Даниел въздъхна:

— Знам, че държат Ариана, Роланд и Анабел. Омразата им ги прави слепи за факта, че като ни бавят, това помага на Луцифер. — Той преглътна с усилие. — Това, от което се опасявам най-много, е, че и реликвата е у тях.

В далечината четири чифта опърпани криле се материализираха в мъглата. Прокуденици. Когато наближиха покрива на двореца, Лус и Даниел се изправиха да ги посрещнат.

Прокудениците се приземиха близо до Лус, крилете им пукаха като книжни чадъри, докато ги прибираха отстрани до телата си. Лицата им не издаваха никаква емоция: нищо в поведението им не намекваше, че пътуването им е било успешно.

— Е? — попита Даниел.

— Съдниците са завладели едно място надолу по реката — съобщил Винсънт, като сочеше в посоката на виенското колело.

— Занемареното крило на някакъв музей. В момента се ремонтира, покрито е със скеле, затова го следят незабелязано. Не е оборудвано с аларми.

— Сигурни ли сте, че са Съдници? — попита Даниел бързо.

Един от Прокудениците кимна.

— Доловихме клеймата им, златните им отличителни знаци — звездата със седем лъча, обозначаващи седемте свещени добродетели, изрисувана на тила им.

— А Роланд, Ариана и Анабел? — попита Лус.

— Със Съдниците са. Крилете им са вързани — каза Винсънт.

Лус се извърна, прехапвайки долната си устна. Колко ли ужасно трябваше да е за един ангел да възпрат крилете му. Беше й непоносимо да си представи Ариана без свободата да пърха с крилете си в преливащи се цветове. Не можеше да си представи никое същество, достатъчно силно, за да възпре силата на нашарените с мраморни жилки криле на Роланд.

— Е, ако знаем къде са, хайде да вървим ги спасяваме вече — каза тя.

— А реликвата? — обърна се с нисък глас Даниел към Винсънт.

Лус го зяпна:

— Даниел, приятелите ни са в опасност.

— В тях ли е? — настоя Даниел. Хвърли поглед към Лус и обвиръка около талията ѝ. — Всичко е в опасност. Ще спасим Ариана и останалите, но трябва да намерим и онази реликва.

— Не знаем за реликвата. — Винсънт поклати глава. — Складът има силна охрана, Даниел Григори. Очакват пристигането ти.

Даниел се обърна с лице към града, виолетовите му очи хвърлиха поглед по протежение на реката, сякаш се опитваха да открият склада. Крилете му пулсираха.

— Няма да чакат дълго.

— Не! — изрече умолително Лус. — Ще влезеш в капан. Ами ако те вземат за заложник, както са взели останалите?

— Останалите сигурно са ги разгневили по някакъв начин. Стига да се придържам към протокола им, да полаская суетата им, Съдниците няма да ме пленят — каза той. — Ще отида сам. — Хвърли поглед към Прокудениците и добави: — Невъоръжен.

— Но Прокудениците са натоварени със задачата да ви пазят — каза Винсънт с равния си, монотонен глас. — Ще те следваме на разстояние и...

— Не. — Даниел вдигна ръка да спре Винсънт. — Ще поемете покрива на склада. Усетихте ли Съдници там?

Винсънт кимна.

— Няколко. Мнозинството са близо до главния вход.

— Добре. — Даниел кимна. — Ще използвам собствената им процедура срещу тях. Щом стигна до предните врати, Съдниците ще изгубят време да удостоверят самоличността ми, да ме проверят за контрабандни предмети, всичко, което могат да накарат да изглежда незаконно. Докато аз отвличам вниманието им близо до входа, Прокудениците ще проправят със сила път за вас през покрива на склада и ще освободят Роланд, Ариана и Анабел. А ако там горе се сблъскате с някого от Съдниците...

Тримата Прокуденици едновременно разтвориха тренчкотите си и отвътре се показаха колчани със сребърни звездни стрели с тъпи

върхове и спретнати сребърни лъкове в тон с тях.

— Не можете да ги убиете — предупреди Даниел.

— Моля те, Даниел Григори — изрече умолително Винсънт. — По-добре сме без тях.

— Наричат ги Съдници не само заради дребнавата им обсебеност от правилата. Освен това те осигуряват съществен противовес на силите на Луцифер. Достатъчно бързи сте да се измъкнете от тях. Необходимо ни е само да ги забавим, а за тази цел ще е достатъчна и една заплаха.

— Но тяхната единствена цел е да забавят теб — възрази Винсънт. — Цялото това забавяне ще доведе до разруха.

Лус се канеше да попита къде е нейното място в този план, когато Даниел я притегли в обятията си.

— Необходимо ми е да останеш тук и да пазиш реликвата. Погледнаха ореола, подпрян върху основата на статуята на воина. Беше покрит с мънистени капчици дъжд. — Моля те, не спори. Не можем да допуснем Съдниците да се приближат до реликвата. С нея ще бъдете в най-голяма безопасност тук. Олиана ще остане да те защитава.

Лус хвърли поглед към Прокуденицата, която ѝ отвърна с празен поглед, с бездънно сиви очи.

— Добре, ще остана тук.

— Да се надяваме, че втората реликва все още не е пленена — каза той, като изви крилете си в дъга назад. — Щом останалите бъдат освободени, можем да съставим план да я открием заедно.

Лус стисна юмруци, затвори очи и целуна Даниел, като го прегърна силно за един последен миг.

Секунда по-късно той си беше отишъл, внушителните му криле се смаляваха, докато се издигаше в нощта, тримата Прокуденици летяха успоредно с него. Скоро всички изглеждаха съвсем малко по-големи от петънца прах в облаците.

Олиана не беше помръднала. Стоеше като облечена в тренчкот версия на някоя от останалите статуи на покрива. Стоеше с лице към Лус, с ръце, заключени на гърдите, русата коса покрай челото ѝ беше толкова силно изпъната назад в конската ѝ опашка, че изглеждаше, сякаш ще се прекърши. Когато пъкна ръка в тренчката си, навън полъхна остър мирис на дървени стърготини. Когато тя измъкна една

сребърна звездна стрела и я зареди в лъка си, Лус припряно отстъпи няколко крачки назад.

— Не се страхувай, Лусинда Прайс — каза Олиана. — Искам само да съм подготвена да те защитавам, в случай че се приближи неприятел.

Лус се опита да не си представя какви врагове виждаше русото момиче във въображението си. Сниши се отново към покрива и се подслони от вятъра зад статуята на война със златното копие, по-скоро по навик, отколкото от необходимост. Намести тялото си така, че все още да може да вижда високата кафява тухлена часовникова кула със златистата фасада. Пет и трийсет. Отбелязваше минутите до завръщането на Даниел и останалите Прокуденици.

— Искаш ли да седнеш? — попита тя Олиана, която дебнеше точно зад гърба ѝ с готова стрела.

— Предпочитам да стоя на пост...

— Да, предполагам, че всъщност не можеш да седиш на пост — промърмори Лус. — Ха-ха.

Отдолу се чу вой на сирена — полицейска кола, която профуча с бясна скорост през островчето на кръговото движение. Когато тя отмина и въздухът отново утихна, Лус не знаеше как да запълни мълчанието.

Взря се в часовника, присвивайки очи, сякаш това щеше да ѝ помогне да вижда през мъглата. Дали Даниел вече беше стигнал до склада? Какво щяха да направят Ариана, Роланд и Анабел, когато видят Прокудениците? Лус осъзна, че Даниел не беше дал на никого, освен на Фил махово перо от крилото си. Как щяха ангелите да знаят, че трябва да се доверят на Прокудениците? Раменете ѝ бяха прегърбени, а цялото ѝ тяло се вдърви от усещането за безплоден гняв. Защо седеше тук, в очакване, подмятайки глупави шеги? Трябваше да има активна роля в това. В края на краищата Съдниците не искаха нея. Би трябвало да помага за освобождаването на приятелите си или откриването на реликвата, вместо да седи тук като дама в беда, очакваща нейният рицар да се завърне.

— Помниш ли ме, Лусинда Прайс? — попита Прокуденицата толкова тихо, че Лус почти не я чу.

— Защо изведнъж Прокудениците ни наричат с пълните ни имена? — Тя се обърна и откри, че момичето беше наклонило глава

към нея, лъкът със стрелата се беше килнал на рамото ѝ.

— Това е знак на уважение, Лусинда Прайс. Сега сме ваши съюзници. На теб и на Даниел Григори. Помниш ли ме?

Лус се замисли за секунда:

— Да не си била сред Прокудениците, които се биеха срещу ангелите в задния двор на родителите ми?

— Не.

— Съжалявам. — Лус сви рамене. — Не помня нищо за миналото си. Срещали ли сме се вече?

Прокуденицата повдигна глава съвсем леко.

— Познавахме се преди.

— Кога?

Момичето сви рамене, при което те се повдигнаха деликатно и Лус внезапно осъзна, че беше красиво.

— Просто преди. Трудно е да се обясни.

— Кое не е? — Лус отново се обърна кръгом: не беше в настроение да разшифрова поредния загадъчен разговор. Напъха замръзващите си ръце в ръкавите на белия си пуловер и загледа трафика, който се движеше нагоре–надолу по хлъзгавите пътища, миниатюрните коли, приклепени в наклонени ъгълчета на криви улички, хората в дълги тъмни палта, маршируващи през осветени мостове, понесли продукти вкъщи на семействата си.

Лус се почувства болезнено самотна. Дали семейството ѝ мислеше за нея? Дали си я представяха в тясното спално помещение, в което спеше в „Меч и Кръст“? Дали Кали вече се беше върнала в „Доувър“? Дали се е сгушила на студеното кресло до прозореца в стаята си, оставяйки тъмночервените си нокти да изсъхнат, бърбейки по телефона за странното си пътуване по случай Деня на благодарността, за да се види с някаква приятелка, която не беше Лус?

Тъмен облак се понесе бавно покрай часовника и тя го видя точно когато удари шест. Даниел отсъстваше от един час, който ѝ се струваше като година. Лус загледа как църковните камбани звънят, наблюдаваше стрелките на големия стар часовник и остави паметта си да се понесе обратно към животите ѝ, прекарани преди изобретяването на линейното време, когато времето се е измервало в сезони: сезонът на засаждането и сезонът ма прибирането на реколтата.

След шестия удар на часовника се разнесе нов — по-близо, и Лус се завъртя рязко точно навреме да види как Олиана се свлече напред на колене. Тя падна и се приземи тежко в ръцете на Лус. Лус преобърна опърпания ангел и докосна лицето на Прокуденицата.

Олиана беше в безсъзнание. Звукът, който Лус беше чула, беше от това, как някой удари Прокуденицата по главата.

Зад Лус стоеше огромна фигура, загърната в черен плащ. Лицето на фигурата беше покрито с груби бръчки и изглеждаше невъзможно старо, с пластове от кожа, провиснали под мътните сини очи и под издадената напред брадичка, под уста, пълна с криви черно-жълти зъби. В огромната му дясна ръка беше пилонът от знамето, който той сигурно беше използвал като оръжие. Австрийското знаме висеше отпуснато от края на пилона и пърхаше леко по повърхността на покрива.

Лус се изстреля на крака, чувствайки как юмруците ѝ се вдигат още докато се чудеше от каква полза ще ѝ бъдат срещу това огромно чудовище.

Крилете му бяха бледосини, само един нюанс ги делеше от бялото. Макар че тялото му се извисяваше над нея, крилете му бяха малки и плътни, простиращи се съвсем малко по-надалеч от обсега на ръцете му.

Отпред върху наметалото на мъжа беше прикрепено нещо малко и златисто: перо — нашарено с жилки златисто-черно перо. Лус знаеше от чии криле е дошло. Но защо Роланд би дал на това създание махово перо от крилете си?

Не би. Това перо беше огънато и пречупено, и към края му липсваха няколко перушинки. Върхът му беше червеникавокафяв от кръв и вместо да стои изправено като яркото перо, което Даниел беше дал на Фил, това перо сякаш беше повехнало и избледняло, когато бе прикрепено към черния плащ на страховития ангел.

Номер.

— Кой си ти? — попита Лус, като се надигна с усилие на колене.
— Какво искаш?

— Покажи малко уважение. — Гърлото на ангела се присви конвулсивно, сякаш искаше да излае, но гласът му излезе писклив, слаб и стар.

— Заслужи уважението ми — каза Лус. — И ще ти го окажа.

Той ѝ отправи злобна полуусмивка и сведе ниско глава.

После смъкна наметалото и показа тила си. Лус примигна на мъждивата светлина. Върху тила му беше изрисуван знак, който проблясваше в златисто на светлината от уличните лампи, смесена с луната. Тя преброи седем лъча върху звездата.

Той беше един от Съдниците.

— Сега позна ли ме?

— Така ли действат онези, които налагат волята на Трона? Като пребиват невинни ангели?

— Никой Прокуденик не е невинен. Нито пък който и да е друг, като стана въпрос, докато невинността му не се докаже.

— Вие докажете, че не сте „виновни“ в никаква чест, след като нападнахте момиче в гръб.

— Каква дързост. — Той я погледна и сбърчи нос. — Така няма да стигнеш далече с мен.

— Нямам и желание за това. — Очите на Лус се стрелнаха към Олиана, към бледата ѝ ръка и звездната стрела, която стискаше в хватката си.

— Но не е мястото, където ще останеш — каза Съдникът колебливо, сякаш му се налагаше да се насилва да участва в нелогичното им бърбрене.

Лус посегна да сграбчи звездната стрела, когато Съдникът залитна към нея. Но ангелът беше много по-бърз и по-силен, отколкото изглеждаше. Той изтръгна звездната стрела от ръцете ѝ и с една силна плесница през лицето я събори върху каменния покрив. Вдигна връхчето на звездната стрела близо до сърцето на Лус.

Те не могат да убиват простосмъртни. Не могат да убиват простосмъртни — повтаряше си тя наум. Но си спомни сделката, която Бил сключи с нея. Притежаваше една безсмъртна част, която можеше да бъде убита. Душата ѝ. А тя нямаше да се раздели с нея, не и след всичко, което беше преживяла, не и когато краят беше толкова близо.

Тя вдигна крак, готвейки се да ритне Съдника така, както беше виждала във филмите с кунг-фу, когато той внезапно запрати стрелата и лъка през ръба на покрива. Лус рязко обърна глава настрани, притиснала буза към студения камък, и видя как оръжието се върти във въздуха, спускайки се в примигващите коледни лампички на виенските улици.

Ангелът–Съдник изтри ръце в наметалото си.

— Мръсни неща. — После сграбчи грубо Лус за раменете и рязко я дръпна и я изправи на крака.

Изрита настрана Прокуденицата — Олиана изстена, но не се помръдна — и там, под слабото ѝ, облечено в тренчкот тяло, беше златният ореол.

— Помислих си, че може да го намеря тук — каза ангелът–Съдник, като сграбчи ореола и го тикна под гънките на наметалото си.

— Не! — Лус рязко пхна ръце в тъмното място, където беше видяла да изчезва ореолът, но ангелът я зашлеви за втори път през лицето и тя политна назад, а косата ѝ се разлюля над ръба на покрива.

Тя се хвана за лицето. Носът ѝ кървеше.

— По–опасна си, отколкото си мислят — каза дрезгаво той. — Казаха ни, че си мрънкало, не куражлийка. По–добре да те вържа, преди да отлетим.

Ангелът бързо изхлузи наметалото си и покри главата на Лус с него като със завеса, заслепявайки я за един дълъг, ужасен миг. После виенската нощ — и ангелът — отново се появиха пред погледа ѝ. Лус забеляза, че под наметалото, което бе носил, Съдникът носеше и друго, точно като онова, което беше свалил и пристегнал около Лус. Той се наведе и с дръпването на един шнур, наметалото се стегна около Лус като усмирителна риза. Когато зарита и се загърчи конвулсивно, тя почувства как наметалото се затяга.

Нададе писък:

— Даниел!

— Няма да те чуе — изкиска се ангелът безсърдечно, като я напъха под едната си мишница и се отправи към ръба на покрива. — Няма да те чуе, дори да пициш цяла вечност.

АНГЕЛСКИ ВЪЗЕЛ

Наметалото беше парализиращо.

Колкото повече се движеше Лус, толкова повече то се затягаше около нея. Грубата му тъкан беше подсигурена със странно въже, което притискаше кожата ѝ и държеше сковано тялото ѝ. Когато Лус започна да се гърчи, за да се измъкне от него, въжето реагира, като се стегна по-здраво около раменете ѝ, притискайки ребрата ѝ, докато тя почти не беше в състояние да диша.

Ангелът–Съдник държеше Лус под костеливата си ръка, докато летеше с усилие през нощното небе. С лице, заровено в зловонната талия на новопоявилия се плащ, с който бе облечен ангелът, тя не можеше да види нищо, можеше само да чувства как вятърът плющи по повърхността на жалкия ѝ плесенясал пашкул. Чуваше единствено воя на вятъра, придружен от размахването на вдървени криле.

Къде я водеше? Как щеше тя да изпрати вест на Даниел? Нямаха време за това!

След малко вятърът спря, но ангелът–Съдник не кацна.

Двамата е Лус кръжаха във въздуха.

После ангелът нададе вой.

— Нарушител! — изрева той.

Лус почувства как двамата се снишават, но виждаше само тъмните гънки на наметалото на похитителя си, което заглушаваше ужасените ѝ викове — докато звукът от счупено стъкло възпря дори тях.

Тънки, остри като бръснач късчета прорязаха задушавщото я наметало, тъканта на джинсите ѝ. Усещаше жилеца болка в краката, сякаш бяха порязани на хиляди места.

Когато краката на ангела–Съдник се блъснаха в земята при кацането, Лус потръпна. Той я пусна грубо и тя се приземи върху бедрото и рамото си. Търкулна се в продължение на няколко фута, после спря. Видя, че се намира близо до дълга дървена работна маса, отрупана с високи купчини от късове избелял плат и порцелан. Сви се

под временния подслон, който ѝ даде масата, почти успявайки да попречи на наметалото да се затегне по-силно около нея. Беше започнало да се затваря около трахеята ѝ.

Но поне сега можеше да вижда.

Намираше се в студено, подобно на пещера помещение. Подът под нея беше от лакирана мозайка, изработена от триъгълни сиви и червени плочки. Стените бяха от блестящ жълтеникаво-кафяв мрамор, такива бяха и дебелите квадратни колони в центъра на стаята. За кратко се взря в дългата редица от покрити със скреж капандури, които обточваха огромния таван на четирийсет фута над нея. Покривът беше осеян с открити кратери от счупено стъкло, откъдето се разкриваха тъмносиви гледки към облачната нощ от другата страна. Сигурно оттам бяха нахълтали тя и ангелът.

А това сигурно беше музейното крило, което Съдниците бяха превзели, онова, за което Винсът беше разказал на Даниел върху медния покрив. Това означаваше, че Даниел трябваше да е точно отвън — а Ариана, Анабел и Роланд да са някъде вътре? Сърцето ѝ се изпълни с надежда, после се сви.

Прокудениците бяха казали, че крилете на ангелите са вързани. В същото състояние като нея ли бяха? Ядосваше се, че беше стигнала дотук, а не можеше дори да им помогне, вбесяваше се, че трябваше да направи нещо, за да ги спаси, но извършването на това нещо излагаше живота ѝ на гибелен риск. Навярно нямаше нищо по-лошо от това, да не си в състояние да помръднеш.

Калните черни ботуши на ангела-Съдник се появиха пред нея. Лус надзърна към неговата извисяваща се фигура. Той се наведе, излъчвайки мирис на гниещ нафталин, със злобно изражение в мътните очи. Ръката му в черна ръкавица посегна към нея...

После ръката на ангела-Съдник увисна безжизнено — сякаш някой го беше зашеметил. Той се хвърли напред, като се блъсна тежко в работната маса, отблъсквайки я назад, като остави Лус открита и уязвима. Отделената глава на скулптурата, която очевидно бе ударила Съдника, се търкулна зловецко и остана да лежи на пода близо до лицето на Лус, сякаш втръчена в очите ѝ.

Когато Лус се търкулна обратно под масата, още сини криле се появиха като мъгляви очертания в периферното ѝ зрение. Още Съдници. Четирима от тях литнаха в нелеп строй към една закътана

ниша приблизително на половината височина на стената... където сега Лус видя да стои Емет, размахвайки дълъг, сребрист трион.

Емет сигурно беше хвърлил главата, която я бе спасила от Съдника. Той беше нарушителят, чието влизане през тавана беше разярило похитителя ѝ. Лус никога не бе помисляла, че толкова ще се радва да види някой Прокуденик.

Емет беше заобиколен от скулптури върху платформи и пиедестали, някои — увити в плат, други — покрити със скеле, една прясно обезглавена — и от четирима невъзможно стари ангели—Съдници, които се приближаваха към него, кръжейки във въздуха, с разпрострени наметала, като опърпани вампири. Тези твърди колосани черни наметала, изглежда, бяха единственото им оръжие, единственият им инструмент, и Лус добре знаеше, че това оръжие е жестоко. Мъчителното ѝ дишане беше доказателство за това.

Тя потисна едно ахване, когато Емет измъкна звездна стрела от невидим колчан в тренчката си и я протегна пред себе си. Даниел беше накарал Прокудениците да обещаят да не убиват Съдниците!

Съдникът се отдръпна бавно от Емет във въздуха, съскайки: „Злосторник! Злосторник!“ толкова високо, че това накара похитителя на Лус да се раздвижи върху масата над нея. После Прокуденикът направи нещо, което удиви всички в стаята. Насочи звездната стрела към себе си. Лус беше видяла Даниел, готов да се самоубие в Тибет, така че знаеше нещичко за отчаяната атмосфера на тази емоция, за отчаяния език на тялото, който придружаваше един толкова краен жест. Но Емет изглеждаше по-уверен и дързък от всякога, докато местеше поглед между твърдите лица на Съдниците.

Странното поведение на Емет вдъхна дързост на Съдниците. Те започнаха да кръжат още по-близо, скривайки слабия Прокуденик от погледа на Лус с бавната непоколебимост на лешояди, приближаващи се към труп по пустинен главен път. Къде бяха останалите Прокуденици? Къде беше Фил? Да не би Съдниците вече да бяха приключили с тях?

Звук, напомнящ разкъсването на плътна и тежка тъкан, отекна високо из стаята. Съдниците кръжаха неподвижно, широките им, застъпващи се плащове приличаха на зейналия отвор на Вестител, който водеше към някакво ужасно и печално място. После във въздуха се вряза остър звук, последван от нов шум като от разкъсване, а после

четиримата Съдници се завъртяха като парцалени кукли към Лус, с увиснали челюсти, с отворени очи, с наметала, обезобразени и раздрани, така че от тях се показваха черни сърца и черни дробове, които се присвиваха спазматично, а от тях струеше бледосиня кръв.

Даниел беше казал на Прокудениците, че не могат да използват звездните си стрели, за да убиват Съдниците, но не беше казал, че не могат да ги нараняват.

Четиримата ангели–Съдници паднаха на купчинка на пода като марионетки с прерязани конци. Лус вдигна поглед от мястото, където лежах, мъчейки се да си поемат дъх, към нишата, където Емет бършеше черната кръв на Съдниците от краищата на звездната си стрела. Лус никога не беше чувала някой да използва тъпия край на звездна стрела като оръжие — а очевидно Съдниците също не бяха.

— Лусинда тук ли е? — чу тя да се провиква Фил. Вдигна поглед и видя лицето му да проблясва през един кратер в покрива.

— Тук! — извика Лус нагоре към него, като при това не се съдържа и се хвърли напред, и наметалото се затегна още по-силно около гърлото ѝ. Когато рязко направи гримаса, наметалото се затегна още.

Огромна крак се провесил през ръба на масата: черният ботуш, в който беше обут, замахна към лицето на Лус, като я удари право по носа и извика сълзи от болка в очите ѝ. Похитителят ѝ беше буден! Това осъзнаване, в съчетание с внезапната болка, която почти я заслепи, накара Лус да се вмъкне още по-навътре под масата. Когато го направи, наметалото ѝ се затегна напълно около гърлото, затваряйки изцяло трахеята ѝ. Тя изпадна в паника, борейки се напразно за въздух, гърчейки се сега, когато нямаше значение дали наметалото ще продължи да се затяга...

После си спомни как във Венеция беше открила, че може да задържи дъха си по-дълго, отколкото смяташе за възможно. А Даниел просто ѝ беше казал, че може със силата на волята си да преодолее това ограничение винаги, когато поиска. Затова тя го направи; просто го направи: застави се да остане жива със силата на волята си.

Но това не попречи на похитителя ѝ да събори настрани работната маса, под която се бе подслонила, при което се разлетяха глинени съдове и отчупените крайници на древни статуи.

— Май ти е... неудобно. — Той се ухили, разкривайки хлъзгави от кръв зъби, и протегна ръка в черна ръкавица към крайчеца на наметалото на Лус.

Но ангелът–Съдник замръзна, когато краят на една звездна стрела връхлетя през мястото, където, само преди миг, беше дясното му око. Синя кръв изригна като фонтан от опразнената орбита на окото, върху наметалото на Лус. Съдникът извика, залитна като обезумял из стаята, размахвайки ръце: обърнатата наопаки звездна стрела се подаваше от сбръчканото му лице.

Пред нея се появиха бледи ръце, после — ръкавите на опърпан жълтеникаво–кафяв тренчкот, последвани от обръсната руса глава. Лицето на Фил не издаваше никакви чувства, когато той се свлече на колене, за да я погледне в лицето.

— Ето те и теб, Лусинда Прайс. — Хвана яката на стегнатото черно наметало и повдигна Лус. — Бях се върнал в двореца да видя как си.

Сложи я върху една маса наблизо. Тя веднага падна, неспособна да се задържи изправена. Емет я изправи също толкова безчувствено, колкото и колегата му.

Най–после можеше да си позволи да се огледа по–продължително. Пред нея, три ниски стълби водеха надолу към обширно главно помещение. В центъра му, червено кадифено въже отделяше извисяваща се статуя на лъв. Той се беше изправил на двата си задни крака, оголил зъби към небето, ревящ. Гривата му бе нацърбена и пожълтяла.

Сиво–сини криле покриваха пода на подложеното на реставрация музейно крило, напомняйки на Лус за един покрит със скакалци паркинг, който беше видяла едно лято след дъждовна буря в Джорджия. Съдниците не бяха мъртви — не бяха изчезнали в прах от звездни стрели, — но толкова много от тях бяха в несвяст, че Прокудениците едва можеха да стъпват, без да смачкат крилете им. Фил и Емет бяха имали доста работа, обезвреждайки поне петдесетима от Съдниците. Късите им сини криле потрепваха конвулсивно от време на време, но телата им не помръдваха.

И шестимата Прокуденици — Фил, Винсънт, Емет, Сандърс, другата Прокуденица, чието име Лус не знаеше, дори Дедал с

превързаното си лице — все още бяха на крака, изтупвайки парчета тъкан и кости от опръсканите си в синьо тренчкоти.

Русото момиче, онова, което беше помогнало да излекуват Дедал, сграбчи една едва дишаща Съдница за косата. Сините като плесен криле на старото чудовище потрепериха, когато русата Прокуденица блъсна главата на Съдницата в една мраморна колона. Първите няколко пъти, когато главата ѝ се удари в камъка, Съдницата изпищя. После писъците постепенно затихнаха и изцъклените ѝ очи се прибраха в орбитите.

Фил започна да се бори с черната усмирителна риза, пристегнатата около Лус. Бързите му пръсти компенсираха липсата на зрение. Отнякъде над нея падна един Съдник в несвяст: разбитата му буза се отпусна между врата и рамото ѝ. Лус почувства как върху врата ѝ се стече струйка гореща кръв. Стисна очи и потръпна.

Фил изрита ангела от масата, запращайки го в едноокия похитител на Лус, който още залиташе трوماво из стаята, стенойки:

— Защо аз? Правя всичко както трябва.

— Ореолът е у него... — започна Лус.

Но вниманието на Фил рязко се върна обратно към противната маса от криле на ангели–Съдници, където един едър Съдник с коса като на монах се беше надигнал и сега настъпваше към Дедал в гръб. Грубо черно наметало висеше над главата на Прокуденика, готово да се спусне.

— Ще се върна веднага, Лусинда Прайс. — Фил остави Лус вързана на масата и зареди звездна стрела в лъка си. В миг се беше шумгнал между Дедал и Съдника.

— Пусни наметалото, Забан. — Фил изглеждаше толкова разярен, колкото онзи път, когато за пръв път се беше появил в задния двор на родителите на Лус. Лус се изненада, когато осъзна, че се познаваха по име, но, разбира се, сигурно някога всички бяха живели заедно в Небесата. Сега беше трудно да си го представи.

Забан имаше воднистосини очи и синкави устни. Изглеждаше почти развеселен да открие, че звездната стрела е насочена към него. Метна наметалото на рамо и се обърна да застане с лице към Фил, при което Дедал беше свободен да вдигне един слаб и източен Съдник за краката. Завъртя стария ангел три пъти в кръг, после го запрати с трясък през източния прозорец към едно високо скеле отдолу.

— Заплашваш да ме застреляш ли, Филип? — Очите на Забан бяха приковани върху звездната стрела. — Искаш да наклониш баланса към Луцифер? Защо ли това не ме изненадва?

Фил се наежи:

— Не си достатъчно важен, че смъртта ти да промени баланса.

— Поне имаме някакво значение. Взети заедно, нашите животи променят баланса. Справедливостта винаги променя нещата. Вие, Прокудениците — той се усмихна с престорено съжаление, — не означавате нищо. Именно това ви прави безполезни.

На Фил това му беше достатъчно. В този Съдник имаше нещо, което не можеше да понася. Той изръмжа и изстреля стрелата към сърцето на Забан.

— Противопоставям ти се — промърмори той и зачака старият ангел със сините криле да изчезне.

Лус също чакаше изчезването. Беше го виждала да се случва преди. Но стрелата отскочи от наметалото на Забан и издрънча на пода.

— Как...? — попита Фил.

Забан се засмя и измъкна нещо от един скрит вътрешен джоб в наметалото си. Лус се надвеси напред, нетърпелива да види как се беше предпазил Забан. Но се надвеси прекалено много и се изхлузи от масата. Приземи се по лице на пода.

Никой не забеляза. Те се бяха втренчили в малката книга, която Забан измъкна от наметалото си. Като се надигна и се подпря леко, Лус видя, че книгата беше с кожена подвързия, в същия нюанс на синьото като крилете на ангела-Съдник. Беше подшита със завързан на възел златен шнур. Приличаше на Библия, от онези, които войниците от Гражданската война някога са пъхали във вътрешните джобове до гърдите си, с надеждата, че книгите ще предпазят сърцата им.

Тази книга беше направила точно това.

Лус присви очи да прочете заглавието, като се промъкна още няколко инча по-близо по пода. Все още беше прекалено далече.

В един-единствен миг Фил прибра звездната стрела и изби книгата от ръката на Забан. За късмет, тя се приземи на няколко стъпки от Лус. Тя се изви отново, знаейки, че не може да я вдигне, не и както я пристягаше наметалото. Въпреки това трябваше да узнае какво съдържаха страниците на книгата. Струваше й се позната, сякаш я

беше виждала много, много отдавна. Прочете златните букви върху гръбчето ѝ.

Летопис на Падналите.

Сега Забан хукна, спирайки точно пред Лус, която лежеше, изложена на показ и уязвима, наред пода. Той я изгледа гневно и прибра книгата в джоба си.

— Не, не — каза. — На теб не ти се полага да гледаш това. Не ти се полага да видиш всичко, постигнато от крилете на Съдниците. Нито пък какво е останало да се направи за постигането на окончателния хармоничен баланс. Не и когато през всичкото това време беше прекалено заета, за да ни забележиш, да обърнеш внимание на справедливостта, като себично се влюбваше и разлюбваше обекта на желанията си.

Макар че Лус мразеше Съдниците, ако съществуваше летопис на падналите, тя гореше от желание да узнае чии имена бяха записани върху онези страници, да види къде беше отбелязано името на Даниел сега. Именно за това говореха непрекъснато падналите ангели. Един-единствен ангел, който щеше да наклони везните.

Но преди Забан да успее да запрати по Лус още критики, чифт блестящи бели криле изпълниха зрителното ѝ поле — ангел, спускащ се през най-голямата дупка в капандурата.

Даниел се спусна пред нея и огледа наметалото, което и държеше в плен. Изучаваше притиснатия ѝ врат. Мускулите му се напрегнаха през тениската, докато се опитваше да отстрани наметалото.

С крайчеца на окоото си тя видя как Фил вдига малка кирка от една маса наблизо и съсича гърдите на Забан. Съдникът се наклони, опитвайки се да се извърти и да се отскубне от него. Острието стигна до ръката му. Ударът беше толкова силен, че отсече ръката му в китката. Отвратена, Лус загледа как бледият отпуснат юмрук тупна глухо на пода. Ако не се броеше синята кръв, струяща от него, със същия успех можеше да е на някоя от обезобразените статуи.

— Завържи я с някой от твоите възли — заядливо подметна Фил, когато Забан неумело се впусна да търси липсващата част от ръката си сред пребитите, припаднали тела на останалите от своята секта.

— Боли ли те? — Даниел дърпаше възлите, които пристягаха Лус. — Не. — Със силата на волята си призова казаното да е вярно.

Когато грубата сила не подейства, Даниел се опита да подходи към наметалото по-стратегически.

— Само преди миг държах свободния край — промърмори той. — Сега той се оплете навътре в наметалото. — Пръстите му се движеха бавно по тялото ѝ: чувстваше ги и близки, и далечни.

На Лус ѝ се искаше ръцете ѝ, повече от която и да е друга част от тялото ѝ, да са свободни, за да може да докосне Даниел точно сега, да облекчи тревогата му. Имаше му доверие, че ще я освободи, имаше му доверие, каквото и да вършеше той.

Какво можеше да направи, за да му помогне? Тя затвори очи и се отнесе обратно към онзи живот в Таити. Даниел беше моряк. Беше я научил на десетки възли в тихите им следобеди на плажа. Сега тя си спомни: планинската пеперуда, която се замота в средата на едно въже, с две издути криле от двете страни, способни да носят допълнителна тежест нависоко. Или „пъзелът на влюбените“, който изглеждаше прост, сърцевиден, но можеше да бъде развързан само с четири ръце едновременно: всяка трябваше да провере една нишка през различна част от вътрешността на сърцето.

Наметалото беше толкова стегнато, че Лус не можеше да помръдне дори едно мускулче. Пръстите на Даниел опипваха яката, пристягайки я още по-силно. Той изруга, когато видя как яката притискаше врата на Лус.

— Не мога — извика той накрая. — Усмирителната риза на Съдниците се състои от безкрайни възли. Само някой от тях може да я развърже. Кой ти направи това?

Лус рязко обърна глава към ангела със сините криле, който виеше, залитайки в един ъгъл до някакъв мраморен фавн. Перата по краищата на звездната стрела още стърчаха от окоето му. Искаше ѝ се да разкаже на Даниел как нейният похитител беше обезвредил Олиана с един прът от знаме, после я беше вързал и я беше довел тук.

Но не можеше дори да говори. Наметалото беше твърде стегнато.

Дотогава Фил вече беше сграбчил в хватката си хленчещия ангел, като го стискаше за яката на окървавеното наметало. Зашлеви Съдника три пъти, преди онзи да прекрати самосъжалителните си стенания и да отдръпне разтревожено крилето си. Лус видя, че около мястото, където краят на звездната стрела стърчеше от орбитата на окоето му, се беше образувал плътен кръг от засъхнала синя кръв.

— Развържи я, Барак — заповяда Даниел, разпознавайки похитителя на Лус незабавно, с което накара Лус да се запита колко ли добре се познаваха.

— Няма такива вероятност. — Барак се наклони, дръпна се назад и изплю на пода струя синя кръв и два остри и малки зъба.

В един миг Фил държеше звездна стрела, насочена между очите на ангела.

— Даниел Григори ти нареди да я развържеш. Ще се подчиниш. Барак трепна, измервайки звездната стрела с презрителен поглед. — Коварство! Коварство!

Тъмна сянка падна над тялото на Фил.

Като в мъгла, Лус успя да види друг ангел—Съдник — мрачният стар женски ангел със сините като плесен криле. Сигурно се беше свестила, след като я бяха повалили в несвяст. Сега тя се нахвърли върху Фил със същата кирка, с която той беше нападнал Забан...

Но после Съдницата изчезна, разпадайки се на прах.

На десет стъпки зад нея стоеше Винсънт с празен лък в ръка. Кимна на Фил, после се обърна назад да огледа килима от сини криле за някакво движение.

Даниел се обърна към Фил и промърмори:

— Трябва да внимаваме колко премахваме. Съдниците все пак имат значение за баланса. Малко.

— За нещастие — каза Фил със странна завист в гласа. — Ще сведем убиването до минимум, Даниел Григори. Но бихме предпочели да убием всичките. — Той повиши тон, за да го чуе Барак: — Добре дошъл в царството на слепотата. Прокудениците са по-могъщи, отколкото си мислиш. Бих те убил, без да помисля втори път, без да помисля дори за първи път, всъщност. Обаче ще те помоля отново: развържи я.

Барак остана неподвижен за един дълъг миг, сякаш претегляше вариантите, примигвайки с единствения си останал набръчкан стар клепач.

— Развържи я! Не може да диша! — изрева Даниел.

Барак изръмжа и се приближи към Лус. Покритите му със старчески петна ръце развързаха поредица от възли, които нито Фил, нито Даниел бяха успели да открият. Лус обаче не почувства

облекчение във врата си. Не и докато той не започна да шепне нещо, с много нисък глас, и тя усети противния му дъх.

От липсата на кислород беше почувствала слабост, но думите проникнаха в замъгления ѝ ум. Бяха на древноеврейски. Лус не знаеше как успява да разбира езика, но го разбираше.

— „И плач се надигна в Небето, когато видя греховете на децата Си.“

Думите бяха почти неразбираеми. Даниел и Фил дори не ги бяха чули. Лус не можеше да е сигурна, че ги е чула правилно — но пък ѝ бяха познати. Къде ги беше чувала преди?

Споменът я осени по-бързо, отколкото би ѝ се искало: друг Съдник, който грабваше една друга Лус, в различно тяло, и я увиваше в едно друго наметало, по-старо от това. Беше се случило много отдавна. Вече беше преживяла всичко това преди — беше вързана, а после — освободена.

В онзи живот Лус беше успяла да се добере до нещо, което не трябваше да вижда. Книга, завързана със сложен възел.

„Летопис на Падналите“.

Какво правеше с нея? Какво искаше да види?

Същото, което искаше да види и сега. Имената на ангелите, които още не бяха избрали страна. Но и тогава не ѝ бяха позволили да прочете книгата.

Преди много време Лус беше държала книгата в ръце и, без да знае как, почти беше развързала възела ѝ. После идваше моментът, когато Съдникът я залови и я пристегна в наметалото. Беше гледала как сините му криле потрепват от напрежение, докато ангелът отново и отново връзваше книгата. Каза, че искал да се увери, че нечистите ѝ пръсти не са я повредили. Тя го чу да шепне онези думи — същите непознати думи — точно преди той да пролее една сълза над книгата.

Златната нишка се беше размотала като с магия.

Сега тя вдигна поглед към окаения стар ангел и загледа как една сребриста сълза се плъзга от окоето му надолу по подобната му на лабиринт от бръчки буза. Изглеждаше истински развълнуван, но по някакъв покровителствен начин, сякаш съжаляваше за участието на душата ѝ. Сълзата се приземи върху наметалото и възлите мигновено се развързаха.

Тя мъчително си пое дъх. Даниел дръпна рязко наметалото и го свали от останалата част от тялото ѝ. Тя обви ръце около него. Свобода.

Все още прегръщаше Даниел, когато Барак се наведе плътно към ухото ѝ:

— Никога няма да успееш.

— Млъкни, изчадие — нареди Даниел.

Но Лус искаше да узнае какво има предвид Барак.

— Защо не?

— Не си избраницата! — каза Барак.

— Тишина! — изкрещя Даниел.

— Никога, никога, никога. Не и след милион години — изрече напевно ангелът, като потри грапавата си буза в тази на Лус — точно преди Фил да изпрати стрелата в сърцето му.

ПЛАЧЪТ НА НЕБЕТО

Нещо тупна с глух звук в краката им.

— Ореолът! — ахна Лус.

Даниел се устреми е пикиране надолу и грабна златната реликва от земята. Погледна я удивено, клатейки глава. По някакъв начин ореолът беше останал, когато ангелът–Съдник и странните му, възстановяващи се от само себе си дрехи бяха изчезнали.

— Съжалявам, че отнех живота му, Даниел Григори — каза Фил. — Но повече не можех да търпя лъжите на Барак.

— Това започваше да дразни и мен — каза Даниел. — Просто внимавай с останалите.

— Вземи това — каза Фил, като изхлузи черната раница от рамото си и я подаде на Даниел. — Скрий го от Съдниците. Жадуват да се доберат до него. — Когато Даниел отвори раницата, Лус видя неговата книга, Книгата на Пазителите, пъхната вътре.

Фил затвори ципа на раницата и я остави при Даниел.

— Сега ще се върна да застана на пост. Ранените Съдници може да се съвземат всеки момент.

— Добре се справихте срещу Съдниците — каза Даниел: звучеше впечатлен. — Но...

— Знаем — каза Фил. — Ще има още. Натъкнахте ли се на много отвън пред музея?

— Броят им е огромен — каза Даниел.

— Ако ни позволиш да използваме звездните стрели на воля, можем да подсигурим бягството ви...

— Не. Не искам да нарушавам баланса до такава степен. Никакви убийства повече, освен при неизбежна самоотбрана. Просто ще трябва да побързаме и да се махнем оттук, преди да пристигнат подкрепления за Съдниците. Върви сега, застани на пост при прозорците и вратите. Ще дойда при теб след миг.

Фил кимна, обърна се и изчезна, газейки сред килима от сини криле.

Щом останаха сами, ръцете на Даниел обходиха тялото на Лус.

— Ранена ли си?

Тя погледна надолу към себе си, потри врата си. Кървеше. Стъклото на капандурата се беше врязало през джинсите ѝ на няколко места, но никоя от раните не изглеждаше фатална. Следвайки по-ранния съвет на Даниел, тя си каза: Не те боли. Жилещата болка намаля.

— Добре съм — каза тя бързо. — Какво се случи с вас?

— Точно каквото искахме да се случи. Отблъснах повечето Съдници, докато Прокудениците намериха този вход. — Той затвори очи. — Само че никога не съм смятал ти да пострадаш. Съжалявам, Лус. Не биваше да те оставям...

— Добре съм, Даниел, а ореолът е на сигурно място. А другите ангели? Още колко Съдници има?

— Даниел Григори? — Викът на Фил отекна през високото помещение.

Лус и Даниел прекосиха бързо крилото, като прекрачваха през сини криле на Съдници, до сводестия праг на стаята. После Лус спря като закована.

Мъж в тъмносиня униформа лежеше с лице надолу на мозаечния под. Около главата му се събираше локва червена кръв — червена простосмъртна кръв.

— Аз-аз го убих — заекна Дедал, който държеше в ръка тежка желязна каска и изглеждаше изплашен. Визьорът на каската беше хлъзгав от кръв. — Втурна се вътре през входа и го помислих за Съдник. Мислех си, че просто ще го зашеметя. Но той беше простосмъртен.

Парцал с дръжка и кофа на колелца лежаха преобърнати зад тялото. Бяха убили чистач. Дотогава, в някои отношения, битката срещу Съдниците не им се беше струвала реална. Беше жестока и безчувствена, и, да, двама Съдници бяха загинали — но беше отделна от света на простосмъртните. На Лус ѝ прилоша, докато гледаше как кръвта се просмуква в пукнатините на мозаечния под, но не можеше да откъсне очи.

Даниел разтри челюстта си.

— Допуснал си грешка, Дедал. Добре си направил, че си опазил вратата от натрапници. Следващият, който влезе, ще бъде Съдник. —

Той огледа стаята. — Къде са падналите ангели?

— Ами той? — Лус се вираше в мъртвеца на пода. Обувките му бяха прясно лъснати. Носеше тънка златна венчална халка. — Бил е просто чистач, влязъл да види какъв е този шум. Сега е мъртъв.

Даниел хвана Лус за раменете и притисна чело към нейното. Дъхът му бе накъсан и горещ.

— Душата му е отлетяла към мир и радост. А още мнозина ще бъдат погубени, ако не намерим приятелите си, не вземем реликвата и не изчезнем отук. — Той стисна раменете ѝ, после я пусна твърде бързо. Тя сподави един вопъл за мъртвия, преглътна с усилие и се обърна да погледне Фил.

— Къде са?

Фил посочи с блед показалец към небето.

От дебела напречна греда близо до разбитата капандура висяха три черни, подобни на пашкули торби с връзки отгоре. Едната се издуваше и се полюляваше леко, сякаш нещо се опитваше да се роди.

— Ариана! — извика Лус.

Същата торба се изду отново, този път по-силно.

— Никога няма да ги освободите навреме — изрече напевно един глас от земята. Един Съдник с рибешко лице се надигна на лакти. — Още Съдници са на път. Ще овържем всички ви в Плащовете на Праведните и сами ще се справим с Луцифер...

Бронзов щит, който Фил запрати като фризби, откъсна парченце от скалпа на Съдника и го запрати обратно в купчината от сини криле.

Фил се обърна към Даниел:

— Ако наистина ти трябва помощ от Съдниците, за да развържеш приятелите си, ще имаме повече късмет, когато са малобройни.

Очите на Даниел пламнаха във виолетово, докато летеше из музейното крило, местейки се от един покрит със скеле пункт за реставрация към друг, после — към широка мраморна маса, която приличаше на работно място на някого от музейните реставратори. Беше покрита с книжа и инструменти — главно безполезни след тази нощ, — сред които Даниел започна да рови задълбочено, мятайки настрана празна бутилка от вода, купчинка пластмасови папки с метални халки, избеляла рамкирана снимка. Най-накрая ръцете му сграбчиха дълъг, тежък скалпел.

— Вземи това — каза той на Лус, като нахлузи тежката чанта на Фил през рамото ѝ. Тя притисна чантата до себе си и задържа дъха си, когато Даниел изви криле назад и се повдигна от земята.

Тя го загледа как се издига без усилие, като с магия, и се запита как крилето му успяваха да накарат всичко в сумрачния музей да засияе. Когато Даниел най-сетне стигна до тавана, той прокара скалпела право по гредата, срязвайки въжето, от което висеше всяка от трите черни, подобни на шушулки торби. Те се плъзнаха беззвучно в ръцете му и крилето на Даниел изпърхаха веднъж, докато с лекота понесе целия товар обратно към пода.

Даниел сложи черните торби една до друга върху една гола ивица от пода. Когато се приближи забързано до него, Лус видя как от върха се подават лицата на всичките трима ангели. Телата им бяха овързани в същите твърди черни наметала като онова, което бе държало Лус притисната и останала без дъх. Но освен това устите на ангелите бяха запушени с ивици черно зебло. Още докато гледаше, парчетата зебло сякаш се плъзнаха през устите на приятелите ѝ. Ариана започна да се гърчи, напрегна се, лицето ѝ почервенея, и придоби такъв яростен вид, че Лус си помисли, че ще експлодира.

Фил хвърли поглед към борещите се черни силуети. Вдигна един под мишниците. Съдникът примигна замаяно.

— Би ли искал Прокудениците да изберат доброволец от Съдниците, за да ти помогне да развържеш приятелите си, Даниел Григори?

— Никога няма да разкрием тайните на възлите си! — опомни се Съдникът достатъчно, за да изсъска. — По-скоро бихме умрели.

— И ние бихме предпочели да умрете — каза Винсънт, като се приближи към кръга им с по една звездна стрела във всяка ръка, приближавайки едната до гърлото на Съдника, който бе проговорил.

— Винсънт, задръж стрелбата — нареди Фил.

Даниел вече коленичеше над първото черно наметало — това на Роланд — като прокараваше пръсти по невидимите възли.

— Не мога да намеря краищата.

— Може би една звездна стрела ще го среже — предложи Фил, като му подаде сребърна стрела. — Като Гордиев възел.

— Няма да свърши работа. Възлите са благословени с тайнствено заклинание. Може да имаме нужда от Съдниците.

— Чакайте! — Лус падна на колене до Роланд. Той лежеше неподвижно, но очите му дадоха на Лус съвсем ясно да разбере колко безсилен се чувства. Нищо не биваше да възпира душа като тази на Роланд. През това наметало Лус не виждаше и помен от класата и елегантността, представляващи падналия ангел, какъвто бе той — независимо дали надминаваше с уменията си по фехтовка всички Нефилими в „Шорлайн“, дали пускаше грамофонни плочи на парти в „Меч и Кръст“, или пристъпваше през Вестители по-умело от всеки друг, когото Лус познаваше. Фактът, че Съдниците бяха причинили това на приятеля ѝ, разяряваше Лус до сълзи.

Сълзи.

Това беше.

Староеврейските думи възкръснаха в паметта ѝ. Благодарение на пътуванията си се бе сдобила с дарба за езици. Тя затвори очи и, в спомените си, загледа как златната нишка пада от книгата. Спомни си как напуканите устни на Барак надменно оформят думите...

И Лус ги каза сега на Роланд, без да знае какво означават, единствено надявайки се, че могат да помогнат.

— И Небето заплака, когато видя греховете на децата Си.

Очите на Роланд се разшириха. Възлите се плъзнаха и се разхлабиха. Наметалото падна от двете страни на тялото му, а зеблото, с което беше запушена устата му, също се смъкна.

Той с усилие си пое въздух, претърколи се на колене, изправи се и разпери златистите си криле със зашеметяваща сила. Първото нещо, което направи, беше да плесне Лус по рамото.

— Благодаря ти, Лусинда. Длъжник съм ти през следващите хиляда години.

Роланд се беше върнал, но от мястото на крилете му, откъдето Барак беше откъснал онова измамно перо, течеше кръв и се събираше в локва.

Даниел посегна към ръката на Лус, дърпайки я към другите двама вързани ангели. Беше гледал и се бе учил от Лус. Залови се с Анабел, докато Лус коленичи пред Ариана. Ариана не можеше да стои мирно. Наметалото се беше стегнало толкова здраво около нея, че Лус едва не се присви от страх, когато я погледна.

Погледите им се срещнаха. Ариана издаде звук, който, предположи Лус, означаваше, че се радва да види лицето ѝ. Очите на

Лус се насълзиха при спомена за първия ѝ ден в „Меч и Кръст“, когато беше видяла Ариана, подложена на електрошокова терапия. Тогава невероятно хладнокръвното момиче–ангел беше изглеждало толкова крехко и макар че Лус едва я познаваше, беше изпитала порив да защити Ариана, както се чувства човек по отношение на стари приятели. Този порив само се беше засилил с течение на времето.

Една гореща сълза се плъзна по бузата ѝ и се приземи между гърдите на Ариана. Лус прошепна арамейските думи, чувайки как в същото време Даниел ги шепне на Анабел. Хвърли поглед към него. Бузите му бяха мокри.

Изведнъж възлите се разхлабиха, после се развързаха напълно. Ангелите бяха освободени благодарение на ръцете — и сърцата — на Лус и Даниел.

Когато възхитителните криле на Ариана в преливащи се цветове бяха освободени, се надигна силен порив на вятъра, последван от полек бриз от крилето на Анабел — лъскави и сребристи. В стаята цареше почти безмълвна тишина в миговете, преди да паднат парчетата зебло от устата на двете момичета. Върху устата на Ариана имаше и парче изолирбанд — вероятно, преди всичко, точно заради нея бяха запушили устата на останалите. Даниел улови едно ъгълче от лепенката и я откъсна бързо със скърцащ звук.

— Бога ми! Хубаво е да бъдеш свободен! — извика Ариана, като опипваше с пръсти подутия червен квадрат кожа около устата си. — Три пъти „ура“ за майсторката на възлите Лусинда! — Гласът ѝ си беше все така жив, но очите ѝ бяха насълзени. Тя видя, че Лус е забелязала и бързо ги изтри.

Започна да крачи по покрития с криле под, като правеше различни подигравателни гримаси на всеки от припадналите Съдници, хвърляйки се към тях, сякаш се канеше да ги удари. Джинсовият ѝ гащеризон беше почти разкъсан на парцали, косата ѝ беше разчорлена и мазна, а на лявата ѝ скула имаше синина с формата на Австралия. Долните краища на дъгоцветните ѝ криле бяха огънати и се влачеха по осеяния с боклуци под.

— Ариана — прошепна Лус. — Ранена си.

— О, глупости, хлапе, не се тревожи за мен. — Ариана се усмихна криво. — Чувствам се достатъчно бодра и жизнена, за да

наритам задника на някой жалък стар Съдник! — Тя се огледа из стаята. — Само дето Прокудениците май са ме изпреварили.

Анабел се съвзе по-бавно от Ариана, като разпери, а после сгъна мускулестите си сребристи криле, разтягайки дългите си крайници като балерина. Но когато вдигна поглед към Лус и Ариана, тя се усмихна и вдигна предизвикателно глава.

— Трябва да има нещо, което можем да направим, за да им се отплатим.

Крилете на Ариана изпърхаха и тя се издигна на няколко стъпки от земята, като летеше из музейното крило на големи кръгове, оглеждайки опустошението.

— Ще измисля нещо.

— Ариана — каза предупредително Роланд, като вдигна глава от разговора, който водеше шепнешком с Даниел.

— Какво? — нацупи се Ариана. — Вече изобщо не ми даваш да се забавлявам, Ро.

— Нямаме време за забавления — напомни й Даниел.

— Тези изкопаеми ни измъчваха с часове — провикна се Анабел от върха на лъвската глава. — Не е зле да им върнем услугата.

— Не — каза Роланд. — Нанесени бяха достатъчно безполезни вреди. Добре е да изразходваме енергията си за намирането на втората реликва.

— Нека поне се погрижим да си стоят на земята, докато се занимаваме с това — каза Анабел.

Роланд погледна Даниел, който кимна.

С усмивка, Анабел изпърха до една маса, опряна в задната стена на склада. Пусна един кран, като си тананикаше. Сипа в една кофа нещо, което на Лус й заприлича на гипс или друг материал за отливки, и започна да добавя вода.

— Ариана — каза тя наперено. — Помогни ми, ако обичаш.

— Да, мадам. — Ариана пое първата кофа от Анабел и прелетя до проснатите в полусъзнание Съдници, като се усмихваше сладко. Бавно започна да излива мокрия гипсов разтвор над главите им. Той се разплиска отстрани край тях и се събра в локва между телата им. Няколко от тях започнаха да се борят срещу съгъстващата се смес, която се втвърдяваше бързо в подобие на изкуствени плаващи пясъци. Лус си даде сметка за гениалността на плана. След няколко мига,

когато сместа изсъхнеше, те щяха да си останат проснати в твърдия като камък гипс.

— Това не е благоразумно! — изломоти един Съдник през мокрия гипс.

— Превръщаме ви в паметници на Справедливостта! — извика Анабел.

— Знаете ли, май предпочитам Съдниците, когато са гипсирани. — Ариана се засмя, и в гласа ѝ имаше не само нотка на отмъстителна радост.

Момичетата продължиха да изливат, кофа след кофа, пълни кофи над главите на сипещите заплахи ангели, докато гласовете им престанаха да се чуват, докато вече не беше нужно Прокудениците да охраняват Съдниците със звездните си стрели.

Даниел и Роланд стояха отделно от групата, спорейки приглушено. Лус се загледа в пурпурната синина на Ариана, в кръвта по крилете на Роланд, в зейналата рана върху рамото на Анабел.

Тогава ѝ хрумна една идея.

Бръкна в раницата и извади три малки бутилки диетична кола и няколко звездни стрели в сребрист колчан. Развъртя капачките на бутилките.

Бързо топна по една звездна стрела във всяка бутилка, като държеше бутилките, докато кипяха и вдигаха пара, оставяйки кафявата течност вътре да стане сребриста. Най-накрая се надигна от ъгъла, в който беше приклепнала, и бе доволна да намери поднос от китайски порцелан, който някак беше оцелял в битката.

— Слушайте всички — каза тя.

Даниел и Роланд млъкнаха.

Ариана спря да залива Съдниците с мокър гипс.

Анабел отново кацна върху гривата на лъвската статуя.

Никой не каза нищо, но всички изглеждаха впечатлени, когато надигнаха бутилките си, чукнаха ги със звън една в друга, тържествуващо, и отпиха.

За разлика от Прокуденика Дедал, на ангелите не им се наложи да затворят очи и да заспят, след като пресушиха на един дъх преобразената газирана напитка. Може би защото не бяха толкова жестоко пребити, или може би защото тази по-висша форма на

ангелите имаше по-висок праг на търпимост. Въпреки това, напитката ги успокои.

Като последен жест, Роланд плесна с ръце и между тях се появи силен пламък. Той запрати вълни от горещина към гипсираните Съдници и гипсовите им обвивки се покриха с глазура, която направи измъкването им още по-трудно.

След като Роланд свърши, той, Ариана, Анабел и Лус седнаха на една от високите маси с лице към Даниел.

Даниел посегна към раницата и отвори ципа, за да покаже ореола на останалите.

Ариана ахна благоговейно и посегна да го докосне.

— Ти го намери. — Анабел намигна на Лус. — Както подобава!

— А втората реликва? — попита Даниел. — Взехте ли я? Съдниците отнеха ли ви я?

Анабел поклати глава:

— Така и не я открихме.

— Със сигурност ги заблудихме — каза Ариана, като присви очи в посока на Съдниците. — Мислеха, че могат да ни пребият и да я вземат.

— Книгата ти е твърде неясна, Даниел — каза Роланд. — Дойдохме във Виена, търсейки списък.

— Желанията — каза Даниел. — Знам.

— Но това беше всичко, което знаехме. В часовете между пристигането си и пленяването ни от Съдниците, ходихме в седем различни градски архива и не намерихме нищо. Беше глупаво. Привлякохме твърде много внимание.

— Аз съм виновен — промърмори Даниел. — Трябваше да разкрия повече неща, когато написах онази книга преди столетия. В онази епоха бях твърде импулсивен и нетърпелив. Сега не мога да си спомня какво ме отведе до списъка на желанията, или какво точно гласи той.

Роланд сви рамене:

— Може би и без друго нямаше да има значение. Когато пристигнахме, градът беше минно поле. Ако Предметът на желанията беше в нас, само щяха да ни го отнемат. Щяха да го унищожат, както са предизвикали унищожението на тези статуи.

— Повечето от тези творби и без друго бяха фалшификати — каза Даниел, което намали чувството на вина на Лус заради онова, което бяха причинили на музея. — А за момента Прокудениците могат да се справят със Съдниците. Ние, останалите, трябва да побързаме да намерим предмета на желанията. Казваш, че сте влезли в библиотеката на Хофбург?

Роланд кимна.

— А университетската библиотека?

— Хм, да — каза Анабел, — и вероятно не бива скоро да си показваме физиономиите отново там. Ариана унищожи няколко много ценни пергаментови свитъка в Специалните им колекции...

— Хей — сопна се Ариана, възмутена. — Залепих ги отново!

Гръмък тропот от стъпки прозвуча в коридора и главите на всички се стрелнаха рязко към отворения сводест вход. Поне още двайсет Съдници се опитваха да влетят в стаята, но Прокудениците ги възпираха на вратата със звездните си стрели.

Един от тях забеляза ореола в ръката на Даниел и ахна:

— Откраднали са първата реликва.

— И работят заедно! Ангели и демони, и... — върху Лус падна погледът на нечии присвити очи — онези, които не си знаят мястото; всички работят заедно за една нечиста кауза. Тронът не одобрява това. Никога няма да намерите предмета на желанието!

— Предмета на желанието — изрече Лус, най-сетне спомняйки си дълъг отегчителен урок по латински по време на час в „Доувър“. — Това е... единствено число. — Тя се извъртя рязко, за да застане с лице към Даниел. — Преди миг ти каза „желанията“. Това е множествено число.

— Предмет на желанието — прошепна Даниел. Виолетовите му очи започнаха да пулсират и скоро цялото му същество сякаш сияеше — по лицето му се разля усмивка на разпознаване. — Само едно нещо е. Точно така.

После някъде в далечината отекна плътният звън на църковна часовникова кула.

Беше полунощ.

Луцифер се беше приближил с още един ден. Оставаха още шест дни.

— Даниел Григори — изкрещя Фил, за да надвика камбаните, — не можем да ги удържаме вечно. Ти и твоите ангели трябва да си вървите.

— Тръгваме — извика в отговор Даниел. — Благодаря. — Той се обърна с лице към ангелите. — Ще посетим всяка библиотека, всеки архив в този град, докато...

Роланд изглеждаше обзет от съмнения.

— Във Виена сигурно има стотици библиотеки.

— И може би да се опитаме да не безчинстваме толкова в тях? — предположи Анабел, като наклони глава към Ариана. — И простосмъртните ги е грижа за миналото.

Да — помисли си Лус, — простосмъртните много ги беше грижа за миналото. Все по-често я навестяваха спомени от предишните ѝ животи. Не можеше да ги спре или да ги забави. Докато ангелите подготвяха крилете си за полет, Лус стоеше неподвижна, омаломощена от най-силния проблеснал спомен.

Алени панделки за коса. Даниел и коледният пазар. Дъждовна буря с хлъзгави локви, а тя беше без палто. Последният път, когато беше във Виена... в тази история беше имало нещо повече... нещо друго... звънец на врата...

— Даниел? — Лус го стисна за рамото. — А библиотеката, в която ме заведе? Помниш ли? — Тя затвори очи. Не толкова мислеше, колкото си проправяше път с опипване през спомен, плитко заровен в ума ѝ. — Дойдохме във Виена за уикенда... не си спомням кога, но отидохме да гледаме как Моцарт дирижира „Вълшебната флейта“... във Виенската филхармония? Ти искаше да се видиш с онзи твой приятел, който работеше в някаква стара библиотека, името му беше...

Тя млъкна внезапно, защото когато отвори очи, останалите се бяха втренчили слисано в нея. Никой, най-малко пък Лус, не беше очаквал именно тя да си спомни къде щяха да намерят предмета на желанието.

Даниел се опомни пръв. Хвърли ѝ странна усмивка, за която Лус знаеше, че е изпълнена с гордост. Но Ариана, Роланд и Анабел продължаваха да я зяпат, сякаш внезапно бяха научили, че тя говори китайски. Кое то, като се замислеше сега, наистина беше така.

Ариана завъртя пръст в ухото си.

— Трябва ли да го давам по-леко с психеделичните опиати, или ЛП току-що си припомни без чуждо подсеждане един от предишните си животи във възможно най-критичния момент?

— Ти си гений — каза Даниел, като се наведе напред и целуна пламенно Лус.

Лус се изчерви и се наведе към него, за да удължи още малко целувката, но тогава чу как някой се прокашля.

— Сериозно, вие двамата — каза Анабел. — Ще има достатъчно време да се натискате, ако се справим с това.

— Бих ви казала „вземете си стая“, но се страхувам, че няма да ви видим никога повече — добави Ариана, което накара всички да се разсмеят.

Когато Лус отвори очи, Даниел беше разперил широко криле. Връхчетата отблъснаха счупени парченца гипс и скриха Съдниците от погледа им. На рамото му беше праметната черната кожена торба с ореола.

Прокудениците прибраха разпръснатите звездни стрели обратно в сребърните колчани.

— Късмет и бързи криле, Даниел Григори.

— На вас също. — Даниел кимна на Фил. Завъртя Лус така, че гърбът ѝ бе притиснат към гърдите му, а ръцете му се наместваха удобно около кръста ѝ. Сключиха ръце над сърцето ѝ.

— Първата университетска библиотека във Виена — каза Даниел на останалите ангели. — Последвайте ме, знам точно къде се намира.

ПРЕДМЕТЪТ НА ЖЕЛАНИЕТО

Мъгла обгърна ангелите. Те литнаха обратно над реката: четири чифта криле, които издаваха мощно свистене при всеки замах. Придържаха се достатъчно ниско към земята, та приглушеното оранжево сияние на натриевите улични лампи да напомня за светлините по самолетна писта. Но този полет не се приземи.

Даниел беше напрегнат — Лус чувстваше как напрежението тече през цялото му тяло: в двете му ръце около талията ѝ, в раменете му, на една линия с нейните, дори в начина, по който широките му криле удряха над тях. Знаеше как се чувства той: тя беше също толкова нетърпелива да стигнат до първата университетска библиотека, колкото намекваше и здравата хватка на Даниел.

Само няколко ориентира прорязваха мъглата. Виждаше се извисяващият се шпил на масивната готическа църква и затъмненото виенско колело, чиито празни червени кабинки се поклащаха в нощта. Виждаше се зеленият меден купол на двореца, където бяха кацнали, когато най-напред пристигнаха във Виена.

Но я чакай — вече бяха минали покрай двореца. Може би половин час преди това. Лус се бе опитала да потърси с поглед Олиана, която Съдникът беше повалил в безсъзнание. Тогава не я беше видяла на покрива, не я видя и сега.

Защо кръжаха? Загубили ли се бяха?

— Даниел?

Той не отговори.

В далечината отекна звън на черковни камбани. Звъняха за четвърти път, откакто Лус, Даниел и останалите бяха излетели през разбитата капандура на музея. Летяха от отдавна. Възможно ли беше наистина да е три сутринта?

— Къде е? — промърмори Даниел, като зави рязко наляво, следвайки извивката на реката, после се отдели от нея, за да проследи широк булевард със затъмнени универсални магазини от двете страни. Лус беше виждала вече и тази улица. Летяха в кръг.

— Мислех, че каза, че знаеш точно къде е! — Ариана се отклони от строя, в който летяха — Даниел и Лус отпред, с Роланд, Ариана и Анабел в стегнат триъгълник зад тях — и се спусна надолу на десетина стъпки под Даниел и Лус, достатъчно близо, за да говорят. Косата ѝ беше разрошена и накъдрена, а крилете ѝ с преливащи се цветове потрепваха и ту се скриваха в мъглата, ту се показваха.

— Наистина знам къде е — каза Даниел. — Поне мисля, че знам къде беше.

— Имаш объркано чувство за посока, Даниел.

— Ариана. — Роланд си послужи с предупредителния тон, който пазеше за онези прекалено чести случаи, когато Ариана стигаше твърде далече. — Остави го да се съсредоточи.

— Да, да, да. — Ариана забели очи. — По-добре да се връщаме в „строя“. — Ариана изпърха с криле така, както някои момичета пърхаха с клепки, направи набързо знака на мира с пръсти, и се дръпна назад.

— Добре, значи къде беше библиотеката? — попита Лус.

Даниел въздъхна, леко прибра криле и се спусна петдесет фута право надолу. Студен вятър повя силно и блъсна Лус в лицето. Стомахът ѝ се изстреля нагоре, когато се устремиха надолу, после се успокои, когато Даниел спря рязко, сякаш беше кацнал върху невидимо изопнато цирково въже, над улица в жилищен квартал.

Улицата беше тиха, празна и тъмна, само две дълги редици от големи каменни къщи се простираха от двете страни. Капаците бяха спуснати за през нощта. Миниатюрни коли почиваха в тесни ъгли по улицата. Млади градски дъбове пронизваха калдъръмения паваж, който се простираше покрай малките добре поддържани предни дворове.

Останалите ангели кръжаха от двете страни на Даниел и Лус, на двайсетина стъпки над нивото на улицата.

— Ето къде беше — каза Даниел. — Беше тук. На шест пресечки от реката, точно на запад от Тюркеншанцпарк. Кълна се, че беше. Нищо от това — той махна с ръка към редицата неразличими една от друга каменни градски къщи отдолу — го нямаше.

Анабел се намръщи и притисна колене към гърдите си: сребристите ѝ криле пърхаха леко, за да я държат във въздуха.

Кръстосаните ѝ глезени разкриваха наситено розови раирани къси чорапи, подаващи се изпод джинсите ѝ.

— Мислиш ли, че е била унищожена?

— Ако е била — каза Даниел, — нямам представа как да я възстановя.

— Прецакани сме — каза Ариана, като ритна раздражено един облак. Погледна гневно тъничките му пипала, които бавно се насочиха на изток, незасегнати. — Това никога не е толкова удовлетворяващо, колкото си мисля, че ще бъде.

— Може би да отидем в Авиньон — предложи Роланд. — Да видим дали групата на Кам е имала по-голям късмет.

— Трябват ни и трите реликви — каза Даниел.

Лус се извъртя леко в прегръдките на Даниел, за да застане с лице към него.

— Това е само временно препятствие. Спомни си през какво трябваше да преминем във Венеция. Но взехме ореола. Ще вземем и предмета на желанието. Единствено това има значение.

— Кога за последен път някой от нас е бил в тази библиотека — преди двеста години? Естествено, че нещата ще се променят. Това не означава да се предадем. Просто ще трябва да... трябва да...

Всички я гледаха. Но Лус не знаеше какво да прави. Знаеше единствено, че не можеха да се предадат.

— Хлапето има право — каза Ариана. — Няма да се предаваме. Ще...

Ариана млъкна рязко, когато крилете ѝ затракаха.

После Анабел изпищя. Тялото ѝ се замята във въздуха, когато и нейните криле затрепериха. Ръцете на Даниел, опрени в тялото на Лус, потрепериха, когато цветът на мъгливото нощно небе се преобрази в онзи особен сив оттенък — цветът на задаваща се дъждовна буря на хоризонта — който Лус сега разпознаваше като цвета на времетръс.

Луцифер.

Почти можеше да чуе съскането на гласа му, да почувства как дъхът му докосва врата ѝ.

Зъбите на Лус затракаха, но тя го почувства и по-дълбоко, в сърцевината на тялото си, неподправено и бурно, сякаш всичко в нея се навиваше като верига.

Сградите отдолу заблестяха. Уличните лампи се удвоиха. Самите атоми на въздуха сякаш се раздробиха. Лус се зачуди какво ли причиняваше времетръсът на хората от града отдолу, които спяха и сънуваха в леглата си. Дали можеха да почувстват това? Ако не, завиждаше им.

Опита се да повика Даниел по име, но звукът на гласа ѝ беше изопачен, сякаш се намираше под вода. Затвори очи, но от това ѝ се повдигна. Отвори ги и се опита да се съсредоточи върху солидните бели постройките, които трепереха в основите си, докато се превърнаха в неясни размазани бели петна.

Тогава Лус видя, че една постройка остана неподвижна, сякаш беше неуязвима за космическите колебания. Беше малка кафява постройка, къща, в центъра на трясящата се бяла улица.

Преди секунда не се бе намирала там. Изглеждаше така, сякаш я виждаха през водопад и бе видима само за миг, а после се раздвои, потрепна и изчезна обратно в обширната редица от модерни, едноцветни градски къщи.

Но за миг къщата се беше намирала там — едно неподвижно нещо във всеобщия хаос, едновременно отделна от виенската улица, и въпреки това — част от нея.

Времетръсът потръпна и спря, а светът около Лус и ангелите се укроти. Никога не цареше по-голяма тишина, отколкото в онези мигове точно след разтърсване във времето.

— Видяхте ли това? — извика весело Роланд.

Анабел изтръска криле, като приглади с пръсти връхчетата им.

— Още се съвземам от онази последна суматоха. Мразя тези неща.

— И аз. — Лус потръпна. — Видях нещо, Роланд. Кафява къща. Това ли беше? Първата университетска библиотека?

— Да. — Даниел литна в стегнат кръг около мястото, където Лус беше видяла къщата, и се насочи право към нея.

— Може би от тези трясъци, дето ни се разтреперват ботушите от тях, все пак има някаква полза — каза Ариана.

— Къде отиде къщата? — попита Лус.

— Още си е там. Просто не е тук — каза Даниел.

— Чувал съм легенди за тези неща. — Роланд прокара пръсти през гъстите си златисто-черни плитчици. — Но никога не съм смятал

наистина, че са възможни.

— Какви неща? — Лус присви очи, за да се опита отново да види кафявата сграда. Но редицата от съвременни градски къщи не помръдваше. Единственото движение по улицата беше от голите клони на дърветата, които се навеждаха на вятъра.

— Нарича се „Патина“ — каза Даниел. — Това е начин да изкривиш реалността около единица от време и пространство...

— Това е пренареждане на реалността, за да скриеш нещо и да го запазиш в тайна — добави Роланд, като долетя до Даниел и надникна надолу, сякаш още можеше да види къщата.

— Следователно, макар тази улица да съществува в непрекъснатата линия през една реалност — Анабел махна с ръка към градските къщи, — под нея се намира друга, независима сфера, където този път води до нашата Първа университетска библиотека във Виена.

— Патините са границата между реалностите — каза Ариана, пъхнала палци в тирантите на гащеризона си. — Специално лазерно светлинно шоу, което само специални хора могат да виждат.

— Изглежда, че знаете много за тези неща — каза Лус.

— Да — каза насмешливо Ариана с вид, сякаш ѝ се щеше да изрита още някой облак. — С изключение на това, как да минем през тях.

Даниел кимна:

— Много малко реално съществуващи обекти са достатъчно мощни, за да създадат Патина, а тези, които могат, ги пазят строго. Библиотеката е тук. Но Ариана е права. Ще трябва да разгадаем как да влезем.

— Чувала съм, че ти трябва Вестител, за да минеш през някоя — каза Ариана.

— Космическа легенда. — Анабел поклати глава. — Всяка Патина е различна. Достъпът зависи изцяло от този, който я е създал. Той програмира кода.

— Веднъж чух Кам на едно парти да разказва как успял да влезе в една Патина — каза Роланд. — Или беше история за парти, което организираше в една Патина?

— Лус! — каза Даниел внезапно, при което всички се сепнаха във въздуха. — Ти си. Винаги си била ти.

Лус сви рамене:

— Винаги аз какво?

— Винаги ти си дърпала звънеца. Ти си тази, която имаше достъп до библиотеката. Просто трябва да позвъниш на звънеца.

Лус погледна пустата улица: мъглата придаваше на всичко около тях кафяв оттенък.

— За какво говориш? Какъв звънец?

— Затвори очи — каза Даниел. Спомни си го. Премини в миналото и намери шнура на звънеца...

Лус вече беше там, обратно в библиотеката, последния път, когато беше във Виена с Даниел. Краката ѝ бяха здраво стъпили на земята. Валеше дъжд и косата ѝ падаше в полегати кичури по цялото ѝ лице. Алените ѝ панделки бяха подгизнали, но не я беше грижа. Търсеше нещо. Във вътрешния двор имаше къса пътека, после — тъмен алков пред библиотеката. Навън беше студено, а вътре пламтеше огън. Там, в лъхация на плесен ъгъл близо до вратата, имаше тъкана връв, с избродирани по нея бели божури, която висеше от истинска солидна сребърна камбанка.

Тя посегна във въздуха и дръпна.

Ангелите ахнаха. Лус отвори очи.

Там, в средата на северната страна на улицата, редицата съвременни градски къщи се прекъсваше по средата от една-единствена малка кафява къща. От комина ѝ се издигаше къдрава струйка дим. Единствената светлина — ако не се брояха крилете на ангелите — беше мъждивото жълто сияние на една лампа върху перваза на предния прозорец на къщата.

Ангелите се приземиха меко на пустата улица и хватката на Даниел около Лус се разхлаби. Той целуна ръката ѝ.

— Ти си спомни. Добра работа.

Кафявата къща беше само на един етаж, а градските къщи наоколо имаха по три нива, така че човек можеше да вижда зад къщата към успоредните улици, където имаше още модерни бели каменни градски къщи. Тази къща беше аномалия: Лус изучаваше сламения ѝ покрив, портата с кулички в края на обрасла с бурени ливада, сводестата дървена асиметрична предна врата, които придаваха на къщата средновековен вид.

Лус направи една крачка към къщата и се озова на тротоар. Погледът ѝ падна върху голяма бронзова плочка, притисната в стените

от сбита глина. Беше историческа паметна плоча, на която с големи издълбани букви пишеше: „Първата университетска библиотека на Виена, при бл. 1233 г.“.

Лус огледа иначе обикновената улица. Имаше контейнери за подлежащи на рециклиране отпадъци, пълни с пластмасови бутилки от вода, миниатюрни европейски коли, паркирани успоредно на толкова малко разстояние едни от други, че броните им се докосваха, плитки дупки в пътя.

— Значи се намираме на истинска улица във Виена...

— Точно — каза Даниел. — Ако беше ден, щеше да видиш съседите, но те нямаше да те видят.

— Патините нещо обичайно ли са? — попита Лус. — Имаше ли такава над бунгалото на острова в Джорджия, където спях?

— Нещо изключително необичайно са. Всъщност, скъпоценно. — Даниел поклати глава. — Онова бунгало беше просто най-единеното безопасно убежище, което можехме да намерим за толкова малко време.

— Бедняшка Патина — каза Ариана.

— Тоест, лятната вила на господин Коул — каза Роланд. Господин Коул беше учител в „Меч и Кръст“. Беше простосмъртен, но бе приятел на ангелите, откакто бяха пристигнали в училището, и покриваше Лус сега, когато тя беше заминала. Именно благодарение на господин Коул родителите ѝ не бяха по-разтревожени за нея от обичайното.

— Как се създават? — попита Лус.

Даниел поклати глава.

— Никой не знае това, освен майсторите в създаване на Патина. А има много малко такива. Помниш ли приятеля ми д-р Ото?

Тя кимна. Името на доктора беше на върха на езика ѝ.

— Живял е тук няколкостотин години — а дори той не знаеше как се е озовала тук тази Патина. — Даниел изучаваше сградата. — Не знам кой е библиотекарят сега.

— Да вървим — каза Роланд. — Ако предметът на желанието е тук, трябва да го намерим и да се махаме от Виена, преди Съдниците да се прегрупират и да ни проследят и открият.

Той плъзна резето на портата, отвори и задържа портата настрана, за да минат останалите. Чакълена пътека, която водеше

към кафявата къща, беше обрасла с буйни пурпурни фрезии и преплетени орхидеи, които изпълваха въздуха със сладкото си уханье.

Групата стигна до тежката дървена врата със сводест горен край и плоско желязно чукче, и Лус сграбчи ръката на Даниел. Анабел потропа на вратата с кокалчетата на пръстите си.

Никакъв отговор.

После Лус вдигна поглед и видя шнур за звънец, изтъкан със същите бодове като онзи, който беше дръпнала във въздуха. Хвърли поглед към Даниел. Той кимна.

Тя дръпна и вратата се отвори с бавно скърцане, сякаш самата къща ги беше очаквала. Надникнаха в осветен от свещи коридор, толкова дълъг, че Лус не виждаше края му. Вътре къщата беше далеч по-голяма, отколкото предполагаше външността ѝ: таваните ѝ бяха ниски и извити, като железопътен тунел, минаващ през планина. Всичко беше направено от тухли в прекрасен мек розов цвят.

Другите ангели чакаха да видят какво ще направят Даниел и Лус — единствените двама, които бяха идвали тук преди. Даниел прекоси прага и влезе в коридора пръв, като държеше Лус за ръката.

— Хей, има ли някой? — провикна се той.

Светлина от свещи потрепна по тухлите, когато другите ангели влязоха и Роланд затвори вратата зад тях. Докато вървяха, Лус си даде сметка колко тих беше коридорът, как отекваше глухият звук от обувките им по гладкия каменен под.

Тя спря при първата отворена врата от лявата страна на коридора, когато в ума ѝ нахлу спомен.

— Насам — каза тя, като сочеше вътре в стаята. Беше тъмно, ако не се броеше жълтата светлинка на една лампа върху перваза на прозореца — същата светлина, която бяха видели, когато бяха отвън пред къщата. — Това не беше ли кабинетът на д-р Ото?

Беше твърде тъмно, за да вижда ясно, но Лус помнеше огън, пламтящ весело в огнище в далечния край на стаята. В спомена ѝ, досами огнището имаше дузина лавици за книги, претъпкани с кожените гръбчета на томовете от библиотеката на д-р Ото. Нима миналото ѝ превъплъщение не беше подпирало обутите си във вълнени чорапи крака на ниското столче близо до огъня, и не беше чело Книга Четвърта от „Пътешествията на Гъливер“? И нима щедро леещият се

сайдер на доктора не беше изпълвал цялата стая с уханието на ябълки, карамфил и канела?

— Права си. — Даниел взе един запален свещник от тухлената му ниша в коридора и го внесе вътре, за да освети стаята. Но решетката над огнището беше затворена, както и старинното дървено писалище с капак в ъгъла, и дори на топлата светлина на свещите въздухът изглеждаше студен и застоял. Лавиците бяха провиснали и смазани от тежестта на книгите, които бяха покрити със слой прах. Тъмнозелените щори на прозореца, от който някога се беше откривала гледка към оживена улица в жилищен квартал, бяха спуснати, придавайки на стаята мрачно усещане за изоставеност.

— Нищо чудно, че докторът не отговори на нито едно от писмата ми — каза Даниел. — Изглежда, че се е преместил.

Лус се отправи към полиците за книги и прокара пръст по едно прашно гръбче.

— Мислиш ли, че някоя от тези книги може да съдържа желания предмет, който търсим? — попита тя, като издърпа от рафта една книга: „Песенник“ на Петрарка, набран с готически шрифт. — Сигурна съм, че д-р Ото не би имал нищо против да огледаме наоколо, ако това може да ни помогне да намерим предмета на желани...

Тя млъкна. Беше чула нещо — тихото тананикане на женски глас.

Ангелите се спогледаха, когато нов звук стигна до тях в тъмната библиотека. Сега, в добавка към натрапчивата песен, се чу и тропотът на обувки и дрънченето от бутане на количка.

Даниел се отправи към отворената врата и Лус го последва, като надникна предпазливо в коридора.

Тъмна сянка се протегна към тях. В розовите каменни ниши на извития, подобен на тунел коридор, потрепваха свещи, които разкривяваха сенките и правеха ръцете на силуета да изглеждат призрачни и невъзможно дълги.

Притежателката на сянката, слаба жена със сива тясна пола, жълто-кафява дълга плетена жилетка и черни обувки с много високи токчета, вървеше към тях, бутайки натруфен сребърен поднос за чай на колелца. Огнено червената ѝ коса беше прибрана на кок. Елегантни златни обеци с форма на обръчи проблясваха в ушите ѝ. Нещо в походката ѝ, в осанката ѝ, изглеждаше познато.

Както тананикаше мелодията си без думи, жената леко повдигна глава и профилът ѝ се очерта и хвърли сянка на стената. Извивката на носа, вирнатата нагоре брадичка, ниската издатина на челото — всичко това създаде в Лус усещането за дежа вю. Затърси из миналото си други животи, в които да е познавала тази жена.

Внезапно кръвта се отдръпна от лицето на Лус. И цялата боя за коса на света не можеше да я заблуди.

Жената, която буташе количката за чай, беше мис София Блис.

Преди да го осъзнае, Лус беше обвила ръце около студен месингов ръжен, облегат в една поставка до вратата на библиотеката. Вдигна го като оръжие, със стисната челюст и със сърце, блъскащо в гърдите ѝ като чук, и се втурна в коридора.

— Лус! — обади се Даниел.

— Дий? — извика Ариана.

— Да, скъпа? — каза жената секунда преди да забележи, че Лус я напада. Скочи точно когато ръката на Даниел обгърна Лус, удържайки я да се хвърли.

— Какво правиш? — прошепна Даниел.

— Тя е... тя е... — Лус се бореше да се отскубне от Даниел, чувствайки как хватката му изгаря кръста ѝ. Тази жена беше убила Пен. Беше се опитала да убие Лус. Защо никой друг не искаше да я убие?

Ариана и Анабел изтичаха до мис София и я сграбчиха в двойна прегръдка.

Лус примигна.

Анабел целуна бледите бузи на жената.

— Не съм те виждала от Селското въстание в Нотингам... кога беше това, през 80-те години на 14 век?

— Със сигурност не е било толкова отдавна — каза любезно жената: гласът ѝ имаше същата напевна интонация на любезната библиотекарка, както по-рано в „Меч и Кръст“, когато подмами Лус да я хареса. — Прекрасно време.

— Аз също не съм ви виждала от известно време — каза Лус разгорещено. Дръпна се рязко от Даниел и отново вдигна ръжена: искаше ѝ се да беше нещо по-смъртоносно. — Не и откакто убихте приятелката ми...

— О, боже. — Жената не трепна. Загледа как Лус се хвърля към нея и почука с тънкия си пръст по устните. — Сигурно има някакво объркване...

Роланд пристъпи напред, като раздели Лус от мис София.

— Просто приличате на някой друг. — Ръката му, спокойно отпусната на рамото ѝ, възпря Лус.

— Какво искаш да кажеш? — попита жената.

— О, разбира се! — Даниел отправи към Лус тъжна усмивка. — Ти я помисли за... трябваше да ти кажем, че пътешествениците във вечността често си приличат.

— Искаш да кажеш, че тя не е мис София?

— София Блис? — Жената имаше вид, сякаш току-що беше захапала нещо кисело. — Тази кучка още ли е наоколо? Бях сигурна, че досега вече някой ще я е избавил от мъките ѝ. — Тя сбърчи малкия си нос и присви рамене към Лус. — Тя ми е сестра, затова мога да демонстрирам само малък процент от гнева, който съм натрупала през годините към тази отвратителна стара торба кокали.

Лус се засмя нервно. Ръженът се изплъзна от ръката ѝ и издрънча на пода. Тя изучаваше по-възрастната жена, намирайки прилики с мис София — лице, което изглеждаше едновременно старо и младо — и разлики. В сравнение с черните очи на София, малките очи на тази жена изглеждаха почти златни, подчертани от жълтия цвят на жилетката в тон с тях.

Сцената с ръжена беше смутила Лус. Тя се облегна назад на извитата тухлена стена и се отпусна на земята, чувствайки се празна, без да е сигурна дали изпитва облекчение, че не се налага отново да се изправи лице в лице с мис София.

— Съжалявам.

— Не се тревожи, скъпа — каза весело жената. — В деня, в който срещна София отново, ще грабна най-близкия тежък предмет и лично ще я цапардосам.

Ариана рязко протегна ръка да помогне на Лус да стане, като я дръпна толкова силно, че краката ѝ се изстреляха от земята.

— Дий е стара приятелка. И първокласна купонджийка, ако ми позволите да добавя. Метаболизмът ѝ е като на магаре. Едва не предизвика внезапното прекратяване на Кръстоносните походи в нощта, когато прелъсти Саладин.

— О, глупости! — каза Дий, като махна пренебрежително с ръка.
— Освен това е най-добрата разказвачка на истории — добави Анабел. — Или беше, преди да изчезне от лицето на земята. Къде потъна, приятелко?

Жената си пое дълбоко дъх и златистите ѝ очи овлажняха.

— Всъщност се влюбих.

— О, Дий! — пропя Анабел, като стисна ръката ѝ. — Колко прекрасно.

— Ото. Ото. — Жената подсмръкна. — Дано почива...

— Д-р Ото — каза Даниел, като излезе от входа. — Познавали сте д-р Ото?

— Безкрайно добре. — Тайнствената дама подсмръкна.

— О, къде са ми обноските! — възкликна Ариана. — Трябва да ви запозная. Даниел, Роланд, не мисля, че сте се запознавали официално с нашата приятелка Дий...

— Какво удоволствие. Аз съм Паулина Серенити^[1] Бисенджър. — Жената се усмихна, попи влажните си очи с дантелена кърпичка и протегна ръка към Даниел и Роланд.

— Мис Бисенджър — каза Роланд, — може ли да попитам защо момичетата ви наричат Дий?

— Просто стар прякор, скъпи — каза жената, отправяйки му загадъчната усмивка, която беше негов специалитет. Когато се обърна към Лус, златистите ѝ очи светнаха.

— А, Лусинда. — Вместо да подаде ръка, Дий разтвори ръце за прегръдка, но на Лус ѝ беше странно да я приеме. — Моля за извинение заради злощастната прилика, която така те изплаши. Трябва да кажа, че сестра ми прилича на мен, а не аз на нея. Но ти и аз сме се познавали така добре в течение на толкова много животи, толкова много години, та забравям, че ти може и да не помниш. Именно на мен поверяваше най-мрачните си тайни — любовта си към Даниел, страховете си за бъдещето, объркващите ти чувства спрямо Кам. — Лус пламна и поруменя, но жената не забеляза. — И именно на теб доверих самите причини за съществуването си, както и ключа към всичко, което търсиш. Ти беше единствената невинна душа, на която знаех, че винаги мога да разчитам да направи каквото трябва.

— Аз... съжалявам, че не помня — заекна Лус, и наистина съжаляваше. — Вие ангел ли сте?

— Бродница из ефира, скъпа.

— Технически погледнато, те са смъртни — обясни Даниел, — но могат да живеят стотици, дори хиляди години. Отдавна работят в близко сътрудничество с ангелите.

— Всичко започна с пралядо Метусалем — каза Дий гордо. — Той изобрети молитвата. Наистина!

— Как го направи? — попита Лус.

— Ами, в старите времена, когато простосмъртните искаха нещо, просто си го пожелаваха ей така, небрежно и разсеяно. Пралядо пръв се обърна направо към Бог и — ето това е гениалната част — помоли за послание, което потвърждава, че молитвата му е чута. В отговор Бог прати ангел и така се роди ангелът вестител. Мисля, че Габ беше тази, която издълба въздушното пространство между Небето и Земята, за да могат молитвите на простосмъртните да се носят във въздуха по-свободно. Пралядо обичаше Габ, обичаше ангелите и научи целия си род също да ги обича. О, но това беше преди много години.

— Защо бродниците из ефира живеят толкова дълго? — попита Лус.

— Защото сме просветени. Заради нашата фамилна история, свързана с ангелите-вестители, и факта, че сме способни да приемем блясъка на един ангел, без да бъдем поразени, както мнозина смъртни, ние сме възнаградени с по-продължителен живот. Ние служим за свръзка между ангелите и другите простосмъртни, така че светът винаги може да изпитва чувството, че има ангели пазители. Можем да бъдем убити във всеки момент, разбира се, но като изключим убийствата и странните злополуки, един бродник из ефира може да живее до края на света. Онези двайсет и четирима, които са останали от нас, са последните оцелели потомци на Метусалем. Някога бяхме хора за пример, но със срам ще кажа, че сме в упадък. Чувала ли си за Старейшините на Зесмелим?

При споменаването на ужасния клан на мис София през тялото на Лус премина мразовита тръпка.

— До един — Бродници из ефира — каза Дий. — В началото Старейшините бяха благородни. Имаше време, когато самата аз бях обвързана с тях. Разбира се, всички добри дезертираха — тя хвърли поглед към Лус и се намръщи, — не много време след като твоята приятелка Пен беше убита. У София винаги е имало нещо жестоко.

Сега тази жестока жилка разпали и амбицията ѝ. — Тя направи пауза, като извади бяла кърпичка, за да излъска едно ъгълче от сребърната количка за чай. — За какви мрачни неща говорим при новата си среща. Има обаче и една ярка светлинка. Ти си спомни как да минеш през моята Патиана. — Дий се усмихна сияйно на Лус. — Отлична работа.

— Ти си създаде тази Патиана? — попита Ариана. — Нямах представа, че можеш да правиш това!

Дий повдигна вежда с едва доловима усмивка.

— Една жена не може да разкрива всичките си тайни, защото някой би могъл да се възползва от нея. Нали, момичета? — Тя направи пауза. — Е, сега, когато всички отново сме приятели, какво ви води в Първата университетска библиотека във Виена? Точно се канех да седна да изпия предутринния си жасминов чай. Наистина трябва да се присъедините към мен. Винаги приготвям твърде много.

Тя отстъпи настрана и показа сребърния поднос, отрупан с висок сребърен чайник, чинии от китайски порцелан с мънички сандвичи с краставица, с изрязани корички, пухкави кифлички със златисти стафиди и кристална купичка, пълна до ръба с гъста сметана и череша. Стомахът на Лус се преобърна при вида на храната.

— Значи ни очакваше — каза Ариана, като преброи с пръст чашите.

Дий се усмихна, обърна се и отново се зае да бутне количката надолу по коридора. Лус и ангелите подтичваха, за да не изостават, докато токчетата на Дий потракваха по коридора и тя зави надясно и влезе в голяма стая, направена от същите розови тухли. Имаше ярък огън, който гореше в ъгъла, полирана дъбова маса за хранене, на която можеха да се настанят шейсет души, и огромен полилей, изработен от вкаменен дървесен ствол и украсен със стотици искрящи кристални поставки за свещи.

Масата вече беше подредена с фини порцеланови съдове за далеч повече гости, отколкото имаше в тяхната група. Дий се залови да пълни чаените чаши с чай е цвят на кехлибар, от който се вдигаше пара.

— Тук сме много неофициални: просто се настанявайте, където ви харесва.

След няколко настоятелни погледа от страна на Даниел, Ариана най-сетне пристъпи напред и леко докосна Дий, която изсипваше

планина от сметана в една висока чаша и поставяше отгоре плодове, по гърба.

— Всъщност, Дий, не можем да останем за чай. Малко бързаме. Виждаш ли...

Даниел пристъпи напред.

— Стигна ли до теб вестта за Луцифер? Той се опитва да заличи миналото, като пренесе ангелското войнство напред от мига на Падението към настоящето.

— Това би обяснило треперенето — промърмори Дий, като пълнеше нова чаша с чай.

— И ти ли можеш да почувстваш времетръсите? — попита Лус.

Дий кимна.

— Повечето простосмъртни обаче не могат, в случай че се чудиш.

— Дойдохме, защото трябва да открием къде най-напред се е случило Падението — каза Даниел, — мястото, където ще се появят Луцифер и Небесното войнство. Трябва да го спрем.

Дий изглеждаше странно невъзмутима и все така погълната от сервирането на чая, докато разделяше сандвичите с краставички. Ангелите я чакаха да реагира. Един пън в огъня се разцепи, изпука и се търкулна от решетката на огнището.

— И всичко — защото едно момче обичало момиче — каза тя най-накрая. — Доста разстройващо. Наистина изважда на бял свят най-лошото у всички стари врагове, нали? Съдниците стават необуздани, Старейшините убиват невинни. Толкова много злоба. Сякаш всички вие, падналите ангели, си нямате достатъчно тревоги. Предполагам, че сте ужасно уморени. — Тя се усмихна окуражително на Лус и отново направи знак на всички да седнат.

Роланд издърпа за Дий стола начело на масата и седна на мястото от лявата ѝ страна.

— Може би можете да ни помогнете. — Той направи знак на останалите да се присъединят към него. Анабел и Ариана седнаха до него, а Лус и Даниел седнаха от другата страна на масата. Лус плъзна ръка върху тази на Даниел, преплитайки пръсти около неговите.

Дий раздаде последните чаши чай около масата. След подрънкването на порцелан и лъжички, които разбъркваха захар в чая, Лус прочисти гърло:

— Ние ще спрем Луцифер, Дий.

— Иска ми се да се надявам на това.

Даниел стисна пръстите на Лус:

— Точно сега търсим три предмета, които разказват ранната история на падналите. Събрани заедно, те би трябвало да разкрият първоначалното местонахождение на Падението.

Дий отпи от чая си.

— Умно момче. Имахте ли някакъв късмет?

Даниел извади кожената раница, отвори ципа и показа ореола от злато и стъкло. Беше минала цяла вечност, откакто Лус се гмурна в потъналата църква, за да го изтръгне от главата на статуята.

Челото на Дий се сбърчи:

— Да, помня това. Създал го е ангелът Семиаза, нали? Дори в праисторически времена имаше остро чувство за естетика. Нямахше писани текстове, към които да насочи сатиричния си език, така че създаде това като един вид коментар върху глупавите начини, по които простосмъртните творци се опитват да уловят ангелския блясък. Забавно, нали? Представете си да носиш на главата си отвратителен... баскетболен обръч. С два върха, и така нататък.

— Дий. — Ариана бръкна в раницата и извади книгата на Даниел, после я прелисти, докато откри бележката за предмета на желанията в полето на страницата. — Дойдохме във Виена да намерим това — посочи тя — предмета на желанието. Но времето ни изтича, а не знаем какъв е той или къде да го намерим.

— Колко великолепно! Дошли сте на правилното място.

— Знаех си! — извика ликуващо Ариана. Облегна се назад в стола си и плесна по гърба Анабел, която вежливо гризеше една кифличка. — Още щом те видях, знаех, че ще се справим. Предметът на желанието, „дезидератумът“, е у теб, нали?

— Не, скъпа — поклати глава Дий.

— Тогава... какво? — попита Даниел.

— Аз съм дезидератумът, желаният предмет. — Тя засия. — От толкова отдавна чакам да бъда призована на служба.

[1] На английски serenity — покой, блажено спокойствие. — Б.пр. ↑

ЗВЕЗДНА СТРЕЛА В ПРАХТА

— Вие сте дезидератумът, предметът на желанията? — Сандвичът с краставица падна от пръстите на Лус и отскочи от чашата ѝ с чай, оставяйки голямо парче майонеза върху дантелената покривка.

Дий им се усмихна лъчезарно. В златистите ѝ очи имаше почти дяволит блясък, който ѝ придаваше вид повече на тийнейджърка, отколкото на жена на много стотици години. Докато закрепваше лъскав кичур червена коса обратно в кока си и наливаше на всички още чай, беше трудно да се възприеме фактът, че това елегантно, вибриращо от енергия създание в действителност е и артефакт.

— Така сте получила прякора „Дий“, нали? — попита Лус.

— Да. — Дий изглеждаше доволна. Намигна на Роланд.

— Тогава знаете къде е мястото на Падението?

Въпросът прикова вниманието на всички. Анабел седна поизправена, изпружвайки дългия си врат. Ариана направи обратното, смъквайки се по-ниско в стола си, с лакти, опрени на масата, с брадичка, подпряна върху склучените ѝ ръце. Роланд се надвеси напред, като прибра плитчиците си зад едното рамо. Даниел стисна ръката на Лус. Дали Дий беше отговорът на всичките им въпроси?

Тя поклати глава.

— Мога да ви помогна да откриете къде се е състояло Падението. — Дий остави чаената си чаша в чинийката. — Отговорът е в мен, но не съм в състояние да го изразя по никакъв начин, който аз или вие можем да разберем. Не и докато всички фигури не си дойдат на мястото.

— Какво имате предвид „на място“? — попита Лус. — Как ще разберем, когато това се случи?

Дий отиде до огнището и с помощта на един ръжен върна падналия пън на мястото му вътре.

— Ще разберете. Всички ще разберем.

— Но поне знаете къде е третият артефакт? — Роланд предаде нататък една чиния с резени лимон, след като пусна един в чая си.

— Наистина знам.

— Нашите приятели — каза Роланд — Кам, Габ и Моли, заминаха за Авиньон да го търсят. Ако можете да им помогнете да установят...

— Знаете така добре, както и аз, че ангелите трябва сами да открият всеки артефакт, сър Спаркс.

— Помислих си, че ще кажете това. — Той се облегна назад в стола си, като измери с поглед Дий. — Моля ви, наричайте ме Роланд.

— А аз пък си помислих, че ще попиташ, Роланд. — Тя се усмихна. — Радвам се, че го направи. Това ме кара да се чувствам, сякаш ми се доверявате да ви помогна, за да победите Луцифер. — Тя наклони глава към Лус. — Доверието е важно, не мислиш ли, Лусинда?

Лус се огледа, погледна към падналите ангели, които беше срещнала за първи път в „Меч и Кръст“, преди цели ери.

— Да.

Веднъж бе водила съвсем различен вид разговор с мис София, която бе описала доверието като лекомислен стремеж, добър начин да намериш смъртта си. Беше зловещо колко много си приличаха двете телом, докато думите, изречени от не-сходните им души, се различаваха така напълно.

Дий посегна към ореола в центъра на масата:

— Може ли?

Даниел ѝ подаде предмета, за който Лус знаеше от личен опит, че е много тежък. В ръцете на Дий той сякаш беше безтегловен.

Слабите ѝ ръце едва се оказаха достатъчно дълги, за да се обвият около златната му обиколка, но Дий прегърна ореола като дете. Замъгленото ѝ отражение надникна в стъклото.

— Още едно повторно обединение — каза тя меко, на себе си. Когато Дий вдигна поглед, Лус не можеше да определи дали изглежда доволна, или тъжна. — Ще бъде прекрасно, когато се сдобиете с третия артефакт.

— От твоята уста в Божиите уши — каза Ариана, като наливаше в чая си нещо от плоско сребристо шишенце.

— И прадядо казваше така! — възкликна Дий с усмивка.

Всички се засмяха малко нервно.

— Като говорим за третия артефакт — Дий погледна надолу към финия златен часовник, заровен сред преплетените ѝ перлени гривни,

— спомена ли някой, че доста бързате да продължите?

Разнесе се шум от чаени чаши, върнати рязко върху чинийките, избутани назад столове и от крила, които се разперваха със свистене около масата. Внезапно масивната трапезария ѝ се стори по-малка и по-светла, и Лус почувства как по тялото ѝ преминава познатата тръпка, когато видя разперени широките криле на Даниел.

Дий улови погледа ѝ.

— Прекрасно, нали?

Вместо да се изчерви, че са я хванали да зяпа Даниел, Лус просто се усмихна, защото Дий беше на тяхна страна.

— Всеки път.

— Накъде, капитане? — обърна се Ариана към Даниел, като пъхаше кифлички в джобовете на гащеризона си.

— Обратно към планината Синай, нали? — каза Лус. — Не се ли разбрахме с Кам и останалите да се срещнем там?

Даниел хвърли поглед към вратата. Челото му се сбърчи тревожно.

— Всъщност, не исках да споменавам това, докато не намерим втория артефакт, но...

— Хайде, Григори — каза Роланд. — Да чуем.

— Преди да тръгнем от склада — каза Даниел, — Фил ми каза, че получил съобщение от един от Прокудениците, които изпратил в Авиньон. Групата на Кам била пресрещната...

— Съдниците? — попита Дий. — Все още ли хранят блянове за важността си в космическия баланс?

— Не можем да сме сигурни — каза Даниел, — макар че наистина изглежда вероятно. Ще се насочим към моста „Сен Бенезет“ в Авиньон. — Той хвърли поглед към Анабел, чието лице придоби ален оттенък.

— Какво? — извика тя. — Защо там?

— Бележките ми в полетата на „Книгата на Пазителите“ предполагат, че това е приблизителното местонахождение на третия артефакт. Трябваше да е първата спирка на Кам, Габ и Моли.

Анабел извърна поглед и не каза нищо друго. Настроението стана сериозно, докато групата се изнизваше от трапезарията. Лус се чувстваше напрегната от тревога за Кам и Моли, представяйки си ги овързани в черните наметала на Съдниците, както Ариана и Анабел.

Крилете на ангелите шумоляха покрай тесните тухлени стени, докато вървяха обратно надолу по безкрайния коридор. Когато стигнаха до извитата дървена врата, която извеждаше обратно навън, Дий отвори със замах един железен кръг, който покриваше шпионката на вратата, и надникна навън.

— Хммм. — Тя остави капачето на шпионката да се затвори рязко.

— Какво има? — попита Лус, но дотогава Дий вече беше отворила вратата и правеше знак на всички да излязат от чудатата кафява къща, чиято душа беше много по-богата, отколкото предполагаше външността ѝ.

Лус излезе първа и застана на входа — който всъщност беше само купчина заскрежена слама — да изчака останалите. Ангелите се исипаха от входа един по един — Даниел, извиващ белите си криле в дъга назад, докато излизаше с гърдите напред, Анабел — здраво притиснала плътните си сребристи криле от двете страни на тялото, Роланд — обвил нашарените си със златисти жилки криле около предната част на тялото като непробиваем щит, и Ариана, втурнала се безразсъдно, изругавайки една незабелязана свещ край вратата, която опърли върхчето на едното ѝ крило.

След това всички ангели застанаха заедно на моравата и разкършиха криле, радостни, че са отново навън на свеж въздух.

Лус забеляза тъмнината. Беше сигурна, че когато влязоха в Първата университетска библиотека, приближаваше изгрев-слънце. Черковните камбани бяха ударили още веднъж, оповестявайки четири часа, а небето беше на път да се обагри в прекрасния златист цвят на зората.

Наистина ли бяха останали вътре с Дий само час? Защо сега небето беше тъмносиньо, сякаш беше среднощ?

В белите каменни градски къщи светеха лампи. Хора минаваха зад прозорците, пържеха яйца, наливаха чаши с кафе. Мъже с дипломатически куфарчета и жени в официални костюми излизаха от входните си врати и, без нито веднъж да погледнат към ангелите, събрали се на сред улицата, се качваха в колите си и потегляха — на работа, предположи Лус.

Тя си спомни как Даниел бе обяснил, че виенчаните не могат да ги видят, когато са вътре в Патината. Те изобщо не виждаха кафявата

къща. Лус гледаше как една жена с черен кариран халат за баня и найлонова шапка върви замаяно към тях с малкото си космато куче. Къщата ѝ граничеше с обраслата с бурени чакълена пътека, която водеше до предната врата на Първата университетска библиотека. Жената и нейното куче стъпиха на пътеката.

И изчезнаха.

Лус ахна, но после Даниел посочи зад нея, към другата страна на моравата пред Първата университетска библиотека. Тя се завъртя рязко. На четирийсет стъпки разстояние, където свършваше чакълената пътека и отново започваше модерният тротоар, жената и кучето ѝ се появиха отново. Кучето джафкаше истерично, но жената продължи да върви, сякаш нищо не беше смутило сутрешното ѝ ежедневие.

Беше странно — осъзна Лус, — че цялата мисия на ангелите беше да поддържат живота ѝ по този начин. Така че да не се случи нищо, което да заличи света на тази жена, така че тя дори не забеляза в колко голяма опасност се беше намирала.

Но макар че хората на улицата може и да не бяха забелязали Лус или ангелите, със сигурност бяха забелязали небето. Жената с кучето непрекъснато хвърляше разтревожени погледи нагоре към него, а повечето хора, излизащи от къщите си, бяха облечени в дъждобрани и носеха чадъри.

— Ще вали ли? — Лус беше летяла през дъждовни зони с Даниел: топли дъждове, които ги оставяха освежени и развеселени... но това небе беше злоещо, почти черно.

— Не — каза Дий. — Няма да вали. Това са Съдниците.

— Какво? — Лус рязко вдигна глава. Присви очи към небето, ужасена, когато то се раздвижи и се присви. Буреносните облаци не се движеха така.

— Небето е притъмняло от крилете им. — Ариана потръпна. — И от наметалата им.

Не.

Лус продължи да се вира в небето, докато започна да разбира. С чувство, подобно на световъртеж, тя различи вълнисто множество от сиво-сини криле. Бяха размазани по небето, плътни като пласт боя, препречвайки изгряващото слънце. Ударите на късите жестоки криле издаваха жужене като от рояк стършели. Сърцето ѝ се сви, когато се

опита да ги преброи. Беше невъзможно. Колко стотици кръжаха в множеството отгоре?

— Под обсада сме — каза Даниел.

— Толкова са близо — каза Лус, трепвайки, докато небето бушуваше. — Могат ли да ни видят?

— Не точно, но знаят, че сме тук — каза Дий равнодушно, когато малка група Съдници се спусна по-ниско, достатъчни ниско, за да видят съсухрените им, кръвожадни лица. Студени очи обхождаха пространството, където се събираха Лус и останалите, но когато ставаше дума за Патината, Съдниците, изглежда, бяха толкова слепи, колкото и Прокудениците.

— Моята Патина ни обкръжава така, както калъфчето обкръжава чайника, оформяйки защитна бариера. Съдниците не могат да я виждат или да пътуват през нея. — Тя успя да се усмихне на Лус. — Тя отговаря само на звъntenето на определен вид душа — такава, която не осъзнава собствения си потенциал.

Крилете на Даниел пулсираха до нея.

— Непрекъснато събират още братя. Трябва ни някакъв път за измъкване оттук, и е добре да побързаме.

— Не възнамерявам да се окажа овързана в някоя от техните смазващи бурки — каза Дий. — Никой няма да ме плени в собствената ми къща!

— Харесва ми как говори — подметна Анабел на Лус.

— Последвайте ме! — извика Дий, като хукна по отделена с порта алея. Те започнаха да подтичват зад нея през ненадейно появила се леха с тикви, заобиколиха натруфен и порутен остъклен балкон и излязоха в просторен и тучно зелен заден двор.

Роланд повдигна брадичка към небето. Сега то беше по-тъмно, по-претъпкано с криле.

— Какъв е планът?

— Ами, за начало... — Дий бавно се приближи и застана под изпъстрен с петна дъб в средата на градината, — библиотеката трябва да бъде разрушена.

Лус ахна:

— Защо?

— Проста механика. Тази Патина винаги е обкръжавала библиотеката, така че трябва да си остане с нея. За да се измъкнем от

Съдниците, ще трябва да отворим Патината, като по този начин направим Първата университетска библиотека уязвима, а аз нямам намерение да им я оставям, за да тършуват из нея с безскрупулните си криле. — Ръката ѝ потупа лицето на съкрушената Лус. — Не се тревожи, скъпа, вече дарих ценните томове от колекцията — главно на Ватикана, макар че някои отидоха в „Хънтингтън“, и в едно нищо неподозиращо градче в Арканзас. Това място няма да липсва на никого. Аз съм последният библиотекар тук и, откровено казано, не планирам да се връщам след тази мисия.

— Все още не разбирам как им се измъкнахме. — Погледът на Даниел беше все така прикован върху бурното синьо-черно небе.

— Ще трябва да създам втора Патиана, обкръжаваща само телата ни, която да ни гарантира благополучно преминаване. После ще отворя тази и ще оставя Съдниците да нахлуят.

— Мисля, че надушвам какво готвиш — каза Ариана, покатервайки се като маймуна по един клон, за да се настани в короната на дъба.

— Първата университетска библиотека ще бъде пожертвана — Дий се намръщи, — но поне от Съдниците ще станат хубави подпалки.

— Чакай малко, как ще бъде пожертвана библиотеката? — Роланд скръсти ръце на гърдите си и погледна надолу към Дий.

— Надявах се, че ти можеш да помогнеш с това, Роланд — каза Дий, очите ѝ блестяха. — Доста те бива в паленето на огньовете, нали?

Роланд повдигна вежди, но Дий вече се беше обърнала. С лице към ствола на дървото, тя посегна към един чвор в кората му, дръпна го като скрита дръжка на врата и отвори ствола, разкривайки цяла стая в хралупата. Вътре дървото беше излъскано, стаята беше с големината приблизително на малко шкафче. Ръката на Дий се пхна вътре и измъкна дълъг златен ключ.

— Така ли се отваря Патината? — попита Лус, изненадана, че за това е нужен такъв истински и осезаем ключ.

— Е, така я отключвам, за да може да служи на нуждите ни.

— Когато я отвориш, ако има пожар — каза Лус, спомняйки си как жената, която разхождаше кучето си, беше изчезнала за миг, докато прекосяваше предната морава на библиотеката, — какво ще стане с къщите, с хората на улицата?

— Едно странно нещо по отношение на Патината — каза Дий, като коленичи и затършува за нещо из градината. — Така, както се намира на границата между миналите и настоящите реалности, ние можем да бъдем тук и в същото време не тук, в настоящето, а също и другаде. Това е място, на което всичко, което си представяме за времето и пространството, се съединява материално. — Тя повдигна листата на огромна папрат, после започна да копае пръстта с ръце. — Никой смъртен отвън няма да пострада, но ако Съдниците са толкова озверели, колкото всички знаем, че са, в мига щом отвори тази Патина, ще се спуснат право към нас. За един напрегнат миг ще се присъединят към нас в другата реалност, където Първата университетска библиотека се издигаше на тази улица.

— А ние ще излетим навън, обгърнати във втората Патина — предположи Даниел.

— Именно — каза Дий. — Тогава трябва само да затворим нея около тях. Точно както не могат да влязат сега, тогава пък няма да могат да излязат. И докато ние се издигаме благополучно към прекрасния, древен Авиньон, библиотеката ще се изпари, със Съдниците, хванати вътре като в капан.

— Гениално е — каза Даниел. — Технически, Съдниците все още ще са живи, така че нашите действия няма да наклонят Небесния баланс, но ще бъдат...

— Изгорени следи от миналото, запечатани, отпратени. Правилно. Всички ли се включват? — Лицето на Дий светна. — А, ето го!

Докато Лус и ангелите стояха над нея, Дий изтупа пръстта от тясна дупка, изкопана в градината. Тя затвори очи, притисна ключа до сърцето си и прошепна благословия:

— Светлина, обкръжи ни, любов, обгърни ни, Патина, подслони ни от злото, което неизменно ще дойде.

Тя внимателно намести ключа в ключалката. Китката ѝ потрепери от силата, нужна за завъртането на ключа, но накрая ключът изскърца и се превъртя една четвърт надясно. Дий издиша тежко и се изправи, като бършеше ръце в полата си.

— Готово.

Тя вдигна ръце над главата си, а после, много бавно, много решително, ги сведе към сърцето си. Лус зачака земята да се раздвижи,

нещо да се случи, но за миг сякаш нищо не се беше променило.

После, когато пространството около тях притихна така, че и карфица да паднеше, щеше да се чуе, Лус чу почти недоловим свистящ звук, като от голи длани, потриващи се една в друга. Въздухът сякаш леко се изкриви, карайки всичко — кафявата къща, редицата виенски градски къщи около нея, дори сините криле на Съдниците отгоре — да потрепне. Цветовете се изкривиха и се разтопиха. Беше като да стоят в мъгливата мараня над леещ се бензин.

Както и преди, Лус едновременно виждаше и не виждаше Патината. Аморфната ѝ граница бе видима в един миг — с преливащата се прозрачност на сапунен мехур — после изчезна. Но Лус можеше да я почувства как се оформя около малкото пространство в градината, където стояха тя и останалите, излъчвайки топлината и чувството, че са прегърнати от нещо, притежаващо мощна защитна сила.

Никой не проговори: чудото на Дий бе накарало всички да онемеят.

Лус изучаваше старата жена, която тананикаше толкова силно, че сякаш бръмчеше. Лус се изненада, когато усети, че вътрешната Патина беше завършена. Нещо, което преди миг не ѝ се струваше цяло, сега ѝ създаваше усещането за цялост. Дий кимна, притиснала ръце към сърцето си като за молитва.

— Намираме се в Патината, разположена във вътрешността на Патината. Намираме се в сърцето на безопасността и сигурността. Когато отворя външния край за Съдниците, уповавайте се на тази сигурност и останете спокойни. Нищо лошо не може да ви се случи.

Тя прошепна отново думите — Светлина, обкръжи ни, любов, обгърни ни, Патина, подслони ни от злото, което неизменно ще дойде — и Лус откри, че шепне заедно с нея. Гласът на Даниел също пригласяше.

После се появи дупка, като струя студен въздух, нахлуващ в топла стая. Те се скупчиха по-плътно един до друг, притискайки криле един към друг, с Лус в средата. Гледаха движещото се небе.

От високо горе се разнесе яростен писък и хиляда други се присъединиха към него. Сега Съдниците можеха да видят ставащото.

Спуснаха се в рояк към дупката.

По–голямата част от отвора беше невидима за Лус, но сигурно се беше намирала точно над комина на кафявата къща. Точно натам се отправиха Съдниците, подобно на крилати мравки, които нападат съборен буркан с конфитюр. Те тупваха глухо по покрива, по тревата, по стрехите на къщата. Наметалата им се полюшваха леко от удара при грубите кацания. Очите им обхождаха имота — едновременно можеха и не можеха да доловят присъствието на Лус, Дий и ангелите.

Лус бе затаила дъх и не издаваше нито звук.

Съдниците продължаваха да прииждат. Скоро дворът гъмжеше от твърдите им сини криле. Те обкръжиха вътрешната Патица на Дий, като хвърляха хищни вълчи погледи право към мястото, където се криеше търсената от тях плячка. Но Съдниците не можеха да видят ангелите, момичето и Бродницата в ефира, скрити на сигурно място вътре.

— Къде са? — изръмжа един от тях: наметалото му се оплете в море от сини криле, докато той се провираше през тълпата от свои събрата. — Някъде тук са.

— Пригответе се да полетите бързо и усилено към Авиньон — прошепна Дий, стоейки сковано, докато един Съдник с голямо родилно петно на лицето се наведе навътре близо до границите на тяхната Патица и започна да души като прасе, което търси помия.

Крилете на Ариана трепереха и Лус разбра, че тя си мислеше за онова, което ѝ бяха причинили Съдниците. Лус посегна да хване ръката на приятелката си.

— Роланд, какво ще кажеш за един мощен пожар? — изрече Даниел с присвити устни.

— Няма проблем. — Роланд преплете пръсти и сбърчи чело, после отправи съсредоточен поглед към кафявата къща. Разнесе се мощен взрив, като от избухваща бомба, и Първата университетска библиотека експлодира. Пищящите Съдници бяха запратени в небето на Патината, с плащове, обгърнати в пламъци, подобни на пръсти.

Роланд махна с ръка и дупката, където се беше намирала библиотеката, се превърна във вулкан, от който през моравата блъвнаха пламъци и потекоха реки от лава. Дъбът се подпали. Пламъците се разпростряха из клоните му, сякаш те бяха кибритени клечки. Лус беше изпотена и замаяна от горещината, която преминаваше през

Патината, но макар че Съдниците бяха отхвърлени назад от отразените шокови вълни, групата в малката Патина на Дий не се опари.

Дий извика: „Да политаме!“ точно когато торнадо от горещ, пламтящ въздух връхлетя през двора, като погълна сто Съдници и ги издигна в пламтящата си вътрешност, завъртайки ги като въртележка през ливадата.

— Готова ли си, Лус? — Ръцете на Даниел се обвиха около нея точно когато тези на Роланд се обвиха здраво около Дий. Димът рикошираше от стените във външния край на Патината, но на Лус ѝ беше трудно да диша през възпаленото си, натъртено гърло.

После Даниел я повдигна от земята. Летяха право нагоре. С периферното си зрение Лус виждаше изпъстрените с жилки криле на Роланд отдясно, Анабел и Ариана отляво. Крилете на всички ангели се размахваха толкова бързо и силно, че тъпчеха чиста ослепителна ярка нишка от светлина, право нагоре извън огъня и навътре в ясения син въздух.

Но Патината все още беше отворена. Съдниците, които още можеха да летят, усещаха, че са били измамани, вкарани в капан. Опитаха се да се издигнат и да излязат от пожара, но Роланд изпрати нова вълна от пламък, която ги заля, пращайки ги обратно в горящата земя, опърляйки и свличайки набръчканата им кожа, докато се превърнаха в скелети с криле.

— Само още един миг... — Върховете на пръстите и овладеният поглед на Дий оформяха границите на Патината. Лус огледа изучаващо Дий, после — бъркотията от горящи Съдници. Представи си как Патината се затяга отгоре като наметало около нечия шия, запечатвайки Съдниците вътре, задушавайки ги.

— Готово — извика Дий, докато Роланд я издигаше по-високо във въздуха.

Лус погледна надолу, под краката си и под тези на Даниел, докато земята се отдалечаваше с бясна скорост от тях. Видя как ужасният огън примигва, после потрепва, а сетне изчезва, погълнат от някаква димяща скрита друга реалност. Улицата, която оставиха под себе си, беше бяла, съвременна и пълна с хора, които дори за миг не бяха усетили нищо.

Земята беше на километри под тях, когато Лус спря да си представя криле на Съдници, изгарящи в червени пламъци. Нямаше полза да гледа назад. Можеше да гледа само напред към следващата реликва, към Кам, Габ и Моли, към Авиньон.

През пролуките в тънките облачни пелени теренът стана каменист, тъмносив и планински. Зимният въздух стана по-студен, по-остър, а неспирното размахване на ангелски криле разтърсваше тишината в краищата на атмосферата.

След като бяха летели около час, нашарените с мраморни жилки криле на Роланд се показаха на няколко фута под Лус и Даниел. Той носеше Дий по същия начин, както Даниел носеше Лус: с рамене, изравнени с нейните, с една ръка, обвита около гърдите ѝ, а другата — около кръста ѝ. Подобно на Лус, Дий беше кръстосала краката си в глезените, а тънките ѝ остри точета се поклащаха опасно високо над земята. Тъмните мускули на Роланд, обгърнали крехкото, възрастно тяло на Дий, придаваха на двойката почти комичен вид, докато двамата ту се показваха на фокус, ту изчезваха пак, полюшвайки се през облаците. Но искрицата на възбуда в очите на Дий я правеше да изглежда много по-млада, отколкото беше. Тънки кичури от червената ѝ коса плющяха по бузата ѝ, а уханието ѝ — на студена сметана и рози — се просмукваше във въздуха, през който летяха.

— Е, мисля, че хоризонтът е чист — каза Дий.

Лус почувства как въздухът около нея започна да трепти. Тялото ѝ се напрегна, готвейки се за нов времетръс. Този път обаче вълнението не бе породено от приближаващото Падение на Луцифер. Беше Дий, която отстраняваше втората Патина. Мъглива граница се доближи до кожата на Лус, после мина през нея, карайки я да потръпне от наслада, чийто източник не можеше да проследи. После се дръпна назад, докато се превърна в миниатюрно кълбо от светлина около Дий. Тя затвори очи и миг по-късно пое Патината с кожата си. Беше почти невидимо — и беше едно от най-красивите неща, които Лус беше виждала.

Дий се усмихна и махна леко на Лус, правейки ѝ знак да се приближи. Двамата ангели, които ги носеха, наклониха криле нагоре, за да могат жените да разговарят.

Дий сви длан над устата си и се провикна към Лус, надвиквайки вятъра:

— Е, кажи ми, скъпа, как се срещнахте вие двамата?

Лус почувства как рамото на Даниел зад нея се разтърсва от кикот. Беше нормално да зададеш подобен въпрос на двама души, които имаха щастлива връзка: защо караше Лус да се чувства нещастна?

Защото отговорът бе ненужно усложнен.

Защото тя дори не знаеше отговора.

Притисна ръка към медальона на шията си. Той се разлюля и се удари леко в кожата ѝ, когато крилете на Даниел отново се размахаха силно.

— Ами, ходехме в едно и също училище, и аз...

— О, Лусинда! — Дий се смееше. — Само те дразнех. Просто се питах дали си открила историята отвъд първоначалната ви среща.

— Не, Дий — каза Даниел твърдо. — Още не е научила това...

— Питала съм, но той не желае да ми каже. — Лус измери с поглед шеметната пропаст отдолу, чувствайки се толкова далече от истината за онази първа среща, колкото беше от градовете по крайбрежието на Адриатическо море, над което летяха. — Това, че не знам, ме подлудява.

— Всичко с времето си, скъпа — каза Дий спокойно, като се взираше право напред в извития хоризонт. — Предполагам, че поне си успяла да проникнеш в някои от по-ранните си спомени?

Лус кимна.

— Блестящо. Ще се задоволя с разказа за най-ранния романтичен момент, който можеш да си припомниш. Давай, скъпа. Достави удоволствие на една стара жена. Това ще ни помогне да прекараме по-неусетно времето до Авиньон, като поклонниците, тръгнали към Кентърбъри.

Пред очите на Лус проблесна бърз спомен: студената, влажна гробница, в която беше заключена с Даниел в Египет, как устните му се притискаха към нейните, как телата им се притискаха едно към друго, сякаш бяха последните двама души на света...

Но не бяха сами. Бил също беше там. Беше стоял там, беше чакал, беше дебнал, бе искал душата ѝ да умре във влажна египетска гробница.

Лус рязко отвори очи, връщайки се в настоящето, където червените му очи не можеха да я намерят.

— Уморена съм — каза тя.

— Почини си — каза меко Даниел.

— Не, уморих се да бъда наказвана просто защото те обичам, Даниел. Не искам да имам нищо общо с Луцифер, със Съдниците и Прокудениците и каквито още там страни има. Не съм пионка: аз съм човек. И ми стига толкова.

Даниел обгърна ръката на Лус със своята и я стисна.

Дий и Роланд имаха вид, сякаш искаха да посегнат и да направят същото.

— Променила си се, скъпа — каза Дий.

— Откога?

— От преди. Никога не съм те чувала да говориш така. А ти, Даниел?

Даниел замълча за миг. Накрая, над звуците на вятъра и плющенето на ангелските криле из разредения въздух, каза:

— Не. Но се радвам, че сега може да го направи.

— И защо не? Това, което вие, деца, преживяхте, е трагедия, простираща се из всички измерения. Но това е упорито момиче, силно момиче, момиче, което веднъж ми каза, че никога няма да си отреже косата, макар да е прокълнато — това бяха твои думи, скъпа — с коси, чиито кичури непрекъснато се разрошват и сплъстяват, истински магнит за трънливите храсти — защото тази коса е част от нея, неизличимо свързана с душата ѝ.

Лус примижа към старата жена:

— За какво говориш?

Дий наклони глава към нея и присви пълните си устни.

Лус се взря съсредоточено в нея, в златистите ѝ очи и червената коса, в деликатния начин, по който тананикаше, докато летяха. И изведнъж осъзна.

— Помня те!

— Прекрасно — каза Дий. — И аз те помня!

— Не живееш ли в колиба върху една открита равнина?

Дий кимна.

— И наистина говорехме за косата ми! Бях — бях тичала през една туфа с коприва, хвърляйки се към някакво животно по време на лов... лисица ли беше?

— Беше голяма лудетина. По-смела от някои мъже в прерията, всъщност.

— А ти — каза Лус — ти прекара цели часове да измъкваш листата от косата ми.

— Бях любимата ти леля, образно казано. Ти все казваше, че дяволът те е проклетел с такава гъста коса. Малко драматично, но все пак беше само на шестнайсет — и беше доста близо до истината, както само шестнайсетгодишните могат да бъдат.

— Ти каза, че едно проклятие е наистина такова само ако позволя да бъде прокълната от него. Каза... че е в моя власт да се освободя от всяко проклятие — че проклятията са прелюдии към благословиите...

Дий намигна.

— После ми каза да я отрежа. Косата ми.

— Точно така. Но ти не пожела.

— Не. — Лус затвори очи, когато хладната ситна мъгла на един облак я заля и кондензираните му капчици погъделичкаха кожата ѝ. Внезапно почувства необяснима тъга. — Не поисках. Не бях готова.

— Е — каза Дий, — определено ми харесва как фризираш косата си, откакто се опомни!

— Вижте. — Даниел посочи към мястото, където долният край на облачната пелена се спускаше рязко надолу като стръмен зъбер. — Пристигнахме.

Спуснаха се в Авиньон. Небето над града беше ясно, без облаци, които да нарушават видимостта пред тях. Слънцето хвърляше сенки от крилете на ангелите върху средновековното селце от каменни постройки, с които граничеха тучни фермерски земи, използвани за пасища. По тях бавно пристъпяха крави. В нивата бавно пъплеше трактор.

Завиха наляво и прелетяха над конюшня, вдъхвайки влажния мирис на сено и конска тор. Спуснаха се ниско над катедрала, построена от същия жълтеникаво-кафяв камък като повечето постройки в града. Туристи отпиваха от чаши с кафе в слънчево кафене. Градът сияеше в златисто на обедното слънце.

Чувството на удивление, че са пристигнали толкова бързо, се смеси с усещането на Лус, че времето се изплъзва през пръстите ѝ. Търсеха реликвите от четири дни и половина. Половината време беше изтекло преди Падението на Луцифер да се появи пред тях.

— Там отиваме. — Даниел посочи към един мост в покрайнините, който не се простираше напълно през проблясващата река, лъкатушеща през града. Сякаш половината мост беше рухнал във водата. — Мостът Сен Бенезет.

— Какво е станало с него? — попита Лус.

Даниел хвърли поглед през рамо:

— Помниш ли как се умълча Анабел, когато споменах, че ще идваме тук? Тя вдъхнови момчето, което построи този мост през Средновековието, когато папите живееха тук, а не в Рим. Той я забелязал как прелита през Рона един ден, когато не мислела, че някой може да я види. Построил моста, за да я последва до другата страна.

— Кога е рухнал?

— Бавно, с течение на времето, една арка паднала в реката. После друга. Ариана казва, че младежът — името му било Бенезет — имал представа от ангели, но не и от архитектура. Анабел го обичаше. Остана в Авиньон като негова муза, докато той умря. Той никога не се ожени, странеше от останалата част на обществото в Авиньон. В града го смятаха за луд.

Лус се опита да не сравнява връзката си с Даниел с онова, което Анабел беше имала с Бенезет, но беше трудно да не го направи. Що за връзка можеха да имат наистина един ангел и една простосмъртна? Щом всичко това свършеше, ако победяха Луцифер... после какво? Щяха ли тя и Даниел да се върнат в Джорджия и да бъдат като всяка друга двойка, да излизат за сладолед в петъците след някой филм? Или целият град щеше да я мисли за луда, като Бенезет?

Дали всичко беше просто безнадеждно? Какво щеше да стане с тях накрая? Щеше ли тяхната любов да изчезне като арките на средновековен мост?

Безумното беше именно мисълта да споделя нормален живот с един ангел. Усещаше това във всеки миг, когато Даниел летеше с нея из небето. И въпреки това го обичаше все повече с всеки ден.

Приземиха се на брега на реката под сянката на една плачеща върба, при което ято подплашени патици се спуснаха с плясък на криле във водата. На дневна светлина ангелите прибраха крилете си. Лус застана зад Даниел, за да наблюдава сложния процес, докато той прибираще крилете си обратно в кожата. Те се прибраха първо откъм центъра, издавайки поредица от леки щракания, докато пластове

мускули се нагъваха върху ангелски пера. Накрая идваха тънките, почти прозрачни връхчета на крилете на Даниел, които сияеха, докато изчезваха в тялото му, без да оставят следа върху специално ушитата му тениска.

Тръгнаха към моста, подобно на всички други туристи, които се интересуваха от архитектура. Анабел вървеше много по-вдървено от обичайното и Лус видя как Ариана посяга и докосва ръката ѝ. Слънцето беше ярко, а въздухът миришеше на лавандула и речна вода. Мостът беше направен от големи бели камъни, поддържани от дълги арки отдолу. Малък каменен параклис с една кула беше прикрепен до едната страна недалече от входа на моста. На него имаше табела, която гласеше: Параклис „Сен Николас“. Лус се зачуди къде ли бяха истинските туристи.

Параклисът беше покрит с фин слой сребрист прах.

Вървяха по моста мълчаливо, но Лус забеляза, че не само Анабел беше разстроена. Даниел и Роланд трепереха, придържайки се доста надалече от входа на параклиса и Лус си спомни, че на тях им бе забранено да влизат в Божие светилище.

Дий прокара пръсти по тесния месингов парапет с тежка въздишка.

— Прекалено сме закъснели.

— Това не е... — Лус докосна прахта. Беше призрачна и лека, с лек сребрист блясък, като прахта, която бе покривала задния двор на родителите ѝ. — Искаш да кажеш...

— Тук са загинали ангели. — Гласът на Роланд беше монотонен, докато той се взираше в реката.

— Н-но — заекна Лус, — не знаем дали Габ, Кам и Моли изобщо са успели да стигнат дотук.

— Това място някога беше прекрасно — каза Анабел. — Сега го оскверниха завинаги. Je m'excuse Benezet^[1].

В този момент Ариана вдигна потрепващо сребристо перо:

— Перото на Габ. Непокътнато, така че трябва да го е откъснала със собствената си ръка. Може би за да го даде на някой Прокуденик, който не го е имал преди... — Тя извърна поглед, притискайки перото към гърдите си.

— Но аз мислех, че Съдниците не убиват ангели — каза Лус.

— Не убиват. — Даниел се наведе и избърса малко от прахта, натрупана като сняг в краката му.

Под нея беше заровено нещо.

Пръстите му намериха прашна сребърна звездна стрела. Избърса я в ризата си и Лус потръпваше всеки път, когато пръстите му се приближаваха към смъртоносния тъп връх. Най-после той протегна стрелата към останалите, за да я огледат. Беше белязана с натруфена буква „З“.

— Старейшините — прошепна Ариана.

— Те с радост убиват ангели — изрече меко Даниел. — Всъщност, точно това правят с най-голяма наслада.

Разнесе се остър пукот.

Лус рязко се завъртя кръгом, очаквайки... не знаеше какво. Съдници? Старейшини?

Дий разтърси юмрук, като с другата ръка разтриваше зачервените кокалчета на пръстите си. Тогава Лус видя: Средата на дървената врата на параклиса беше разбита. Дий сигурно я бе ударила с юмрук. Никой друг не смяташе за забележително, че такава дребничка жена може да причини толкова щети.

— Добре ли си, Дий? — провикна се Ариана.

— София няма работа тук. — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Това, което Луцифер прави, не засяга Старейшините. И въпреки това тя може да провали всичко за вас, ангелите. Идва ми да я убия.

— Обещаваш ли? — попита Роланд.

Даниел пхна звездната стрела в раницата и затвори закон палката.

— Независимо как е свършила тази битка, тя трябва да е започнала заради третата реликва. Някой я е намерил.

— Война за ресурси — каза Дий.

Лус трепна:

— И някой е загинал заради нея.

— Не знаем какво е станало, Лус — каза Даниел. — И няма да узнаем, докато не се изправим пред Старейшините. Трябва да ги открием.

— Как? — попита Роланд.

— Може би са отишли в Синай, за да ни проследят — предположи Анабел.

Даниел поклати глава и закрачи наоколо.

— Няма да се сетят да отидат в Синай — освен ако не са изтръгнали чрез изтезания местонахождението от някого от нашите ангели. — Той спря и извърна поглед.

— Не — каза Дий, оглеждайки техния кръг на моста. — Старейшините си имат собствено разписание. Те са алчни. Искат по-голям дял във всичко това. Искат да бъдат запомнени, като предците си. Ако умрат, искат да си отидат като мъченици. — Тя направи пауза. — А кое място е най-добре да избереш за мъченичеството си, за да погъделичкаш самолюбието си?

Ангелите пристъпиха смутено от крак на крак. Крилете на Даниел се наежиха, докато оглеждаше бледорозовото небе на изток. Анабел прокара дългите си нокти през косата си. Ариана обви ръце около гърдите си и се втренчи съсредоточено в земята, без да намира саркастични думи, които да изрече. Изглежда единствено Лус не знаеше за какво говори Дий. Накрая гласът на Роланд отекна злокобно през порутения мост:

— Голгота. Хълмът на черепите.

[1] Извинявай (фр.) — Б.пр. ↑

VIA DOLOROSA^[1]

Докато ангелите се устремяваха право към това, което приличаше на южното крайбрежие на Франция, Лус гледаше как тъмните вълни бушуват под тях, разливайки се по далечния бряг. Пресметна наум:

В полунощ щеше да е четвъртък, първи декември. Бяха минали пет дни, откакто се беше върнала от Вестителите, което означаваше, че бяха отминали средата на деветдневния период, през който ангелите бяха падали към земята. Луцифер и всичките им по-ранни превъплъщения бяха осъществили повече от половината от Падението.

Имаха две от трите реликви, но не знаеха каква е третата, не знаеха как да ги разгадаят, щом съберат и трите. По-лошо — в процеса на откриването на реликвите те си бяха спечелили още врагове. И изглежда бяха изгубили приятелите си.

Под ноктите на Лус имаше прах от моста „Сен Бенезет“. Ами ако това беше Кам? Само за броени дни отношението на Лус се беше променило — от недоверие и предпазливост по отношение на участието на Кам в тази мисия, с чувство на униние при мисълта да го изгуби. Кам беше свиреп и мрачен, непредсказуем и стряскащ, и не беше човекът, предопределен за Лус — но това не означаваше, че не я беше грижа за него, че в определено отношение не държеше на него.

И Габ. Южняшката красавица, която винаги знаеше какво е правилно да каже и да направи. От мига, в който Лус срещна Габ в „Меч и Кръст“, момичето-ангел не бе сторило нищо друго, освен да я закриля. Сега Лус искаше да закриля Габ.

Моли Зейн също беше отишла в Авиньон с Кам и Габ. Лус се беше страхувала от Моли, а после я беше мразила — до онзи ден сутринта, когато Лус беше влязла през прозореца на спалнята в къщата на родителите си и бе установила, че Моли я прикрива в леглото. Това бе огромна услуга. Дори на Кали ѝ харесваше да бъде в компанията на

Моли. Дали момичето–демон се бе променило? Дали Лус се бе променила?

Ритмичните удари на крилете на Даниел през звездното небе успокоиха Лус и я накараха да се отпусне, но тя не искаше да спи. Искаше да се съсредоточи върху онова, което можеше да ги посрещне, когато пристигнеха на Голгота, да се напегне за онова, което се задаваше.

— За какво мислиш? — попита Даниел. Гласът му беше нисък и интимен в свирепия вятър, през който летяха. Анабел и Ариана летяха пред тях и малко под тях. Крилете им, тъмно сребристи и с преливащи се цветове, бяха разперени над зеления ботуш на Италия.

Лус докосна сребърния медальон около врата си.

— Страхувам се.

Даниел я стисна здраво:

— Толкова си смела, Лус.

— Чувствам се по–силна от когато и да било преди и се гордея с всички спомени, до които мога да стигна сама, особено ако те могат да ни помогнат да спрем Луцифер — тя направи пауза, хвърляйки поглед надолу към прашните си нокти, — но все още се страхувам от онова, към което летим сега.

— Няма да позволя на София дори да се доближи до теб.

— Не е заради това, което може да причини на мен, Даниел. Става дума за това, което може вече да е причинила на хора, на които държа. Онзи мост, целият този прах...

— Надявам се точно колкото и ти, че Кам, Габ и Моли са невредими. — Крилете му замагнаха силно веднъж и Лус почувства как тялото ѝ се издига над набъбнал дъждовен облак. — Но ангелите могат да умрат, Лусинда.

— Знам това, Даниел.

— Разбира се, че знаеш. И знаеш колко опасно е това. Всеки ангел, който се включва в нашата борба да спрем Луцифер, също го знае. Присъединявайки се към нас, те приемат, че нашата мисия е по–важна от душата на който и да е отделен ангел.

Лус затвори очи. Душата на един ангел.

Ето отново. Представата, за която за пръв път беше чула да говори Ариана в онази закусвалня във Вегас. Един силен ангел, който

да наклони везните. Един избор, който да предопредели изхода на битка, продължила с хилядолетия.

Когато отвори очи, луната беше окъпана в мека бяла светлина, издигайки се над тъмния пейзаж отдолу.

— Силите на Рая и Ада — поде тя — наистина ли са в равновесие една спрямо друга точно сега?

Даниел мълчеше. Тя почувства как гърдите му, опрени в тялото ѝ, се надигат, а после се спускат. Ударите на крилете му станаха малко по-бързи, но той не отговори.

— Нали се сещаш? — продължи да упорства Лус. — Един и същи брой демони на едната страна и един и същи брой ангели — на другата?

Вятърът шибаше тялото ѝ.

Най-сетне Даниел каза:

— Да, въпреки че не е толкова просто. Не става въпрос за хиляда тук срещу хиляда там. Различни играчи са по-значими от други. Прокудениците нямат значение. Чу как Фил се оплаква от това. Съдниците са почти незначителни — макар че никога не би се досетила за това, като ги слушаш как повтарят колко са важни. — Той направи пауза. — Някой от архангелите? Те струват колкото хиляда по-низши ангели.

— Все още ли е вярно, че има един важен ангел, който тепърва трябва да избере страна?

Пауза.

— Да, това още е вярно.

Веднъж вече го беше помолила да избере — на покрива на „Шорлайн“. Точно спореха и моментът не беше подходящ. Но сега връзката им беше по-силна. Със сигурност, ако знаеше колко силно го подкрепяше тя, че щеше да остане до него и да го обича, независимо от всичко, това щеше да му помогне най-сетне да вземе решение.

— А ако просто решиш и... избереш?

— Не...

— Но, Даниел, ти би могъл да спреш това! Би могъл да наклониш везните и няма да е нужно да умира никой друг, и...

— Искам да кажа — не, не е толкова лесно. — Тя го чу как въздиша и знаеше, без да поглежда, точно в какъв нюанс щяха да сияят

сега очите му: наситено, безумно, вълче виолетово. — Вече не е толкова лесно — повтори той.

— Защо не?

— Защото това настояще вече няма значение. Намираме се в яма във времето, която може да престане да съществува. Така че ако избира сега, това няма да означава нищо, докато този деветдневен „бъг“ не бъде поправен. Все още трябва да го спрем. Или Луцифер ще получи своето и ще заличи последните пет–шест хилядолетия и всички ще започнем отново...

— Или ще успеем — каза Лус автоматично.

— Ако това се случи — каза Даниел, — ще преосмислим подреждането на ранговете.

На двайсет фута под тях Ариана летеше бавно, като в транс, описвайки затворени лупинги, сякаш за да убие времето. Анабел влетя в един от дъждовете, които ангелите обикновено избягваха. Излезе от другата страна с влажни криле и розова коса, сплъстена и прилепнала от едната страна на лицето ѝ, сякаш без дори да забележи. Роланд беше някъде зад тях, вероятно потънал в собствените си мисли, докато носеше в ръце Дий. Всички изглеждаха уморени, разсеяни.

— Но когато успеем, не би ли могъл...

— Да избира Небето? — каза Даниел. — Не. Аз направих избора си много отдавна, почти в Началото.

— Но аз мислех...

— Избрах теб, Лусинда.

Лус прокара бързо ръка по тази на Даниел, докато тъмното като катран море под тях се плискаше върху пустинна ивица. Пейзажът беше далече отдолу, но ѝ напомняше за терена около Синай: скалисти брегове, накъсани тук–там от зеления листак на някое дърво. Не разбираше защо Даниел трябва да избира между Небето и любовта.

Всичко, което някога беше искала, бе любовта му — но на каква цена? Дали любовта им си струваше заличаването на света и всичките му истории? Можеше ли Даниел да предотврати тази заплаха, ако някога много отдавна беше избрал небето?

И щеше ли тогава да се върне там, където му беше мястото, ако любовта му към Лусинда не го беше отклонила?

Сякаш четейки мислите ѝ, Даниел каза:

— Ние се уповаваме на любовта.

Роланд ги настигна. Крилете му се наклониха под ъгъл, а тялото му се извъртя, за да застане с лице към Лус и Даниел. В обятията му червената коса на Дий се развяваше, а бузите ѝ сияеха. Тя направи знак на двамата да се приближат. Крилете на Даниел направиха един пълен, грациозен замах и двамата с Лус се изстреляха през един облак и започнаха да кръжат до Роланд и Дий. Роланд подсвирна и Ариана и Анабел също направиха завой и се върнаха, затваряйки в тъмното небе кръг в цветовете на дъгата.

— В Йерусалим е почти четири сутринта — каза Дий. — Това означава, че можем да очакваме мнозинството смъртни да са заспали или по някакъв друг начин да не се изпречат на пътя ни може би за още час. Ако София държи в плен приятелите ви, вероятно планира... е, добре е да побързаме, скъпи мои.

— Знаеш ли къде ще бъдат? — попита Даниел.

Дий се замисли за миг:

— Преди да дезертирам от Старейшините, планът винаги е бил да се съберем отново в Църквата „Гроб Господен“. Построена е на склона на Голгота, в Християнския квартал на Стария град.

Групата полетя плавно към осветената земя. Представляваха колона от сияещи криле. Ясното небе бе тъмносиньо, напръскано със звезди, а белите конуси на далечни сгради отдолу блестяха в злоещо електриково синьо. Макар че пейзажът изглеждаше естествено сух, пращен, земята беше осеяна с гъсти палми и маслинови горички.

Спуснаха се над най-обширното гробище, което Лус беше виждала, построено върху лек наклон с лице към Стария град на Йерусалим.

Самият град бе тъмен и сънлив, обгърнат в лунна светлина и заобиколен от висока каменна преградна стена. Внушителният Купол на Скалата се издигаше високо на един хълм, златният му връх блестеше дори в тъмнината. Беше на известно разстояние от оживения град, отделен с дълги каменни стълбища и високи порти на всеки вход. Отвъд старите стени няколко модерни високи сгради очертаваха далечен хоризонт, но в пределите на Стария град постройките бяха много по-стари, по-малки, създавайки лабиринт от тесни калдъръмени улички, по които беше най-добре да се придвижваш пеша.

Кацнаха на укрепителните валове на висока порта, бележеща входа към града.

— Това е Новата Порта — обясни Дий. — Тя е най-близкият вход до Християнския квартал, където се намира църквата.

Докато се изнижат в колона по един надолу по протритите стълби от горния край на портата, ангелите вече бяха прибрали крилете си обратно в раменете. Калдъръмената улица се стесни, когато Дий размаха червено пластмасово електрическо фенерче и ги поведе нататък към църквата. Повечето каменни фасади на магазините бяха снабдени с метални врати, които се плъзгаха нагоре и надолу като вратата на гаража на родителите на Лус. Сега всички врати бяха затворени, заключени с катинари към улицата, по която Лус вървеше редом с Даниел, като държеше ръката му и се надяваше на най-доброто.

Колкото по-навътре в града влизаха, толкова повече сградите сякаш настъпваха и се притискаха от двете им страни. Минаха под закритите с раирани тенти навеси на пусти арабски пазари, под дълги каменни арки и мъждиви коридори. Въздухът миришеше на печено агнешко, после — на тамян, след това — на сапун за пране. По стените се виеха азалии, жадуващи за вода.

Кварталът беше тих, ако не се брояха стъпките на ангелите и един чакал, който виеше из хълмовете. Минаха покрай обществена пералня със спуснати капаци на прозорците, с табела на арабски, после — покрай цветарски магазин с прозорци, облепени със стикери на иврит.

Накъдето и да погледнеш Лус, тесни пешеходни пътечки се разклоняваха от улицата: през отворена дървена порта тук, нагоре по ниско стълбище там. Дий, изглежда, броеше входовете, покрай които минаваха, размахвайки пръст. В един момент тя изсъска, шмугна се под обветрена дървена арка, свърна зад един ъгъл и изчезна. Лус и ангелите се спогледаха бързо, след това я последваха: надолу по няколко стъпала, зад влажен и затъмнен ъгъл, нагоре по още няколко стъпала, и внезапно се озоваха на покрива на друга сграда, гледайки надолу към друга претъпкана тясна улица.

— Ето я. — Дий кимна мрачно.

Църквата се извисяваше над всичко наблизо. Беше построена от бледи, гладки камъни и беше с височината на поне пет етажа, по-

висока при двата си тънки шпила. В центъра ѝ, един огромен син купол приличаше на одеяло от среднощно небе, увито около камък. Гигантски тухли оформяха големи арки по протежение на фасадата, бележещи местата за масивните дървени врати на първия етаж и сводестите прозорци от рисувано стъкло по-високо. Една стълба бе облежната на тухлен перваз пред един прозорец на нивото на третия етаж, издигайки се към нищото.

Части от фасадата на църквата бяха порутени и почернели от старост, докато други изглеждаха наскоро реставрирани. От двете страни два дълги каменни лъча се разклоняваха напред от църквата, образувайки бордюро около хоризонтален, настлан е калдъръм площад. Точно зад църквата бяло каменно минаре пронизваше небето.

— Уау — чу се да изрича Лус, докато тя и ангелите слизаха по ново изненадващо стълбище, за да излязат на площада.

Ангелите се приближиха към тежките двойни врати, които се извисяваха над тях, високи поне четирийсет фута. Бяха боядисани в зелено, а от двете им страни имаше по три обикновени каменни колони. Погледът на Лус беше привлечен от натруфения фриз между вратите и арките над тях — а над него — блестящият златен кръст, който пронизваше небето. Сградата беше тиха, мрачна, изпълнена е духовна енергия.

— Значи влизаме — каза Дий.

— Ние не можем да влезем — каза Роланд, отдалечавайки се от църквата.

— О, да — каза Дий, — онази работа е възпламеняването. Мислиш, че не можете да влезете, защото това е Божи храм...

— Това е самият Божи храм — каза Роланд. — Не искам аз да съм онзи, който ще срути това място.

— Само че това не е Божие светилище — каза Дий протичко. — Точно обратното. Това е мястото, където Иисус е страдал и умрял. Следователно това никога не е било храм, що се отнася до Трона, а това е единственото мнение, което наистина има значение. Едно светилище е безопасно убежище, подслон от бедите. Простосмъртните влизат зад тези стени да се молят по своя безкрайно ужасен начин, но що се отнася до вашето проклятие, няма да бъдете засегнати. — Дий направи пауза. — Което е добре, защото София и вашите приятели са вътре.

— Откъде знаеш? — попита Лус.

Чу стъпки по камък в източния край на вътрешния двор. Дий погледна с присвити очи надолу по тясната улица.

Даниел сграбчи Лус за талията толкова бързо, че тя се блъсна в него. Завивайки под една улична табела, която гласеше „Виа Долороза“, две възрастни монахини се напрягаха под тежестта на голям дървен кръст. Носеха прости тъмносини раса, практични сандали с дебели подметки и мънистени броеници на шиите.

Лус се отпусна при вида на старите вярващи жени, чиято средна възраст изглеждаше осемдесет и пет години. Понечи да тръгне към тях, подчинявайки се на инстинктивния порив да помага на възрастни хора с тежък товар, но хватката на Даниел върху ръката ѝ не се разхлаби, докато монахините се приближаваха мъчително бавно към големите двери на църквата. Изглеждаше невъзможно монахините да не са видели групата ангели на двайсет фута разстояние — те бяха единствените други живи души на площада — но вървящите с усилие сестри не хвърлиха дори поглед в посока на ангелите.

— Малко е рано Сестрите на Кръстните спирки да са излезли, нали? — прошепна Роланд на Даниел.

Дий оправи полата си и забодде един немирнен кичур коса зад ухото си:

— Надявах се, че няма да се стигне до това, но просто ще трябва да ги убием.

— Какво? — Лус хвърли поглед към една от слабите, загорели от слънцето жени. Сивите ѝ очи стояха като камъчета в дълбоките гънки на лицето ѝ. — Искаш да убиеш онези монахини?

Дий се намръщи:

— Това не са монахини, скъпа. Старейшини са и трябва да се отървем от тях, или те ще се отърват от нас.

— Ще ми се да кажа, че имат вид, сякаш някой вече се е отървал от тях. — Ариана пристъпи от крак на крак. — Очевидно Йерусалим рециклира отпадъците си.

Може би гласът на Ариана стигна до монахините и ги стресна, или може би те чакаха да пристигнат точно на правилното място, но в този миг, щом стигнаха до вратите на църквата, те спряха и се обърнаха, така че дългата летва на кръста, който носеха, се насочи през площада, към ангелите, като оръдие.

— Време е да я ликвидираме, ангели — изрече Дий през стиснати устни.

Монахинята с очи като камъчета оголи издути венци към ангелите и се засуети с нещо в основата на гредата. Даниел тикна раницата в ръцете на Лус, после я разположи зад Дий. По-възрастната жена не прикриваше идеално Лус — темето ѝ стигаше само до брадичката на Лус, — но Лус схвана идеята и се сниши. Ангелите освободиха крилете си със свирепа бързина, докато се разгръщаха от двете страни — Ариана и Анабел — накланяйки се наляво, Роланд и Даниел — пикиращи надясно.

Огромният кръст не беше товар, какъвто поклонниците носят за покаяние. Беше грамаден арбалет, пълен със звездни стрели, предназначени да убият всички присъстващи.

Лус нямаше време да проумее това. Една от монахините пусна първата стрела: тя изсвистя във въздуха, насочвайки се към лицето на Лус. Сребърната стрела се уголемяваше в полезрението на Лус, докато се въртеше по-близо във въздуха.

Тогава Дий скочи.

Дребната жена разтвори широко ръце. Тъпият връх на звездната стрела се блъсна в средата на гърдите ѝ. Дий изръмжа, когато стрелата — Лус знаеше, че е безвредна за простосмъртните — отскочи от дребничкото ѝ тяло и издрънча на земята, оставяйки Бродницата из ефира натъртена, но невредима.

— Президия, глупачка такава — извика Дий на монахинята, като провлачи стрелата назад с високия си ток. Лус се наведе да я вдигне и я пхна в раницата. — Знаеш, че това няма да ме нарани! Сега раздразни приятелите ми. — Тя посочи с широк жест към ангелите, стрелнали се напред да обезоръжат маскираните Старейшини.

— Стой на земята, изменнице! — отвърна Президия. — Искаме момичето! Предай го и ще...

Но Президия така и не довърши. Ариана се озова зад гърба на Старейшината в миг, като смъкна одеждата от главата ѝ, хващайки бялата ѝ коса в юмруците си.

— Понеже уважавам по-Старшите от мен — изсъска Ариана със стиснати челюсти, — смятам, че трябва да им попреча да се изложат. — После тя се повдигна от земята, като все още държеше Президия за косата. Старейшината риташе във въздуха, сякаш въртеше педалите на

невидим велосипед. Ариана се завъртя и блъсна тялото на старата жена в корниза на фасадата на църквата толкова силно, че то остави вдлъбнатина, когато жената рухна в сгърчена купчинка, с ръце и крака, все още стърчащи под ужасни ъгли.

Другата от маскираните Старейшини беше изпуснала оръжието, замаскирано като кръст, и се опитваше да се измъкне, тичайки силно към една уличка в отсрещния ъгъл на площада. Анабел вдигна кръста и се превърна в копиехвъргач, изпъвайки се назад като затягаща се спирала, затичвайки се да освободи тежкото дървено съоръжение с форма на буклата „Г“.

Кръстът описа дъга във въздуха и прониза бягащата Старейшина като копие в приведения гръбнак. Тя падна напред и се загърчи в конвулсии, нанизана на точната имитация на дървен инструмент за екзекуция.

Вътрешният двор притихна. Всички инстинктивно се обърнаха да погледнат към Лус.

— Тя е добре! — провикна се Дий, като вдигна ръката на Лус във въздуха, сякаш двете току-що бяха спечелили автомобилно състезание.

— Даниел! — Лус посочи към бял проблясък в църквата, който изчезваше зад гърба на Даниел. Докато двойните врати се затваряха бавно, те чуха един възрастен монах, когото не бяха забелязали, да се изкачва по стълбището вътре.

— Последвайте го — извика Дий, като прекрачи обезобразения труп на Президия.

Лус и Дий затичаха да настигнат останалите. Когато влязоха в църквата, тя беше тъмна и тиха. Роланд посочи към няколко каменни стъпала в ъгъла. По тях се стигаше до малък проход под каменна арка, която водеше към по-дълго стълбище. Пространството беше твърде тясно, за да могат ангелите да разперят криле, затова те си проправиха път нагоре по стръмните стъпала възможно най-бързо.

— Старейшината ще не отведе до София — прошепна Даниел, докато се шмугваха под каменната арка към затъмненото стълбище. — Ако държи останалите... ако държи реликвата...

Дий решително положи длан върху ръката на Даниел:

— Тя не трябва да узнава за присъствието на Лус. Трябва да попречиш на Старейшината да стигне до София.

Очите на Даниел за миг се стрелнаха обратно към Лус, после нагоре към Роланд, който кимна бързо, изстрелвайки се като ракета нагоре по стълбите, сякаш бе тичал през стари каменни крепости преди.

Само две минути по-късно той ги чакаше на върха на тясното стълбище. Старейшината лежеше мъртва на пода, с посинели устни, с изцъклени и влажни очи. Зад Роланд един отворен вход завиваше рязко наляво. Някой на онази площадка пееше нещо, което звучеше като химн.

Лус потръпна.

Даниел им направи знак да отстъпят назад, като надникна зад ръба на витото стълбище. От каменната стена, към която стоеше притисната, Лус можеше да види малка част от параклиса отвъд площадката на стълбището. Стените бяха изрисувани със сложни фрески, осветени от дузини малки калаени лампи, висящи на украсени с мъниста вериги от сводестия таван. Малка стая с мозайка, изобразяваща Разпятието, обгръщаше цялата източна стена. Зад нея имаше редица от пишно украсени сводести колони, широки няколко фута, отделящи втори, по-голям параклис, който трудно се виждаше отгук. Между двата параклиса, голям позлатен олтар, посветен на Дева Мария, беше покрит с букети от цветя и с наполовина изгорели обредни свещи.

Даниел вдигна глава. Червена светкавица профуча покрай една от колоните.

Жена в дълга алена мантия.

Навеждаше се над олтар, изработен от голяма мраморна плоча, украсена с бяла дантелена покривка. Върху този олтар лежеше нещо, но Лус не можеше да различи.

Жената бе крехка, но привлекателна, с къса сива коса, оформена в модна прическа. Расото ѝ бе пристегнато в кръста с пъстър тъкан колан. Тя запали свещ пред олтара. Широките ръкави на расото ѝ се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ, когато тя падна на колене, и се показаха китките ѝ, украсени с безброй нишки от перлени гривни.

Мис София.

Лус побутна Даниел, за да се качи едно стъпало по-високо, отчаяно копнееща да види по-добре. Широките колони препречваха по-голямата част от параклиса, но когато Даниел ѝ помогна да се качи

само още малко по–нагоре по стълбите, тя можа да види още. В стаята имаше не един, а три олтара, не една, а три жени в алени одежди, които ритуално палеха свещи навсякъде наоколо. Лус не разпозна две от тях.

София изглеждаше по–стара, по–уморена, отколкото зад бюрото си в библиотеката. Лус се запита за миг дали причината не бе защото беше престанала да се заобикаля с тийнейджъри и беше започнала да се движи със същества, които не са били тийнейджъри от няколкостотин години. Тази нощ лицето на София беше боядисано, с устни като кръв. Робата, която носеше, беше прашна и потъмняла от кръгли петна пот. Напяващият глас беше неин. Когато отново започна на език, който звучеше като латински, но не беше, цялото тяло на Лус се скова. Помнеше го.

Това беше ритуалът, който мис София беше извършила върху Лус през последната ѝ нощ в „Меч и Кръст“. Мис София точно се бе канела да я убие, когато Даниел нахълта през тавана.

— Подай ми въжето, Вивина — каза мис София. Двете бяха толкова погълнати от мрачния си ритуал, че не долавяха присъствието на ангелите, спотайващи се по протежение на стълбите пред параклиса. — На Габриел май ѝ е малко прекалено удобно. Искам да вържа гърлото ѝ.

Габ.

— Няма повече — каза Вивина. — Наложил се да вържа с двойно въже нашия Камбриел. Гърчеше се. Оо, и продължава.

— О, Боже мой — прошепна Лус. Кам и Габ бяха там. Предполагам, че присъствието на трета жена в одежди означаваше, че и Моли е там.

— Бог няма нищо общо с това — промърмори Дий под нос. — А София е прекалено луда, за да го знае.

— Защо падналите са толкова тихи? — прошепна Лус. — Защо не се съпротивляват?

— Сигурно не осъзнават, че това място не е Божие светилище — каза Даниел. — Сигурно са в шок — знам, че аз щях да бъда — и София сигурно се възползва от това. Знае, че се тревожат, че всяко нещо, което кажат или направят, може да накара църквата да избухне в пламъци.

— Знам как се чувстват — прошепна Лус. — Трябва да я спрем.

— Тя понечи да тръгне към вратата, окуражена от пресния спомен за Старейшините, които бяха унищожили отвън, от силата на ангелите зад нея, от любовта на Даниел, от знанието за двете реликви, които вече бяха открили. Но една ръка стисна рамото ѝ, издърпвайки я обратно в коридора.

— Всички оставате тук — прошепна Дий, като погледна в очите всеки от ангелите, за да се увери, че са разбрали. — Ако ви видят, ще разберат, че Лус е с вас. Чакайте тук. — Тя посочи към колоните, достатъчно дебели, за да се скрият зад тях трима ангели. — Знам как да се справя със сестра си.

Без дума повече, Дий влезе решително в параклиса, с токчета, чаткащи по черно-белия мозаечен под.

— Бих казала, че ти стигат толкова въжета, София — каза Дий.

— Кой е там? — изписка Вивина, стресната точно докато коленичеше.

Дий скръсти ръце на гърдите си, докато обикаляше около олтарите, цъкайки с език в знак на престорено неодобрение към работата на Старейшините:

— Много мърлява работа. На София може да се разчита, че ще се издъни точно по време на жертвоприношение, което ще има последици в космоса и във вечността.

Лус отчаяно искаше да огледа реакцията върху лицето на мис София, но Даниел я възпираше. Чу се стържещ звук, мелодраматично ахване и жесток тих кикот.

— А, да — каза мис София. — Моята блудна сестра се завръща точно навреме, за да стане свидетел на най-хубавия ми час. Това ще надмине прехваления ти пиано рецитал!

— Наистина си много задръстена.

— Защото нямам препоръчваната марка въже? — изсумтя София.

— Забрави въжето, глупачко — каза Дий. — Задръстена си в много десетки отношения и най-маловажното от тях не е, че си мислиш, че това може да ти се размине безнаказано.

— Не бъди снизходителна към нея! — изсъска третата Старейшина.

— Всъщност няма друг начин да подхожда към нея — мигновено отвърна Дий.

— Благодаря, Лирика, но мога да се справя с Паулина — каза София, без да отмества поглед от Дий. — Или как караш хората да те наричат сега? Пий^[2]?

— Знаеш много добре, че е Дий. Само ти се ще да знаеш защо.

— А, да, Дий. Голяяяяяма разлика. Е, нека се насладим възможно най-добре на кратката си повторна среща.

— Пусни ги да си вървят, София.

— Да ги пусна? — София се изкикоти злобно. — Но аз ги искам мъртви. — Гласът ѝ се усили и Лус си представи как ръката ѝ се спуска над ангелите, вързани върху олтарите. — Най-вече искам мъртва нея!

Лус не можа дори да ахне. Знаеше кого има предвид библиотекарката.

— Това няма да попречи на Луцифер да заличи съществуването ти. — Гласът на Дий звучеше почти тъжно.

— Е, знаеш какво казваше винаги татко: „И без друго всички сме се отправили към Ада“. Със същия успех можем да се опитаме да получим каквото искаме, докато сме на тази Земя. Къде е тя, Дий? — изсъска София. — Къде е онова хленчещо дете Лусинда?

— Нямам представа. — Гласът на Дий беше гладък и равен. — Но дойдох тук, за да ти попреча да откриеш.

Сега Даниел позволи на Лус да се приближи малко до входа на първия параклис.

— Мразя те! — извика София, като скочи върху Дий. Роланд се обърна да погледне Даниел, питайки го с очи дали е редно да се намесят. Даниел изглеждаше уверен в способностите на Желаната. Поклати еднократно глава.

Старейшините, помощнички на София, гледаха от олтарите си как двете сестри се търкаляха по пода, излизайки от полезрението на Лус, а после влизайки обратно в него. Дий отгоре, после — София, после — отново Дий отгоре.

Ръцете на Дий намериха врата на София и стиснаха. Лицето на старата библиотекарка от „Меч и Кръст“ стана яркочервено, докато ръцете ѝ се напрягаха, опрени в гърдите на Дий, и тя се бореше да оцелее.

София бавно повдигна коляно, докато то се притисна дълбоко в корема на сестра ѝ, за да я отблъсне назад. Ръцете на Дий бяха напълно

протегнати, посягащи да удържат врата на София. Взираше се надолу към разкривеното от гняв лице на сестра си, с пламтящи от омраза очи.

— Сърцето ти стана черно, София — каза Дий, с глас, омекнал от нещо като носталгия. — Сякаш угасна светлина. Никой не можеше да запали отново светлината. Можехме само да се опитаме да ти попречим да връхлетиш върху нас в тъмното. — После тя пусна София и ѝ позволи паникьосано да си поеме шумно дъх и да напълни с въздух дробовете си.

— Ти ме предаде — изрече задъхано София, когато Дий хвана в ръце яката на сестра си, затвори очи и посегна да разбие черепа на София в плочките на мозаечния под.

Но вместо това се разнесе дълъг писък, когато Дий беше запратена във въздуха. София я беше изритала със сила, каквато Лус бе забравила, че старицата притежава. София скочи на крака. Беше потна и със зачервено лице, косата ѝ беше бяла и разчорлена, когато затича към мястото, където Дий се беше отпуснала на няколко стъпки от нея. Лус се повдигна на пръсти и трепна, когато видя, че очите на Дий бяха затворени.

— Ха! — София се върна при олтарите и посегна под онзи, върху който бе завързан Кам. Измъкна сноп звездни стрели.

Обратно в нишата, Роланд отново хвърли поглед към Даниел. Този път Даниел кимна.

В един миг Ариана, Анабел и Роланд литнаха от скривалищата си и влетяха в стаята. Роланд се устреми към мис София, но в последния миг тя се сниши и ловко го избегна. Крилото му я зашлеви през лицето, но тя се бе измъкнала от хватката му.

При вида на ангелските криле, другите две Старейшини се отдръпнаха, присвивайки се от примесен с паника страх. Анабел ги удържаше, докато Ариана отвори с щракване едно ножче, което извади от джоба си — розовото, същото, с което Лус беше отрязала косата ѝ месеци преди това, — и започна да реже въжетата, пристягащи Габ към олтара.

— Спрете или ще го убия! — извика София на ангелите, докато измъкваше шепя стрели и скачаше върху Кам. Възсядайки го, тя вдигна сребърните стрели над главата му.

Тъмната му коса беше сплъстена и мазна. Ръцете му бяха бледи и трепереци. Мис София изучаваше тези подробности със злорада

усмивка.

— Наистина обичам да виждам как някой ангел умира. — Тя се изкиска, като държеше звездните стрели високо вдигнати. — И толкова предизвикателен за убиване. — Тя погледна отново надолу към Кам. — Смъртта му ще бъде прекрасна гледка.

— Давай. — Гласът на Кам прозвуча за пръв път, нисък и равен. Лус почти изпищя, когато го чу да промърморва: — Никога не съм молил за щастлив завършек.

Лус беше гледала София да убива Пен с голи ръце и без никакви угризения. Това нямаше да се случи отново.

— Не! — извика Лус, като започна да се бори да се освободи от хватката на Даниел и го повлече със себе си в параклиса.

Мис София бавно извъртя тяло към Лус и Даниел, стиснала в юмрука си звездните стрели. Очите ѝ засияха в сребристо, а тънките ѝ устни се извиха в ужасна усмивка, докато Лус теглеше Даниел напред, дърпайки се, за да се отскубне от здравата му хватка.

— Трябва да я спрем, Даниел!

— Не, Лус, прекалено опасно е.

— О, ето те и теб, скъпа. — Мис София засия. — И Даниел Григори! Колко мило. Чаках ви. — После тя намигна и рязко запрати звездните стрели над главата си в гъст сноп право към Даниел и Лус.

[1] Буквално „Пътят на скръбта“ — така се нарича пътят, по който Христос поема към Голгота. — Б.пр. ↑

[2] На англ. рее („пишкам“) — Б.пр. ↑

НЕОСВЕТЕНА ВОДА

Случи се за една накъсана частица от секундата:

Роланд нападна мис София, събаряйки я на земята. Но закъсня с половин миг.

Пет сребърни звездни стрели се издигнаха плавно и безшумно през празното пространство на параклиса. Снопът се разхлаби, докато летяха, и за момент сякаш остана да виси във въздуха, на път към Лус и Даниел.

Даниел.

Лус се притисна отново към гърдите на Даниел. Неговият инстинкт му подсказа обратното. Ръцете му я дръпнаха здраво и я свлякоха със сила към пода.

Два чифта големи криле прекосиха пространството пред Лус, избухвайки отляво и отдясно. Единият бе в сияещо меднозлатисто, другият — в най-чистото сребристойбяло. Те запълниха въздуха пред нея и Даниел като огромни паравани от пера — а после изчезнаха в един миг.

Нещо изсвистя покрай лявото й ухо. Обърна се и видя как една звездна стрела рикошира от сивата каменна стена и издрънча на пода. Другите звездни стрели бяха изчезнали.

Ситен дъгоцветен прах се разстла около Лус.

Примижавайки през мъглата от прах, тя обхвана с поглед стаята: Даниел, присвит до нея. Дий, възбудено бореца се върху гърчещата се мис София. Анабел, застанала над другите Старейшини, които лежах безжизнени на пода. Ариана, държаща празно въже и швейцарското джобно ножче в треперещите си ръце. Кам, все още завързан за олтара, зашеметен.

Габ и Моли, които Ариана току-що беше освободила от олтарите им...

Изчезнали.

И телата на Лус и Даниел, покрити с тънък слой прах.

Не.

— Габ... Моли... — Лус се надигна на колене. Протегна длани, оглеждайки ги така, сякаш никога преди не беше виждала ръце. Отблясъци от светлината на свещите играеха по кожата ѝ, придавайки на прахта мек, проблясващ златист оттенък, после — ярък и блещукащо сребрист, когато Лус завъртя ръце, за да се взре в дланите си. — Не, не, не, не, не, не, не, не...

Погледна назад, приковавайки очи в тези на Даниел. Лицето му беше пепеляво, очите му горяха с такъв концентриран виолетов нюанс, че ѝ беше трудно да издържи на погледа им.

Стана още по-трудно, когато зрението ѝ се замъгли от сълзи.

— Защо...?

За миг цареше пълна тишина.

После животински рев процепи стаята.

Кам освободи със сила десния си крак от въжетата, които го пристягаха, и докато го правеше, разрани глезена си до кръв. Напрягна се да освободи китките си, изрева, когато разкъса въжетата и измъкна дясната си ръка, раздробявайки крилото, което бе приковано към железния стълб, и изкълчвайки рамото си. Ръката му се залюля от рамото, ужасяващо разтеглена, сякаш беше почти изтръгната.

Той скочи от олтара върху София, избутвайки Дий настрани. Силата събори на земята и тримата. Кам се приземи върху София, приковавайки я на една страна, в опит да я смачка с тежестта си. Тя нададе измъчен вой и немощно придърпа ръце пред лицето си, когато ръцете на Кам посегнаха към врата ѝ.

— Удушаването е най-интимният начин да убиеш някого — каза Кам, сякаш преподаваше основните правила на насилието. — Нека видим сега колко красива ще е смъртта ти.

Но борбата на мис София беше грозна. Гъргорене и сумтене излизаха от гърлото ѝ. Пръстите на Кам се затегнаха, заблъскаха главата ѝ с жестоки тъпи звуци в пода, отново и отново, и отново. От устата на старицата потече струйка кръв, по-тъмна от червилото ѝ.

Ръката на Даниел докосна брадичката на Лус и я обърна с лице към него. Хвана я здраво за раменете. Отново склочи погледи, търсейки начин да изолират от ума си сълзливите стенания на София.

— Габ и Моли знаеха какво правят — прошепна Даниел.

— Знаели са, че ще загинат? — попита Лус.

Зад тях София хленчеше: звучеше почти така, сякаш беше приела, че ще умре именно по този начин.

— Знаеха, че спирането на Луцифер е по-важно от един отделен живот — каза Даниел. — Нека това, повече от всичко случило се, те убеди колко неотложна е задачата ни тук.

Тишината около тях бе оглушителна. Откъм мис София вече не се чуваха кървави прокашляния. Не се налагаше Лус да поглежда, за да знае какво означаваше това.

Една ръка обгърна талията ѝ. Позната гъста и буйна черна коса се отпусна на рамото ѝ.

— Хайде — каза Ариана, — да почистим вас двамата.

Даниел предаде Лус на Ариана и Анабел:

— Вие, момичета, вървете.

Лус последва вцепенено ангелите. Те я отведоха до дъното на параклиса, отваряйки няколко килера, докато откриха каквото търсеха: малка черна лакирана врата, която се отваряше към кръгла стая без прозорци.

Анабел запали един свещник върху маса с мозаечен плот близо до вратата, после запали друг в една каменна ниша. Стаята от червени тухли беше с размера на просторен килер и нямаше мебели, с изключение на издигнат осмоъгълен кръщелен купел. Отвътре купелът беше облицован със синьо-зелена мозайка; отвън беше от мрамор, с издълбан в него фриз с ангели, слизащи на Земята, който го обточваше от всички страни.

Лус се чувстваше нещастна и мъртва отвътре. Дори кръщелният купел сякаш ѝ се подиграваше. Ето я — момичето, чиято прокълнатата душа беше важна по някакъв начин, на разположение на всеки, който я поискаше, защото така и не бе кръстена като дете — готвеща се да отмие праха на двама мъртви ангели. Дали спасяването на Лус и Даниел си струваше душите им? Как беше възможно? Това „кръщение“ сломи вече разбитото сърце на Лус още малко.

— Не се тревожи — каза Ариана, четейки мислите ѝ. — Това няма да се брой.

Анабел намери мивка в ъгъла на стаята, зад кръщелния купел. Започна да излива едно след друго големи дървени ведра с гореща, вдигаща пара вода в купела. Ариана стоеше до Лус, без да я гледа, само държеше ръката ѝ. Когато купелът беше пълен и от плочките на

мозайката по него се пречупваха наситени синьо–зелени лъчи, Анабел и Ариана вдигнаха Лус над повърхността на водата. Тя още беше с пуловера и джинсите си. Не се бяха сетили да я съблекат, но тогава забелязаха ботушите ѝ.

— Опа — каза Анабел меко, като ги разкопча един по един и ги метна настрани. Ариана изхлузи сребърния медальон през главата на Лус и го пхна в един ботуш. Крилете им изпърхаха, когато се издигнаха от земята, за да положат Лус в топлата вода.

Лус затвори очи, пхна глава под водата и остана така известно време. Ако пролееше сълза, нямаше да я почувства, ако останеше потопена. Не искаше да чувства. Сякаш Пен беше умряла отново: новата болка изложи на показ старата, която все още се струваше прясна на Лус.

Сякаш след много време тя почувства как нечии ръце се плъзват под мишниците ѝ, за да я издърпат нагоре. Повърхността на водата представляваше тънък слой от сив прах. Вече не блещукаше.

Лус не откъсна очи от нея, докато Анабел задърпа пуловера ѝ през главата. Почувства как той се повдига от нея, последван от тениската, която беше облякла отдолу. Засуети се неумело с копчето на джинсите си. Колко дни беше носила тези дрехи? Беше странно да се освободи от тях, сякаш изхлузваше слой кожа и го гледаше, захвърлен на пода.

Прокара ръка през мократа си коса, за да я отмахне от лицето си. Не беше осъзнала колко е мръсна. После седна на пейката в задната част на купела, облегната на стената му, и затрепери. Анабел добави още гореща вода в басейна, но това не успокои тръпките, които разтърсваха Лус.

— Ако просто бях останала навън в коридора, както ми каза Дий...

— Тогава Кам щеше да е мъртъв — каза Ариана. — Или някой друг. София и нейният клан щяха да извършат убийство по един или друг начин тази вечер. Включвайки се в това, ние, останалите, бяхме наясно с това, но не и ти. — Тя въздъхна. — Така че се изискваше сериозна смелост да се хвърлиш и да се опиташ да спасиш Кам, Лус.

— Но Габ...

— Знаеше какво прави.

— Така каза Даниел. Но защо би се пожертвала, за да спаси...

— Защото залага на това, че Даниел, ти и ние, останалите, ще успеем. — Ариана подпря брадичка върху ръката си на ръба на купела. Прокара пръст във водата, разделяйки прахта. — Но знанието за това не го прави по-лесно. Всички я обичахме много.

— Не може наистина да си е отишла.

— Наистина си отиде. Отиде си от най-високия олтар в мирозданието.

— Какво? — Лус нямаше това предвид. Искаше да каже, че Габ ѝ е приятелка.

Бръчки набраздиха челото на Ариана:

— Габ беше най-висшата от архангелите — не знаеше ли? Душата ѝ струваше... дори не знам на колко други се равняваше. Беше изключително ценна.

Лус никога преди не се беше замисляла какъв ранг заема ли приятелите ѝ в Небесата, но сега се замисли за всички онези пъти, когато Габ беше бдяла над нея, беше се грижила за нея, беше ѝ носила храна или дрехи, или съвети. Тя беше любящата, небесна майка на Лус.

— Какво означава смъртта ѝ?

— Много отдавна Луцифер беше пръв сред всички — каза Анабел. След кратка пауза, тя хвърли поглед към Лус и забеля за шока ѝ. — Той беше там, до всичко, което се случваше. После той се разбунтува, а Габ се издигна.

— Макар че да бъдеш втори по ранг след Трона е нож с две остриета — промърмори Ариана. — Питай старата си дружка Бил.

Лус искаше да попита кой е следващият по ранг след Габ, но нещо я спря. Може би някога е бил Даниел, но неговото място в Небесата беше застрашено, защото той продължаваше да избира Лус.

— А Моли? — попита накрая Лус. — Нейната смърт... обезсилва ли тази на Габ? По отношение на баланса между Рая и Ада? — Чувстваше се безсърдечна да говори за приятелите си като за предмети — но освен това знаеше, че, точно сега, отговорът имаше значение.

— Моли също беше важна, макар и с малко по-нисък ранг каза Анабел. — Разбира се, това беше преди Падението, когато тя се присъедини към войнството на Луцифер. Знаем, че не е редно да

говорим лошо за превърналите се в прах, но Моли наистина ми лазеше по нервите. Толкова негативизъм.

Лус кимна виновно.

— Но напоследък нещо в нея се промени. Сякаш се събуди. Тя хвърли поглед към Лус. — За да отговоря на въпроса ти: балансът между Рая и Ада все още може да бъде запазен. Просто ще трябва да видим как ще се развият нещата. Много неща, които сега имат значение, могат да загубят това значение, ако Луцифер успее.

Лус погледна към Ариана, която беше изчезнала зад вратата и беше кихнала три поредни пъти.

— Привет, нафталини! — Когато се появи, тя държеше бяла хавлиена кърпа и огромен кариран халат за баня. — Ще трябва да свърши работа засега. Ще ти намерим дрехи за преобличане, преди да тръгнем от Йерусалим.

Когато Лус не помръдна от купела, Ариана цъкна с език, сякаш подмамваше кон да излезе от конюшната си, и вдигна хавлията пред Лус, за да влезе в нея. Лус се изправи, чувствайки се като дете, докато Ариана я загръщаше в кърпата и я подсушаваше. Кърпата беше тънка и груба, но халатът, който последва, беше дебел и топъл.

— Трябва да се изпаряваме, преди да пристигне туристическата кавалерия — каза Ариана, като прибираше ботушите на Лус.

Докато излязат от кръщелната и се върнат в параклиса, слънцето беше изгряло и хвърляше ярки лъчи светлина през изрисуваната върху цветните стъкла на прозореца сцена на Възнесението.

Под прозореца лежах телата на мис София и другите две Старейшини, вързани заедно.

Когато момчетата прекосиха кръщелната и стигнаха до предната част на по-големия параклис, Кам, Роланд и Даниел седяха върху централния олтар, разговаряйки тихо. Кам пиеше последната разбъркана със звездна стрела газирана напитка от черната кожена раница на Фил. Лус можеше почти да види как окървавеният му глезен се покрива с коричка, а после коричката започва да се лющи. Той преглътна последната капка, завъртя рамо и с щракване го намести обратно в ставата.

Момчетата вдигнаха поглед и видяха Лус, застанала между Анабел и Ариана. И тримата скочиха от олтара, но Кам пристъпи пръв към Лус.

Тя стоеше съвсем неподвижна, докато той се приближаваше. Сърцето ѝ биеше учестено.

Кожата на Кам беше бледа и това караше зелените му очи да изглеждат като смарагди. По протежение на пътя на косата му имаше пот, а близо до лявото му око — малка драскотина. Връхчетата на крилете му бяха престанали да кървят и бяха превързани с някаква фина марля.

Усмихна ѝ се. Взе ръцете ѝ. Неговите бяха топли и живи, а беше имало един миг, в който Лус си помисли, че може никога повече да не го види, никога да не види как очите му блестят, никога да не види как златистите му криле се разперват, никога да не чуе как гласът му се усилива, когато изрича някоя мрачна шега... и макар да обичаше Даниел повече от всичко, повече, отколкото смяташе за възможно, Лус не можеше да понесе да изгуби Кам. Именно това я беше накарало да се втурне в стаята.

— Благодаря ти — каза той.

Лус почувства как устните ѝ потрепват, а очите ѝ горят. Преди да осъзнае какво прави, тя рухна в обятията на Кам, почувства как ръцете му се обвиват около гърба ѝ. Когато брадичката му се опря на темето ѝ, тя заплака.

Той я остави да плаче. Прегърна я. Прошепна:

— Толкова си смела.

После ръцете на Кам се отместиха и гърдите му леко се отдръпнаха. За секунда Лус се почувства изстинала и уязвима, но после други гърди, други две ръце заместиха тези на Кам. И тя разбра, без да отваря очи, че това беше Даниел. Никое друго тяло във вселената не си пасваше толкова добре с нейното.

— Нещо против да се включа? — попита той меко.

— Даниел... — Тя стисна юмруци и притисна ръце около него: искаше ѝ се да изстиска болката.

— Шшшт. — Той продължи да я държи така сякаш с часове, като я люлееше леко, обгръщайки я с крилете си, докато сълзите ѝ намаляха, а сърцето ѝ се успокои достатъчно, за да може да диша, без да подсмърча.

— Когато един ангел умре — попита тя, облегната на рамото му, — в Рая ли отива?

— Не — каза той. — За един ангел няма нищо след смъртта.

— Как е възможно това?

— Тронът никога не е очаквал, че някой ангел ще се разбунтува, много по-малко пък — че падналият ангел Азazel ще прекара столетия над огъня в дълбока гръцка пещера, създавайки оръжие за убиване на ангели.

Гърдите ѝ се разтресоха отново:

— Но...

— Шшшт — прошепна той. — Скръбта може да те задуши. Опасно е — още нещо, което трябва да пребориш.

Тя си пое дълбоко дъх и се дръпна назад, достатъчно, за да види лицето му. Усещаше очите си подути и изтощени, а тениската на Даниел беше наквасена със сълзите ѝ, сякаш го беше кръстила с тъгата си.

Зад рамото на Даниел, почиващо върху олтара, на който беше вързана Габ, проблясваше нещо сребристо. Беше огромен бокал, широк колкото купа за пунш, но продълговат по форма и изработен от ковано сребро.

— Това ли е? — Това ли беше реликвата, която беше коствала живота на приятелите ѝ?

Кам се приближи до бокала и го вдигна.

— Открихме го в основата на моста „Сен Бенезет“ точно преди да ни настигнат Старейшините. — Той поклати глава. — Наистина се надявам, че този плювалник си струва.

— Къде е Дий? — Лус се огледа наоколо за онази, която бе най-вероятно да знае важността на реликвата.

— Долу е — обясни Даниел. — Преди малко църквата отвори за посетители, затова Дий слезе да построи малка Патиана, за да забули труповете на Старейшините. Сега е в подножието на стълбите с табела, която гласи, че това „крило“ е затворено за ремонт.

— И това свърши работа? — попита Анабел, впечатлена.

— Още никой не се е промъкнал покрай нея. Религиозните туристи не са футболни хулигани — ухили се Кам. — Щурмувайте молитвените възглавнички!

— Как можеш да се шегуваш точно сега? — попита Лус.

— Как мога да не се шегувам? — възрази Кам мрачно. — Би ли предпочела да заплача?

По прозореца от другата страна на параклиса се разнесе рязко почукване. Ангелите се вцепениха, докато Кам отиде да отвори прозорчето до рисуваното стъкло. Челюстта му се стегна:

— Пригответе звездните стрели!

— Кам, чакай! — извика Даниел. — Не стреляй.

Кам спря. Миг по-късно, момче в жълто-кафяв тренчкот се вмъкна през отворения прозорец. Щом стъпи на крака, Фил вдигна бръснатата си руса глава и прикова мъртвите си бели очи върху Кам.

Кам се озъби:

— Свършен си, Прокуденико.

— Сега те са с нас, Кам. — Даниел посочи към маховото перо от собственото си крило, затъкнато в ревера на Фил.

Кам преглътна и скръсти ръце на гърдите си:

— Извинения. Не знаех това. — Прочисти гърло, добавяйки: — Това обяснява защо Прокудениците, които видяхме на моста в Авиньон, се биеха със Старейшините, когато пристигнахме. Така и не им се удаде да обяснят, преди всички да бъдат...

— Убити — каза Фил. — Да. Прокудениците се пожертваха за вашата кауза.

— Вселената е кауза на всички — каза Даниел, а Фил кимна рязко.

Лус сведе глава. Всичкият онзи прах по моста. Не й беше дошло наум, че може да е бил от Прокудениците. Беше твърде разтревожена за Габ, Моли и Кам.

— Тези последни няколко дни нанесоха тежък удар на Прокудениците — каза Фил. В гласа му се промъкна лека издънническа нотка на тъга. — Едни от нас бяха пленени от Съдниците във Виена. Много други станаха жертва на Старейшините в Авиньон. Оставаме четирима. Може ли да ги въведе?

— Разбира се — каза Даниел.

Фил протегна ръка към прозореца и през отвореното стъкло се вмъкнаха още три жълто-кафяви тренчкота: непознато за Лус момиче, което Фил представи като Фрезия; Винсънт — един от прокудениците, охранявали Лус и Даниел на планината Синай; и Олиана, бледото момиче от покрива на двореца във Виена. Лус й отправи бърза усмивка, макар да знаеше, че Прокуденицата не може да види. Но Лус се надяваше, че Олиана ще долови усмивката, защото тя се радваше да

я види оздравяла. Всички Прокуденици изглеждаха като братя и сестри — скромни и привлекателни, тревожно бледи.

Фил посочи към мъртвите Старейшини под прозореца.

— Изглежда, че ви трябва малко помощ, за да се отървете от тези трупове. Позволявате ли на Прокудениците да ви освободят от тях?

Даниел нададе изненадан смях.

— Моля ви.

— Просто се погрижете да не оказвате никаква почит на тези прегазени останки от миналото — добави Кам.

— Фрезия. — Фил кимна на момичето, което падна на колене пред телата, метна ги на раменете си, разпери крилете си с цвят на мокра кал и се стрелна през прозореца. Лус я загледа как прекосява небето, отнасяйки и последното, което щеше да види от мис София.

— Какво има в мешката? — Кам посочи тъмносинята брезентова торба, чиито презрамки бяха нахлузени на раменете на Винсънт.

Фил направи знак на Винсънт да пусне торбата върху централния олтар. Тя се приземи с тежко тупване.

— Във Венеция Даниел Григори ме попита дали имам някаква храна за Лусинда Прайс. Съжалявах, че мога да предложа само евтини нездравословни закуски — храни, каквито предпочитат моите италиански приятели–модели. Този път попитах едно простосмъртно израелско момиче какви неща обича да яде. Тя ме заведе до място, наречено „павилион за фалафели“. — Фил сви рамене и гласът му придоби напевна въпросителна нотка накрая.

— Да не искаш да кажеш, че виждам тук цяла купчина фалафели? — Роланд съмнително повдигна вежда към издутата торба на Винсънт.

— О, не — каза Винсънт. — Прокудениците купиха също и хумус, арабски хляб, туршия, една кутия с нещо, наречено „табуле“^[1], салата от краставици и пресен сок от нар. Гладна ли си, Лусинда Прайс?

Това беше абсурдно количество от вкусна храна. Струваше им се някак нередно да се хранят върху олтарите, затова си подредиха шведска маса на пода и всички — Прокуденици, ангели, простосмъртни — се нахвърлиха на храната. Настроението беше мрачно, но храната беше засищаща и гореща, и, изглежда, беше точно това, от което се нуждаеха всички. Лус показа на Олиана и Винсънт

как да си направят сандвичи с фалафел; Кам дори помоли Фил да му подаде хумуса. В някакъв момент Ариана излетя през прозореца, за да намери на Лус нови дрехи. Върна се с чифт избелели джинси, бяла тениска с шпиц деколте и страхотни израелска армейска бронирана жилетка с емблема, изобразяваща жълто–оранжев пламък.

— Наложил се да целуна един войник заради това — каза тя, но в гласа ѝ не се долавяше същата показно лековита нотка, която щеше да има, ако в публиката бяха също Габ и Моли.

Когато никой от тях не беше в състояние да яде повече, Дий се появи на прага. Тя поздрави любезно Прокудениците и положи ръка върху рамото на Даниел:

— У теб ли е реликвата, скъпи?

Преди Даниел да успее да отговори, очите на Дий откриха бокала. Тя го повдигна и го завъртя в ръцете си, оглеждайки го внимателно от всички страни.

— Сребърното перо — прошепна тя. — Здравей, стари приятелю.

— Предполагам, че знае какво да прави с това — каза Кам.

— Знае — отговори Лус.

Дий посочи към месингова плочка, запоена в една от широките страни на бокала, и промърмори нещо, сякаш четеше. Прокара пръсти по едно изображение, изковано там. Лус се промъкна напред, за да види по–добре. Изображението приличаше на ангелски криле в момент на свободно падане.

Най–после Дий вдигна очи и се обърна към тях със странно изражение на лицето.

— Е, сега всичко става ясно.

— Кое става ясно? — попита Лус.

— Животът ми. Целта ми. Къде трябва да отидем. Какво трябва да направим. Време е.

— Време за какво? — попита Лус. Вече бяха събрали всички артефакти, но не ѝ бе станало по–ясно какво им оставаше да направят.

— Време за последното ми действие, скъпа — каза Дий топло. — Не се тревожи, ще ви преведа през това, стъпка по стъпка.

— До планината Синай? — Даниел се надигна от пода и помогна на Лус да стане.

— Близо. — Дий затвори очи и си пое дълбоко дъх, сякаш за да измъкне спомена от дробовете си. — Има две дървета в планините на около една миля над манастира „Света Катерина“. Бих искала да се съберем там. Нарича се Кайом Малак.

— Кайом Малак... Кайом Малак — повтори Даниел. Думата звучеше като кайоме малака. — Има го в книгата ми. — Той отвори ципа на раницата и прелисти няколко страници, като си мърмореше нещо. Най-после протегна книгата към Дий, за да види. Лус пристъпи напред да погледне. В долния край на страницата, някъде към стотната страница, пръстът на Даниел сочеше към избеляла записка, надраскана на език, който Лус не разпозна. До бележката той беше написал три пъти една и съща група от букви: КУИМ:МЛ'К. КУИМ:МЛ'К. КУИМ.МЛ'К.

— Добра работа, Даниел. — Дий се усмихна. — Знаел си го през цялото време. Макар че на днешните езици им е много по-лесно да произнесат „Куим Малак“, отколкото... — Тя издаде поредица от сложни гърлени звуци, които Лус не би могла да възпроизведе.

— Никога не съм знаел какво означава — каза Даниел.

Дий погледна навън през отворения прозорец, към следобедното небе на свещения град:

— Скоро ще узнаеш, момчето ми. Много скоро ще узнаеш.

[1] Табуле — вид салата, популярна в Близкия изток, сред чиито основни съставки са булгур и магданоз. — Б.пр. ↑

РАЗКОПАВАНЕТО

Свистящи удари на криле над главите им.

Пипала от бавно движещи се облаци, плъзгащи се над кожата им.

Лус се носеше през тъмнината, дълбоко в упойващия тунел на нов полет. Беше безтегловна като вятъра.

Една–единствена звезда висеше в средата на тъмносиньо небе, километри над пояса от дъгоцветна светлина близо до хоризонта.

Блещукащите светлини по затъмнената земя изглеждаха невъзможно далече. Лус беше в друг свят, възнасяйки се в безкрайността, осветена от сиянието на блестящи сребърни криле.

Те се размахаха отново, устремяващи се с тласък напред, после обратно, отнасяйки я по–високо... по–високо...

Тук горе светът беше тих, сякаш беше изцяло на нейно разположение.

По–високо... по–високо...

Независимо колко високо се намираше, топлата сребриста светлина на крилете винаги я покриваше, като балдахин над главата ѝ.

Протегна ръка към Даниел, сякаш за да сподели този покой, да погали ръката му, която винаги почиваше склучена около кръста ѝ.

Ръката ѝ докосна само собствената ѝ кожа. Ръката на Даниел не беше там.

Даниел не беше там.

Там беше само тялото на Лус, и потъмняващ хоризонт, и една–единствена далечна звезда.

Тя рязко се изтръгна от съня си. Издигнала се високо, будна, намери отново ръцете на Даниел — едната, държаща я за талията, другата — по–високо, обгърнала гърдите ѝ. Точно където бяха винаги.

Беше късен следобед — не нощ. Тя, Даниел и останалите се изкачваха по стълба от пухкави бели облаци, които замъгляваха звездите.

Само сън.

Сън, в който Лус бе тази, която летеше. Всички имаха такива сънища. Предполагаше се да се събудиш точно преди да се удариш в земята. Но Лус, която летеше в истинския живот всеки ден, се бе събудила, когато осъзна, че лети със собствена сила. Защо тогава не беше вдигнала поглед, за да види как изглеждаха крилете ѝ, да види дали бяха бляскави и внушителни?

Тя затвори очи, обзета от желание да се върне в онова по-просто небе, където Луцифер не се приближаваше с тътен към тях, където Габ и Моли не си бяха отишли.

— Не знам дали мога да направя това — каза Даниел.

Очите на Лус се отвориха рязко, тя се върна в реалността.

Отдолу, червените гранитни върхове на Синайския полуостров бяха толкова назъбени, че приличаха на направени от късчета счупени стъкла.

— Какво не можеш да направиш? — попита Лус. — Да откриеш мястото на Падението? Дий ще ни помогне, Даниел. Мисля, че тя знае точно как да го намери.

— Разбира се — каза той, неубеден. — Дий е невероятна. Късметлии сме, че я имаме. Но дори ако открием мястото на Падението, не знам как ще спрем Луцифер. А ако не можем — гърдите му, опрени в гърба ѝ, се повдигнаха с усилие, — не мога да преживея още шест хиляди години, в които те губя.

През животите си Лус беше виждала Даниел унил, разгневен, разтревожен, разпален, отново унил, нежен, неуверен, отчаяно тъжен. Но никога не го беше чувала да звучи сломен. Мрачната нотка на отстъпление в тона му се връзва в нея, внезапна и дълбока, както звездна стрела се връзва в ангелска плът.

— Няма да ти се наложи да правиш това.

— Непрекъснато си представям какво ни очаква, ако Луцифер успее. — Той отстъпи леко назад от формацията, в която летяха — Кам и Дий начело, Ариана, Роланд и Анабел точно зад тях, Прокудениците — разгърнати около всички. — Това е твърде много, Лус. Именно затова ангелите избират страни, а хората се присъединяват към отбори. Твърде скъпо струва да не го направят: твърде тежко бреме е да упорстваш сам.

Имаше време, когато Лус щеше да се свие инстинктивно навътре, почувствала се несигурна от съмнението на Даниел, сякаш това

намекваше за някаква слабост във връзката им. Но сега беше въоръжена с уроците от тяхното минало. Когато Даниел бе твърде уморен, за да помни, тя знаеше колко голяма е неговата любов.

— Не искам да минавам отново през всичко това. Цялото това време без теб, вечното чакане, глупавият ми оптимизъм, че някой ден ще бъде различно...

— Твоят оптимизъм се оправда! Погледни ме. Погледни ни! Това е различно. Знаем, че е, Даниел. Видях ни в Хелстън, и в Тибет, и в Таити. Бяхме влюбени, безспорно, но не беше нищо подобно на това, което имаме сега.

Бяха изостанали още по-назад, където другите не можеха да ги чуят. Бяха просто Лус и Даниел, двама влюбени, които си говореха в небето.

— Още съм тук — каза тя. — Тук съм, защото ти повярва в нас. Повярва в мен.

— Наистина — наистина вярвам в теб.

— И аз вярвам в теб. — Тя чу как в гласа му се промъква усмивка. — Винаги съм вярвала.

Нямаше да се провалят.

Спуснаха се в пясъчна буря.

Тя висеше над пустинята като огромна кувертюра, сякаш грамадни ръце бяха метнали Сахара във въздуха. В границите на гъстата, жълто-кафява мараня, ангелите и тяхното обкръжение се сляха и станаха неразличими: земята се застъпваше с вихрещ се пясък; хоризонтът беше заличен от големи пулсиращи кафяви пелени. Всичко изглеждаше разделено на отделни пиксели, окъпано в прашно статично електричество, като заглушен неясен шум, предвещание за онова, което щеше да се случи, ако Луцифер постигнеше своето.

Пясък изпълни носа и устата на Лус. Провря се под дрехите ѝ и задраци кожата ѝ. Беше далеч по-груб от кадифено мекия прах, оставен от смъртта на Габ и Моли — мрачно напомняне за нещо по-красиво и по-ужасно.

Лус изгуби всякакво усещане за обкръжението си. Нямаше представа колко близо бяха до приземяването, докато краката ѝ не се допряха до невидимия каменист терен. Усети, че от лявата им страна

имаше големи скали, може би планини, но можеше да вижда само на няколко стъпки пред себе си. Единствено сиянието на ангелските криле, приглушено от вълните пясък и вятър, показваше къде са останалите.

Когато Даниел я пусна върху неравната скала, Лус придърпа израелското си военно яке нагоре около ушите, за да предпази лицето си от жилещия пясък. Бяха се събрали в кръг, крилете на ангелите образуваха ореол от светлина върху скалиста пътека в подножията на някакъв връх: Фил и другите трима оцелели Прокуденици, Ариана, Анабел, Кам и Роланд, Лус и Даниел, и Дий, застанала в центъра на кръга, спокойно, като музеен уредник, който ръководи туристическа обиколка в музей.

— Не се тревожете, следобед често е така! — извика Дий, за да надвика вятъра, толкова ожесточен, че подмяташе крилете на ангелите. Тя вдигна ръка и я опря косо на челото си, за да види по-добре. — Всичко това скоро ще отшуми! Щом стигнем мястото на Куим Малак, ще съберем всичките три реликви. Те ще ни разкажат истинската история на Падението.

— Къде точно е Куим Малак? — извика Даниел.

— Ще трябва да изкачим онази планина. — Дий посочи зад гърба си към едва различимия скален нос, в чиито подножия се бяха приземили ангелите. Малкото, което Лус можеше да види от планината, изглеждаше невъобразимо стръмно.

— Искаш да кажеш, да долетим до нея, нали? — Ариана тракна с подметките си. — Никога не съм била твърде добра в катеренето.

Дий поклати глава. Посегна към мешката, която Фил държеше, отвори ципа и измъкна чифт здрави груби кафяви туристически ботуши.

— Радвам се, че останалите от вас вече носят практични обувки. — Тя изрита заострените си обувки на висок ток, метна ги в торбата и започна да връзва връзките на ботушите. — Не е лесен поход, но при тези условия наистина е най-добре да се придвижваме пеша по пътеката до Куим Малак. Може да използвате крилете си за баланс срещу ветровете.

— Защо не изчакаме пясъчната буря да отмине? — предложи Лус, чиито очи сълзяха на прашния вятър.

— Не, скъпа. — Дий отново нахлузи черната презрамка на мешката през тясното рамо на Фил. — Няма време. Трябва да бъде сега.

Така че те се подредиха зад Дий, доверявайки ѝ се да ги води отново. Ръката на Даниел намери тази на Лус. Той още изглеждаше мрачен след разговора им, но хватката му върху ръката ѝ не се отпусна дори за миг.

— Е, довиждане, приятно ми беше да се запознаем! — пошегува се Ариана, когато останалите започнаха да се катерят.

— Ако ме търсиш, питай прахта — каза Кам в отговор.

Маршрутът, избран от Дий, ги поведе нагоре в планините, по камениста пътека, която ставаше по-тясна и по-стръмна. Беше осеяна с назъбени камъни, които Лус не виждаше, докато не се препънеше в тях. Слънцето, потъващо зад хоризонта, приличаше на луната, с намаляла и бледа светлина зад гъстата въздушна завеса.

Тя кашляше, давейки се с прахта, с гърло, все още разранено от битката във Виена. Криволичеше на зигзаг наляво и надясно, без изобщо да вижда къде върви, долавяйки единствено, че посоката винаги бе смътно нагоре. Съсредоточи се върху дългата жълта плетена жилетка на Дий, която се развяваше леко като знаме около дребното тяло на старата жена. Не пускаше ръката на Даниел.

Тук-там пясъчната буря се разклоняваше около някой скален блок, създавайки малка пролука от видимост. В един от тези моменти Лус зърна бледозелено петънце в далечината. То се намираше по протежение на пътека, на стотици футове над тях и също толкова далече надясно от мястото, където стояха. Това приглушено цветно петънце беше единственото нещо, което нарушаваше ритъма на голия кафяв пейзаж в продължение на километри. Лус се взря в него като в мираж и ръката на Дий леко докосна рамото ѝ.

— Това е целта на пътуването ни, скъпа. Добре е да не изпускаш от поглед крайната цел.

После бурята мощно се освободи от ъглите на скалния блок, издигна се вихрушка от прах и зеленото петънце изчезна. Светът отново се превърна в маса от зърнести точки.

В завихрения пясък сякаш се оформяха образи на Бил: как се беше кикотил при първата им среща, превръщайки се от фалшивия Даниел в крастава жаба; загадъчното му изражение, когато тя беше

срещнала Шекспир в „Глобус“. Образите помагаха на Лус да се задържи, когато се препънеше по пътеката. Нямаше да спре, докато не победи дявола.

Образите на Габ и Моли също подтикваха Лус напред. Проблясването на крилете им като две големи златисти и сребристи дъги отново се мярна пред очите ѝ.

Не си уморена, каза си тя. Не си гладна.

Най–последно си проправиха път покрай висок скален блок с форма на връх от стрела, чийто остър край сочеше към небето. Дий им направи знак да се скупчат до онази страна от върха на стрелата, която сочеше нагоре към планината, и там, най–сетне, вятърът утихна.

Бе паднал здрач. Планините бяха облечени в потъмняваща сребриста дреха. Стояха на високо стръмно скалисто плато, голямо приблизително колкото дневната в дома на Лус. С изключение на малка пролука там, където ги беше оставила пътеката, малкото кръгло пространство граничеше от всички страни с вертикални, криволичещи ръждиви на цвят скални зъбери, оформящи пространство, което можеше да служи като естествен амфитеатър. Защищаваше ги не само от вятъра: дори и да не беше имало пясъчна буря, по–голямата част от скалното плато щеше да е скрита от монолита с форма на стрела и високите скали наоколо.

Тук не можеше да ги види никой, който се изкачва по пътеката. Преследващите ги Съдници трябваше да извадят късмет да прелетят директно над тях. Тази затворена площ беше нещо като свещено убежище.

— Бих искал да кажа, че съм естествено опиянен — рече Кам.

— Този поход щеше да съсипе Джон Денвър^[1] — съгласи се Роланд.

Призрачни реки оставяха тънки като вени криволичещи следи в покритата с втвърдена прах земя. Назъбеният отвор на пещера зееше в подножието на скалната стена вляво от стреловидния каменен блок.

В далечния край на платото, леко надясно от мястото, където стояха, едно скално свлачище беше спряло устрема си, възпряно от вертикалната извита каменна стена. Купчината бе образувана от каменни късове, които варираха по големина от малки като снежна топка, до по–големи от хладилник. Между пукнатините в скалите растяха лишеи, които сякаш крепяха каменните блокове на склона.

Маслиново дърво с бледи листа и една смокиня–джудже се мъчеха да растат диагонално около каменните блокове на склона. Това трябваше да е зеленото петънце, което Лус беше видяла от разстояние отдолу. Дий беше казала, че това е целта им, но Лус не можеше да повярва, че се бяха изкатерили по целия този път през дългата шир от пясъчни вихрушки.

Крилете на всички имаха вид, сякаш принадлежаха на Прокуденици — кафяви и измачкани, излъчващи едва доловимо сияние. Крилете на истинските Прокуденици изглеждаха още по–крехки от обикновено, като паяжини. Дий избърса прахта от лицето си с разтегления от вятъра ръкав на пуловера си. Прокара лакираните си в червено нокти през разчорлената си червена коса. По някакъв начин старата дама още изглеждаше елегантна. Лус не искаше да се замисля на какво приличаше самата тя.

— Нито един миг скука! — Гласът на Дий заглъхна зад нея, докато изчезваше в пещерата.

Последваха я вътре, спирайки на няколко стъпки от входа, където мъждивата светлина се превръщаше в мрак. Лус се облегна на студената червеникаво–кафява стена от пясъчник до Даниел. Главата му почти опираше в ниския таван. Всички ангели трябваше да подвият криле, за да се сместят в тясната пещера.

Лус чу стържещ звук, а после сянката на Дий се разтегна в осветената част от входа на пещерата. Тя побутна към тях голям дървен сандък с носа на туристическия си ботуш.

Кам и Роланд се втурнаха да ѝ помогнат: приглушеният кехлибарен блясък на прашните им криле разреши мрака вътре. Всеки повдигна по един край от сандъка и го отнесоха до естествено образувана ниша в пещерата, която Дий посочи с жестове. При одобрителното ѝ кимване, те пуснаха сандъка, опрян в стената на пещерата.

— Благодаря ви, господа. — Дий прокара пръсти по месинговия ръб на сандъка. — Сякаш беше едва вчера, когато поръчах да го докарат тук. Макар че трябва да е било преди близо двеста години. — Лицето ѝ се сбърчи в лека намръщена носталгична гримаса. — О, добре, човешкият живот е само един ден. Габ ми помогна, макар че заради пясъчните бури така и не си спомни точното място. Това беше

ангел, който знаеше колко ценна е предварителната подготовка. Тя знаеше, че този ден ще дойде.

Дий измъкна изящен сребърен ключ от джоба на дългата си жилетка и го завъртя в ключалката на сандъка. Когато старият сандък се отвори със скърцане, Лус се промъкна леко напред, очаквайки да види нещо магическо — или поне свързано с историята. Вместо това Дий метна навън шест стандартни войнишки манерки, три малки бронзови фенера, тежък сноп одеяла и кърпи и наръч лостове, кирки и лопати.

— Пийнете си, ако трябва. Първо Лусинда. — Тя раздаде манерките, които бяха пълни със студена, вкусна вода. Лус погълна на един дъх съдържанието на манерката си и избърса уста с опакото на ръката си. Когато облиза устни, по тях имаше боцкаш сух пясък.

— Така е по-добре, нали? — Дий се усмихна. Отвори кутия кибритени клечки и запали по една свещ във всеки от фенерите. Потрепващите светлинки отскачаха от стените, хвърляйки драматични сенки, докато ангелите се навеждаха, извъртаха, изтупваха взаимно прахта от крилете си.

Ариана и Анабел търкаха крилете си със сухите кърпи. Даниел, Роланд и Кам предпочетоха да изтръскаат пясъка от своите, като ги удряха в скалите, докато мекият съскащ звук на пясък, падащ по каменното дъно, утихна. Прокудениците, изглежда, бяха доволни да си останат мръсни. Скоро пещерата беше ярко осветена от ангелско сияние, сякаш някой бе запалил буен огън.

— Какво сега? — попита Роланд, като изсипваше пясъка от единия си кожен ботуш.

Дий се беше преместила до отвора на пещерата, с гръб към останалите. Отиде до равната каменна шир отвън, после зачака да я последват.

Събраха се в малък полукръг, с лице към наклонената купчина от камъни и бореците се да оцелеят маслина и смокиня.

— Трябва да влезем вътре — каза Дий.

— Къде вътре? — Лус се обърна, за да погледне зад гърба си. Пещерата, от която току-що бяха излезли, беше единственият вариант за влизане „вътре“, който Лус виждаше. Тук, навън, се намираха само равното дъно на платото и скалното свлачище до стената на зъбера.

— Светилищата са изградени върху предишни светилища, а те — върху други — каза Дий. — Първото на Земята се е издигало точно тук, под този склон от срутени камъни. Вътре е закодирано последното късче от ранната история на падналите. Това е Куим Малак. След като първото светилище било унищожено, на неговото място последвали няколко други, но Куим Малак винаги си оставал вътре в тях.

— Искаш да кажеш, че простосмъртните също са използвали Куим Малак? — попита Лус.

— Без особена мисъл или разбиране. През годините, всяка нова група, която граждала храма си тук, го разбирала все по-малко. За мнозина това място се смята за злостанно — тя хвърли поглед към Ариана, която пристъпи от крак на крак, — но никой няма вина за това. Беше отдавна. Тази вечер ще изкопаем онова, което някога беше изгубено.

— Имаш предвид знанието за нашето Падение? — Роланд закричи около скалния слон. — Това ли ще ни каже Куим Малак!

Дий се усмихна загадъчно:

— Думите са арамейски. Означават... е, по-добре е, ако просто видите сами.

До тях Ариана дъвчеше шумно един кичур от косата си с ръце, напъхани дълбоко в джобовете на гащеризона ѝ, с вдървени и неподвижни криле. Взираше се в смокиновото и маслиновото дърво, сякаш бе в транс.

Сега Лус забеляза кое беше странното в дърветата. Причината, поради която изглеждаше, че растат диагонално от камъка, беше, че стъблата им лежах заровени дълбоко под скалните блокове.

— Дърветата — каза тя.

— Да, някога се виждаха изцяло. — Дий се наведе да погали вехнешите зелени листа на малкото смокиново дърво. — Както и Куим Малак. — Тя се изправи и потупа купчината едри камъни. — Някога цялото това скално плато беше много по-голямо. — Прекрасно, оживено място на моменти, макар да е трудно да си го представиш сега.

— Какво е станало с него? — попита Лус. — Как е разрушено светилището?

— Най-скорошното беше затрупано от това скално свлачище. Това беше преди около седемстотин години, след особено сериозно

земетресение. Но дори още преди това списъкът на бедствията, случили се тук, беше безпрецедентен — потоп, пожар, убийства, война, експлозии. — Тя направи пауза, надзъртайки в купчината едри камъни, сякаш те бяха многобройни кристални топки. — И въпреки това, единствената част, която има значение, е невредима. Поне се надявам, че е. И точно затова трябва да влезем вътре.

Кам се приближи бавно до един от по-големите каменни блокове и се облегна на него със скръстени ръце.

— Справям се отлично с много неща, Дий, и рокът не е най-маловажното от тях. Но минаването през скали^[2] не е сред дарбите ми.

Дий плесна с ръце:

— Точно затова опаковах лопатите преди толкова много години. Ще трябва да разчистим скалите — каза тя. — Търсим онова, което се намира вътре.

— Искаш да кажеш, че ще разкопаваме Куим Малак? — попита Анабел, като гризеше розовите си нокти.

Дий докосна един покрит с мъх участък в центъра на могилата от камъни, изсипали се отдавна от зъберите.

— Щях да започна оттук, ако бях на ваше място!

Когато осъзнаха, че Дий говори сериозно за разрушаването на кулата от камъни, Роланд раздаде инструментите, които Дий беше изхвърлила от дървения сандък. Захванаха се за работа.

— Докато разчиствате, погрижете се да оставите този участък свободен. — Дий посочи към откритото пространство между скалното свлачище и началото на пътеката, която ги беше довела тук. Отбеляза един участък от десетина квадратни фута. — Ще ни трябва.

Лус взе една кирка и неуверено почука с нея по скалата.

— Знаеш ли как изглежда? — обърна се тя към Даниел, който бе вклинил лоста си около една скала зад смокиновото дърво. — Как ще разпознаем Куим Малак, когато го открием?

— В моята книга няма илюстрация за това. — Даниел с лекота разцепи камъка с едно накланяне на ръка. Мускулите на ръцете му потрепериха, докато вдигаше двете половини на скалния блок, всяка с размерите на голям куфар. Метна ги зад гърба си, като внимаваше да не ги остави да се приземят в участъка, който Дий бе отбелязала. — Просто ще трябва да имаме доверие на Дий, че помни.

Лус влезе в откритото пространство, където се беше намирал преместеният от Даниел камък. Сега останалата част от маслината и смокинята се виждаше чак надолу до стволите. Бяха почти смазани от тоновете паднали камъни. Погледът ѝ прелетя около гигантската купчина скални късове, които трябваше да разчистят. Беше висока поне двайсет фута. Можеше ли нещо да устои на мощта на това свлачище?

— Не се тревожете — провикна се Дий, сякаш прочела мислите на Лус. — Там някъде вътре е, скътано така сигурно, както първият ти спомен за любовта.

Прокудениците бяха долетели до билото на склона. Фил показва на останалите къде да захвърлят каменните блокове, които вече бяха откъртили, и те ги тръшнаха обратно върху лицевата страна на склона, при което органичната скала се разтроши и се плъзна надолу по страните му.

— Хей! Виждам някои наистина стари жълти тухли. — Крилете на Анабел изпърхаха над най-високата точка на скалното свлачище, където то опираше в стръмните, вертикални стени на планината. Изгреба и отмести купчина отломки с лопатата си. — Мисля, че може да е някоя стена от светилището.

— Стена, скъпа? Много добре — каза Дий. — Би трябвало да има още три от тях, както често става със стените. Продължавай да копаяш. — Беше разсеяна, крачейки из квадратното парче скала, което беше отбелязала близо до началото на пътеката, и не забелязваше как напредва копаенето. Изглежда броеше нещо. Погледът ѝ беше прикован върху дъното на скалното плато. Лус наблюдава Дий в продължение на няколко минути и видя, че старата дама брои стъпките си, сякаш изпълнява определена хореография.

Тя вдигна очи и улови погледа на Лус.

— Ела с мен.

Лус хвърли поглед към Даниел, към блестящата му от пот кожа. Той беше зает с голям, неподатлив каменен блок. Тя се обърна и последва Дий във входа на пещерата.

Фенерът на Дий се поклащаше като прожектор в тъмните кътчета. Пещерата беше безкрайно по-тъмна и студена без сиянието на ангелските криле. Дий затършува в сандъка си.

— Къде е тази проклета метла? — попита тя.

Лус се наведе над нея, като държеше друг фенер, за да ѝ помага да осветява търсенето си. Пъхна ръка в огромния сандък и ръцете ѝ докоснаха грубата слама на метла.

— Ето.

— Чудесно. Винаги последното място, където поглеждаш, особено ако не можеш да виждаш. — Дий метна на рамо метлата. — Искам да ти покажа нещо, докато останалите продължават с разкопаването.

Излязоха обратно на платото, в ехото от ударите на метал в камък. Дий спря на ръба на скалното свлачище, с лице към пространството, което беше помолила ангелите да разчистят. Започна да влачи метлата в бързи прави линии. Лус си беше мислила, че платото е изцяло образувано от едни и същи плоски червени камъни, но докато Дий замахваше и метеше, отново и отново, Лус забеляза, че отдолу има плитка мраморна платформа. И се появяваше система от шарки: бледожълти камъни се редуваха с бели скали, за да оформят сложна, инкрустирана шарка.

Накрая Лус разпозна един символ: единична дълга редица от жълт камък, поръбена с бели, спускащи се диагонално надолу линии с увеличаваща се дължина.

Лус се наведе да прокара пръсти по камъка. Изглеждаше като връх на стрела, сочещ далече от билото на планината, обратно надолу, в посоката, от която бяха пристигнали ангелите.

— Това е Плочата „Върхът на стрелата“ — каза Дий. — Щом всичко е готово, ще я използваме като един вид сцена. Кам изработи мозайката преди много години, макар да се съмнявам, че помни. Толкова много неща преживя оттогава. Сърдечното разочарование само по себе си е форма на амнезия.

— Знаеш за жената, която е разбила сърцето на Кам? — прошепна Лус, спомняйки си, че Даниел ѝ беше казал никога да не споменава това.

Дий се намръщи, кимна и посочи към жълтата стрелка в мраморните плочки.

— Какво мислиш за този десен?

— Мисля, че е красив — каза Лус.

— Аз също — каза Дий. — Имам подобна татуировка над сърцето.

С усмивка, Дий разкопча най-горните две копчета на жилетката си и отдолу се показа жълта камизола. Тя дръпна деколтето два инча надолу, разголвайки бледата кожа на гърдния си кош. Най-накрая посочи към черна татуировка над гърдите си. Беше точно със същата форма като линиите в камъка на земята.

— Какво означава? — попита Лус.

Дий потупа татуировката си и отново дръпна камизолата си нагоре.

— Нямам търпение да ти кажа — усмихна се тя, извъртайки се, за да застане с лице към скалния склон зад тях, — но първо най-важното. Виж колко добре се справят!

Ангелите и Прокудениците бяха разчистили един участък от външния край на скалното свлачище. Две стари тухлени стени се издигаха под прав ъгъл на няколко стъпки от отломките. Бяха зле повредени, на места бяха избити прозорци, които не бяха влизали в първоначалните планове. Покривът го нямаше. Някои от тухлите бяха почернели от отдавна забравен пожар. Други изглеждаха покрити с плесен, сякаш се съземаха от праисторически потоп. Но правоъгълната форма на някогашния храм започваше да се очертава ясно.

— Дий — провикна се Роланд, като ѝ махна да се приближи до северната стена, за да огледа напредъка.

Лус се върна при Даниел. През времето, когато тя беше с Дий, той беше разчистил висока купчина от камъни и я беше подредил спретнато вдясно от склона. Тя изпита угризения, че не е помагала. Вдигна отново кирката.

Работиха с часове. Отдавна бе минало полунощ, докато разчистят половината склон. Фенерите на Дий осветяваха платото, но на Лус ѝ харесваше да стои близо до Даниел, използвайки неповторимото сияние на крилете му, за да вижда. Челюстта я наболяваше от напрежението в лицето ѝ. Раменете я боляха, а очите ѝ смъдяха. Но тя не спираше. Не се оплакваше.

Продължи да разбива. Замахна към квадрат от розов камък, разкрит от един скален блок, който Даниел току-що бе отместил, очаквайки, че кирката ѝ ще отскочи от твърда скала. Вместо това проряза нещо меко. Лус пусна кирката си и започна да рови с ръце в изненадващо глинестия участък. Беше стигнала до слой пясъчник,

толкова ронлив, че се разпадна с докосването на един пръст. Тя приближи фенера, за да погледне по-добре, докато откъртваше големи късове. Под няколко сантиметра глина откри нещо гладко и твърдо.

— Намерих нещо!

Останалите се събраха в кръг наоколо, докато Лус изтри ръце в джинсите си и с помощта на пръстите си изтупа и почисти една квадратна плочка с големина около две стъпки в диаметър. Някога сигурно е била изцяло изрисувана, но всичко, което се виждаше сега, беше тънък контур на мъж с ореол около главата.

— Това ли е? — попита тя, развълнувана.

Рамото на Дий се допря леко до нейното. Тя докосна плочката с палец:

— Страхувам се, че не, скъпа. Това е само изображение на нашия приятел Иисус. Трябва да стигнем по-назад от неговото време.

— По-назад? — попита Лус.

— Чак навътре. — Дий почука по плочката. — Това е фасадата на най-скорошното светилище, средновековен манастир за особено нежелатели да общуват със света монаси. Трябва да разкопаем надолу до първата постройка, зад тази стена.

Тя забеляза колебанието на Лус.

— Не се страхувай да разрушаваш древна иконография — каза Дий. — Това трябва да се направи, за да стигнем до онова, което е наистина старо. — Тя погледна небето, сякаш търсеше слънцето, но то отдавна беше потънало под равния хоризонт зад тях. Звездите бяха изгрели. — О, боже. Времето лети, нали? Продължавай! Справяш се чудесно!

Най-сетне Фил пристъпи напред с лоста си и удари през плочката с изображението на Иисус. Тя остави дупка, а пространството зад нея беше кухо и тъмно, и миришеше странно, на плесен и старост.

Прокудениците скочиха върху избитата плочка, разширявайки цепнатината, за да могат да копаят по-надълбоко вътре. Работеха усърдно и се справяха успешно с разрушението. Откриха, че, тъй като над светилището нямаше покрив, скалното свлачище беше запълнило и вътрешността. Прокудениците се редуваха да срутват стената и да хвърлят настрана каменните блокове, излитащи от конструкцията.

Ариана стоеше далече от групата, в един затъмнен ъгъл на обграденото със стени плато, подритвайки купчина камъни, сякаш се

опитваше да задейства косачка за трева. Лус отиде при нея.

— Хей — каза Лус. — Добре ли си?

Ариана вдигна поглед, пъхнала палци в презрамките на гащеризона си. Безумна усмивка се прокрадна по лицето ѝ.

— Помниш ли, когато бяхме наказани заедно? Накараха ни да почистим гробището в „Меч и Кръст“. Как работехме заедно, жулейки онзи ангел?

— Разбира се. — В онзи ден Лус беше нещастна — подиграна от Моли, нервна и увлечена по Даниел и, като се замислеше, несигурна дали Ариана я харесва, или просто я съжалява.

— Беше забавно, нали? — Гласът на Ариана звучеше далечно. — Винаги ще помня това.

— Ариана — каза Лус, — това не е каквото си мислиш точно сега, нали? Какво има в това място, че те кара да се криеш тук?

Ариана се изправи, като подпря пети на лопатата си и се залюля напред–назад. Гледаше как Прокудениците и другите ангели изравят от скалите висока интериорна колона.

Най–накрая Ариана затвори очи и избълва:

— Аз съм причината, поради която това светилище вече не съществува. Аз съм причината за лошия късмет.

— Но... Дий каза, че никой не е виновен. Какво се случи?

— След Падението — каза тя, — събирах отново сили, търсех подслон, начин да излекувам крилете си. Още не се бях върнала при Трона. Дори не знаех как да направя това. Не помнех какво съм. Бях сама и видях това място, и...

— Неволно влезе в светилището, което се е намирало тук — каза Лус, спомняйки си какво ѝ беше разказал Даниел за причината, поради която падналите ангели не се приближаваха до църкви. При църквата „Гроб Господен“ всички бяха нервни. Не искаха да се приближат до параклиса на моста „Сен Бенезет“.

— Не знаех! — Гръдният кош на Ариана се разтресе, когато тя си пое шумно дъх.

— Разбира се, че не си. — Лус обви едната си ръка около кръста на Ариана. Тя беше само кожа, кости и криле. Момичето–ангел отпусна глава на рамото на Лус. — Взриви ли се?

Ариана кимна.

— Така, както ти... не — поправи се тя, — така, както ти някога се взривяваше в другите си животи. Пуф. Цялото нещо избухна в пламъци. Само че това не беше — извинявай, че го казвам — красиво трагично и романтично. Беше мрачно и черно, и безвъзвратно. Като врата, която се затръшна в лицето ми. Именно тогава разбрах, че наистина са ме изритали от Небесата. — Тя се обърна към Лус, широко отворените ѝ сини очи бяха толкова невинни, колкото Лус не помнеше да ги е виждала някога. — Никога не съм имала намерение да си тръгвам. Беше случайност, много от нас просто бяха пометени в... нечия друга битка.

Тя сви рамене и едно ъгълче от устата ѝ се изви дяволито:

— Може би твърде много свикнах да бъда отхвърлена. Обаче някак ми приляга, не мислиш ли? — Тя имитира пистолет с пръстите си и стреля в посоката на Кам. — Предполагам, че нямам нищо против да се движа с тази шайка разбойници. — После лицето на Ариана се промени, всяка следа от преструвка изчезна. Тя хвана здраво Лус за раменете и прошепна: — Това е.

— Какво? — Лус рязко се завъртя.

Ангелите и Прокудениците бяха разчистили няколко тона камъни. Сега стояха там, където се беше намирала купчината камъни. Бяха приключили точно преди зазоряване. Около тях се издигаше вътрешното светилище, което Дий беше обещала, че ще намерят. Старата елегантна дама бе удържала на думата си.

Бяха останали само две крехки стени, които образуваха прав ъгъл, но бордюрът от сиви плочки на пода подсказваше първоначален план, който бе обхващал приблизително двамайт квадратни фута. Големи солидни мраморни тухли оформяха основите на стените, където по-малки ронещи се тухли от пясъчник някога бяха поддържали покрив. Потъмнели и обветрени фризове украсяваха части от постройката — крилати създания, толкова стари и олющени, че почти се сливаха с камъка. Древен пожар бе обгорил части от широките декоративни корнизи близо до горните части на стените.

Вече напълно разкритите смокиня и маслина бележеха преградата между преметената от Дий Скална стрела и разкопаното светилище. Двете липсващи стени оставяха останалата част от постройката открита за въображението на Лус, която си представяше

древни пилигрими, коленичещи да се молят тук. Беше ясно къде са коленичели:

Четири йонийски мраморни колони с канелюри в основите и капители с форма на свитъци бяха построени около издигната платформа в центъра на мозайката. А на тази платформа се издигаше грамаден правоъгълен олтар, построен от блед жълто–кафяв камък.

Изглеждаше познат, но не наподобяваше нищо, което Лус бе виждала преди. Беше покрит със спечена пръст и камъни и Лус можеше да различи сянката на украса, изваяна отгоре: два каменни ангела един срещу друг, всеки с размерите на голяма кукла. Струваше й се, че някога са били позлатени, но сега бяха останали само петънца от някогашното им покритие. Изваяните ангели бяха коленичили за молитва, със сведени глави, без ореоли, красивите им криле, изработени с всички подробности, бяха извити напред, така че връхчетата им се докосваха.

— Да. — Дий си пое дълбоко въздух. — Това е. Куим Малак. Означава „Бдящият над ангелите“. Или, както обичам да го наричам аз, „помощникът на ангелите“. Съдържа тайна, която никоя душа не е разгадала: ключът към мястото, където падналите ангели са стигнали до Земята. Помниш ли го, Ариана?

— Така мисля. — Ариана изглеждаше нервна, когато пристъпи към скулптурата. Когато стигна до платформата, остана дълго време неподвижна пред коленичилите ангели. После самата тя коленичи. Докосна връхчетата на крилете им, мястото, където двата ангела се свързваха. Потрепери. — Видях го само за секунда, преди...

— Да — каза Дий. — Преди взривът да те изхвърли от светилището. Силата на експлозията предизвика първата лавина, която затрупа Куим Малак, но смокиновото и маслиновото дърво останаха открити — пътеводен знак за останалите светилища, построени през идните години. Тук са били християните, гърците, евреите, маврите. Техните светилища също били погубени — от лавина, пожар, от скандали или от страх, създавайки непристъпна стена около Куим Малак. Имахте нужда от мен, за да ви помогна да го намерите отново. А не можехте да ме намерите, докато наистина не се нуждаехте от мен.

— Какво ще стане сега? — попита Кам. — Не ми казвай, че трябва да се молим.

Очите на Дий нито за миг не се откъснаха от Куим Малак, дори докато подхвърляше на Кам хавлиената кърпа, праметната на рамото ѝ.

— О, далеч по-лошо е, Кам. Сега трябва да чистите. Излъскайте ангелите, особено крилете им. Излъскайте ги, докато заблестят. Ще ни е необходимо лунната светлина да блести върху тях точно по правилния начин.

[1] Джон Денвър (1943–1997), роден в Ню Мексико. Фолк–рок изпълнител. Пише музика и текстове на песни. „Заведете ме у дома, пътища“ с една от неговите най-известни песни. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с rock като музикален стил и rock — скала. — Б.пр. ↑

ПРОЗРАЧЕН ВЪЗДУХ

Бум.

Прозвуча като гръмотевица, като зараждане на мрачно торнадо. Лус подскочи и се събуди в пещерата, където бе заспала на рамото на Даниел. Не беше имала намерение да задрямва, но Дий беше настояла да си починат, преди да обясни целта на Куим Малак. Стресната и разбудена от съня сега, Лус имаше чувството, че бяха минали много скъпоценни часове. Потеше се във фланеления си спален чувал. Сребърният медальон, допиращ се до гърдите ѝ, беше горещ.

Даниел лежеше неподвижно, с очи, приковани върху отвора на пещерата. Тътенът спря.

Лус се надигна на лакти: забеляза Дий отсреща, заспала в зародишна поза, помръдвайки леко, с разпусната и разчорлена червена коса. От лявата страна на Дий лежаха празните спални чували на Прокудениците: странните създания стояха нащрек, сгущени в дъното на малкото пространство, със застъпващи се мърляви криле. Вдясно, спяха — или поне почиваха — Анабел и Ариана, преплели криле без всякакви задръжки, като сестри.

В пещерата беше спокойно. Лус сигурно бе сънувала тътена. Още беше уморена.

Когато се претърколи, сгушвайки гърба си в гърдите на Даниел, така че той да я обгърне с дясното си крило, клепачите ѝ изпърхаха и се затвориха. После се отвори рязко.

Намираще се лице в лице с Кам.

Той беше на сантиметри от нея, легнал на една страна, с глава, подпряна на ръката, зелените му очи удържаха погледа ѝ, все едно и двамата бяха в транс. Той отвори уста, сякаш за да каже нещо...

БУМ.

Пещерата потрепери като листо. За миг, въздухът сякаш стана странно прозрачен. Тялото на Кам започна да блещука, едновременно присъстващо и някак отсъстващо, самото му съществуване сякаш потрепваше.

— Времетръс — каза Даниел.

— Невероятно мощен — съгласи се Кам.

Лус скочи и се изопна като пружина, зяпнала към собственото си тяло в спалния чувал, към ръката на Даниел върху коляното ѝ, към Ариана, чийто приглушен глас се разнесе — „Не бях аз“, — докато крилото на Анабел я плесна и я разсъни. Всички потрепваха пред очите на другите. Напълно присъстващи в един миг, безплътни като призраци — в следващия.

Времетръсът бе освободил измерение, в което тях дори ги нямаше.

Пещерата около тях се разтресе. От стените се посипа пясък. Но за разлика от тези на Лус и приятелите ѝ, физическите свойства на червената скала си останаха неизменни, сякаш за да докажат, че само хората — душите — са изложени на риск да бъдат заличени.

— Куим Малак — каза Фил. — Отново ще го затрупа скално свлачище.

Лус гледаше, с присвит стомах, как бледите криле на Прокуденика потрепнаха, когато той се втурна безразсъдно към отвора на пещерата.

— Това е сеизмично разместване в действителността, Фил, не е времетръс — обади се Дий, възпирайки Фил. Гласът ѝ звучеше, сякаш някой постоянно усилва и намалява звука. — Оценявам загрижеността ти, но просто ще трябва да се измъкнем от това затруднение.

А после се разнесе един последен силен бумтеж — продължителен, ужасен тътен, по време на който Лус не можеше да види никого от тях, а после те се появиха обратно — материални, отново реални. Всичко бе обгърнато от внезапно затишие, толкова пълно, че Лус чуваше как сърцето ѝ блъска в гърдите.

— Ето, сега — каза Дий. — Най-лошото от това свърши.

— Наред ли е всичко? — попита Даниел.

— Да, скъпи, добре сме — каза Дий. — Макар че това беше ужасно неприятно. — Тя се надигна и тръгна, гласът ѝ се носеше зад нея: — Поне беше едно от последните сеизмични размествания, които някой някога трябва да преживее.

Споглеждайки се, останалите я последваха навън.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лус. — Толкова близо ли е вече Луцифер? — Мозъкът ѝ с усилие броеше: изгрев, залез, изгрев,

залез. Те се сливаха — дълъг поток от лудост, паника и криле из небето.

Когато Лус заспа, беше сутрин...

Спряха пред Куим Малак. Лус застана на Стреловидната скала, с лице към двата ангела на скулптурата. Роланд и Кам се издигнаха в небето и закръжиха на петдесетина стъпки във въздуха. Взряха се през хоризонта и се снишиха, приближавайки се един до друг, за да говорят тихо. Огромните им криле запречиха слънцето, което, забеляза Лус, се беше спуснало тревожно ниско на хоризонта.

— Сега е вечерта на шестия ден, откакто Луцифер започна самотното си Падение — каза Дий меко.

— Спали сме цял ден? — попита Лус, ужасена. — Изгубихме толкова много време...

— Нищо не беше изгубено — каза Дий. — Тази нощ ще бъде много важна за мен. Като се замисля, за вас също. Скоро ще се радвате, че сте си починали.

— Да се задействаме, преди да връхлети ново разместване, преди да се наложи да отблъскваме Съдници — каза Кам, докато двамата с Роланд се спускаха отново на земята. Крилете им се сблъскаха леко от силата на приземяването.

— Кам е прав. Нямаме никакво време за губене. — Даниел извади черната раница, в която беше ореолът, който Лус бе откраднала от потъналата църква във Венеция. После преметна отгоре торбата, издуваща се в центъра, където беше закопчал кръглата чаша на Сребърното перо. Постава двете торби, с отворени ципове, пред Дий, така че и трите артефакта бяха подредени в редица.

Дий не помръдна.

— Дий? — попита Даниел. — Какво трябва да направим?

Дий не отговори.

Роланд пристъпи напред, докосвайки я по гърба.

— С Кам видяхме знаци за още Съдници на хоризонта. Още не знаят къде се намираме, но не са далече. Най-добре да побързаме.

Дий се намръщи:

— Боя се, че това е невъзможно.

— Но ти каза... — Лус млъкна наред изречението, когато Дий се взря спокойно в нея. — Татуировката. Символът върху земята...

— Ще се радвам да обясня — каза Дий, — но това няма да ускори самото действие.

Тя огледа кръга, в който се бяха събрали ангелите, Прокудениците и Лус. Когато се увери, че е привлякла вниманието на всички, поде:

— Както знаем, ранната история на падналите никога не е била записана. Макар че може и да не помните много ясно погледът ѝ обходи бързо ангелите, — вие сте отбелязали първите си дни на Земята в неща. До днес съществените елементи от вашите праисторически познания са закодирани в тъканта на различни артефакти. Артефакти, които за невъоръженото око са нещо съвсем друго.

Дий посегна за ореола и го вдигна към слънчевата светлина:

— Виждате ли — тя прокара пръст по поредица от пукнатини в стъклото, които Лус не беше забелязала преди, — този стъклен ореол е също и оптическа леща. — Тя го вдигна, за да погледнат през него. Зад него, лицето ѝ беше леко разкривено от изпъкналата извивка на стъклото, карайки златистите ѝ очи да изглеждат огромни.

Тя остави ореола, отиде до торбата и извади Сребърното Перо. Чашата заблестя на последните лъчи на слънцето, когато тя леко прокара ръка по вътрешността ѝ.

— А в този потир — тя посочи изображението, изковано в среброто, крилете, които Лус беше забелязала в Йерусалим, — се съдържа летопис за изхода от мястото на Падението, първата Диаспора на ангелите. За да се върнете в първия си дом на Земята, първо трябва да напълните този потир. — Тя направи пауза, вирайки се дълбоко в Сребърния Бокал. — Когато бъде напълнен, ще го изпразним върху настлания със сложна мозайка под на Плочата, който съдържа изображения на това, което е бил някога светът.

— Когато потирът бъде напълнен? — повтори Лус. — Напълнен с какво?

— Първо най-важното. — Дий отиде до ръба на каменната платформа и изгупа оттам малко мръсотия. После се наведе, за да сложи потира точно върху жълтия символ в камъка. — Мисля, че мястото му е тук.

Лус стоеше благоговейно до Даниел, докато гледаха как Дий крачи бавно нагоре–надолу по платформата. Накрая тя вдигна отново ореола и го занесе до Куим Малак. В някакъв момент беше сменила

туристическите си ботуши, обувайки отново обувките с тънките високи токчета, и токчетата ѝ потракваха по мрамора. Несресаната ѝ коса се спускаше до кръста. Тя си пое дълбоко и жадно дъх и го изпусна.

С две ръце, тя вдигна ореола над главата си, прошепна няколко молитвени думи, а после, много внимателно, пусна ореола право в кръга от въздух, образуван от скулптурата с връхчетата на крилете на молещите се ангели. Той пасна като пръстен върху пръст.

— Не предчувствах това — промърмори Ариана на Лус.

Нито пък Лус — макар да беше сигурна, че жената изпълнява ритуал с мощна свещена сила.

Когато се завъртя, за да застане с лице към Лус и ангелите, Дий изглеждаше, сякаш се кани да каже нещо. Вместо това тя се отпусна на колене и легна по гръб в подножието на Куим Малак. Даниел се наклони към нея, готов да помогне, но тя го отпрати с махване на ръка. Носовете на обувките ѝ се опряха в гърдите на Куим Малак, слабите ѝ ръце се протегнаха над главата, така че връхчетата на пръстите ѝ докоснаха съвсем леко Сребърния потир. Тялото ѝ обхващаше разстоянието със свършена точност.

Тя затвори очи и остана да лежи неподвижно няколко минути.

Точно когато Лус започваше да се чуди дали Дий е заспала, Дий каза:

— Хубаво е, че престанах да раста преди две хиляди години.

После се изправи, поемайки протегнатата ръка на Роланд, и се изтупа от прахта.

— Всичко е наред. Когато луната стигне ето там. — Тя посочи към небето на изток, точно над мястото, където скалите ставаха остри.

— Луната? — Кам хвърли поглед на Даниел.

— Да, луната. Блясъкът ѝ трябва да прониква точно отгук. — Дий почука по средата на стъклото на ореола, където една назъбена пукнатина се видя по-ясно, отколкото преди минути. — Ако познавам луната, а аз я познавам — след всичките тези години човек наистина развива интимно близки отношения със спътниците си — светлината ѝ би трябвало да пада точно където ни е нужна тази нощ, когато удари дванайсет. Наистина, подобаващо, тъй като полунощ е любимото ми време от денонощието. Магическият час...

— Какво става тогава? — попита Лус. — В полунощ, когато луната е там, където трябва?

Дий закрачи по-бавно и обгърна с длан бузата на Лус:

— Всичко, скъпа.

— А какво ще правим междувременно? — попита Даниел.

Дий бръкна в джоба на дългата си жилетка и оттам се показа голям златен джобен часовник:

— Остава да се направят няколко неща.

Последваха инструкции на Дий до най-дребната подробност. Всеки от артефактите беше почистен, излъскан, избърсан от прахта от няколко чифта ръце. Вече беше късно през нощта, когато Лус успя да си представи ясно какво има предвид Дий за церемонията.

— Още два фенера, моля — даде указания Дий. — Така ще станат три, по един за всяка от реликвите. — Беше странно как Дий говореше за реликвите, сякаш тя не беше една от тях. Още по-странно беше как оживено кръжеше около закътаното плато, като домакиня, подготвяща се за вечерно парти, уверяваща се, че всичко е точно както трябва.

Четиримата Прокуденици запалиха ритуално фенерите: бръснатите им глави кръжаха в орбита из обширната скала като планети. Първият фенер освети Куим Малак.

Вторият фенер засия върху Сребърния Бокал, който още стоеше където го беше поставила Дий — върху златната стрела на Плочата, на разстояние точно колкото ръста на Дий — едва метър и петдесет — от Куим Малак. По-рано ангелите бяха подредили арка с форма на полумесец от каменни блокове с плоски върхове като пейки от лявата и от дясната страна на Плочата, така че да прилича на сцена. Това придаде на мястото още по-голяма прилика с амфитеатър, докато Анабел почистваше каменните блокове от прахта, като разпоредителка, която подготвя местата за пристигаща публика.

— Какво ще прави Дий с всичко това? — прошепна Лус на Даниел.

Виолетовите очи на Даниел бяха натезжали от нещо, което не можеше да изрече гласно, и преди Лус да успее да го помоли да опита, ръцете на Дий стигнаха до раменете на Лус.

— Моля ви, облечете тези мантии. Откривам, че церемониалните одежди помагат за съсредоточаването върху конкретната задача.

Даниел, мисля, че това би трябвало да ти стане. Тя тикна в ръцете му тежко кафяво наметало. — А ето едно за грациозната Ариана. — Тя подаде наметалото на ангела. — Така оставаш ти, Лус. На дъното на сандъка ми ей там има по-малки одежди. Вземи фенера ми и се обслужи.

Лус взе фенера и понечи да поведе Даниел към пещерата, където бяха спали предишната нощ, но Дий стисна ръката на Даниел.

— Може ли да ти кажа една дума?

Даниел кимна на Лус да продължава сама, затова тя го направи, питайки се какво не искаше Дий да казва пред нея. Нахлузи дръжката на фенера на ръката си над лакътя: светлината му се полюшваше, докато тя вървеше към отвора на пещерата.

Отвори внимателно твърдия капак на сандъка и бръкна вътре. Единственото нещо в него беше дълга кафява мантия. Тя я вдигна. Беше ушита от тежка вълна, дебела като балтон, и миришеше застояло, като тютюн. Когато я приближи до тялото си, мантията ѝ се стори поне с три фута по-дълга. Сега ѝ стана още по-любопитно защо я беше отпратила Дий. Сложи фенера на земята и несръчно нахлузи мантията през главата си.

— Трябва ли ти помощ?

Кам беше влязъл в пещерата тихо като облак. Застанал зад нея, той подхвана една гънка от тъканта на мантията и я пристегна под вълнения колан на дрехата. Завърза я на възел, така че подгъвът свършваше точно при глезените на Лус, сякаш мантията беше ушита за нея.

Тя се обърна с лице към него. Светлината от фенера потрепваше и хвърляше отблясъци по лицето му. Той стоеше напълно неподвижно, както само той можеше.

Лус плъзна палец по колана, който той беше вързал на възел.

— Благодаря — каза тя, отправяйки се обратно към входа на пещерата.

— Лус, чакай...

Тя спря. Кам погледна надолу към носа на ботуша си и подритна ръба на сандъка. Лус също се загледа в сандъка. Питаше се как не беше чула Кам да влиза в пещерата, как се бяха оказали насаме.

— Още не вярваш, че съм на ваша страна.

— Това вече няма значение, Кам. — Усецаше гърлото си невъзможно стегнато.

— Слушай. — Кам пристъпи към нея, така че ги делиха само сантиметри. Тя си помисли, че ще я сграбчи, но той не го направи. Дори не се опита да я докосне: просто стоеше много неподвижно и много близо. — Някога нещата бяха различни. Погледни ме. — Тя го направи, нервно. — Сега може и да нося върху крилете си златистия цвят на Луцифер, но невинаги е било така. Ти ме познаваше, преди да поема по този път, Лусинда, и с теб бяхме приятели.

— Е, както каза, нещата се променят.

Кам изпъшка, обзет от безсилно раздразнение:

— Невъзможно е да се извиниш на момиче с такава удобно избирателна памет. Позволи ми да рискувам с едно предположение: Докато се събуждаш за истинската си същност, разкриваш всевъзможни великолепни спомени, в които двамата с Даниел се влюбват, и Даниел изрича тази прекрасна фраза, и Даниел се обръща и гледа вгълбено към нежни като коприна силуети, които гаят нежните връхчета на звездите на хоризонта...

— Защо да не е редно да го правя? Ние си принадлежим. Даниел е всичко за мен. А ти си...

— Какво казва той за мен? — Очите на Кам се присвиха.

Лус изпука с кокалчетата на пръстите си и си спомни как, още в началото в „Меч и Кръст“, ръката на Даниел бе побързала да покрие нейната, за да възпре небрежното привично движение. Докосването му ѝ беше познато още от началото.

— Казва, че ти има доверие.

Последва пауза, която Лус отказа да запълни. Искаше да си върви. Ами ако Даниел я видеше в тази сумрачна пещера с Кам? Спореха, но отдалече Даниел нямаше да може да различи това. Как изглеждаха — тя и Кам? Когато тя вдигна поглед, очите му бяха ясни, зелени и изпълнени с дълбока тъга.

— Ти имаш ли ми доверие? — попита той.

— Защо това е важно точно сега...

Очите му се отвориха рязко, безумни и възбудени:

— Всичко има значение точно сега. Това е представлението, за което всички останали представления са били само загрявка. И за да

направиш каквото е нужно, не можеш да виждаш враг в мое лице. Нямах представа в какво си се заплела.

— За какво говориш?

— Лус. — Беше гласът на Дий. Тя и Даниел стояха при отвора на пещерата. Дий беше единствената, която се усмихваше. — Готови сме за теб.

— За мен?

— За теб.

Внезапно Лус се изплаши.

— Какво трябва да направя?

— Защо не дойдеш да видиш?

Ръката на Дий беше протегната, но Лус откри, че ѝ е трудно да се движи. Хвърли поглед на Кам, но той гледаше Даниел. Даниел още я гледаше, очите му горяха така жадно, както когато се готвеше да я грабне в обятията си и да я целуне пламенно. Но той не помръдваше и това превърна десетте крачки разстояние помежду им в две хиляди мили.

— Нещо лошо ли съм направила? — попита тя.

— Предстои ти да направиш нещо прекрасно — каза Дий, като все още протягаше ръка. — Хайде да не губим време, което нямаме.

Лус взе ръката ѝ и тя ѝ се стори толкова студена, че я изплаши. Изучаваше Дий, която изглеждаше по-бледа, по-крехка, постара, отколкото в библиотеката във Виена. Но по някакъв начин, под повехналата ѝ кожа и изпъкнали кости, нещо все още сияеше ярко и искрящо отвътре в нея.

— Добре ли изглеждам, скъпа? Взираш се.

— Разбира се — каза Лус. — Просто...

— Душата ми? Сияе, нали?

Лус кимна.

— Добре.

Кам и Даниел не говореха, когато се разминаха бързо: Кам — излизащ с големи крачки във внезапно ветровитата пустош отвън, Даниел — кръжащ зад Лус, за да носи фенера.

— Дий? — Лус се обърна към жената, чиято измръзнала ръка се опитваше да затопли със своята. — Не искам да излизам там навън. Страхувам се и не зная защо.

— Така е редно да бъде. Но тази чаша не може да те отмине.

— Моля, някой може ли да ми каже какво става?

— Да — каза Дий, като твърдо, но окуражително дръпна Лус напред за ръката. — Веднага щом излезем навън.

Когато завиха зад стреловидния каменен блок, който отчасти предпазваше входа към малката пещера, студеният вятър се заби безмилостно в тях. Лус залитна назад, защитавайки лицето си от внезапно разлетелия се пясък със свободната си ръка. Дий и Даниел я накараха да продължи покрай началото на пътеката, по която се бяха изкачвали предната нощ, където бяха най-изложени на вятъра.

Лус откри, че върховете около останалата част от скалното плато образуваха бариери за буйните, прашни вихрушки, позволявайки ѝ да чува и вижда отново. Макар че чуваше как ежедневната прашна буря вие зад платото, всичко в рамките на извитите му скални стени изведнъж ѝ се стори твърде тихо и твърде ясно.

Върху мраморната Плоча проблясваха два фенера — един пред Куим Малак и един зад Сребърния Бокал. И двете светлини привличаха рояци от дребни комари, които отскачаха от малките стъклени плоскости, странно успокоявайки Лус. Поне още се намираше в свят, където светлината привличаше насекомите. Все още беше в свят, който познаваше.

Фенерът освети двата златни ангела, навеждащи се един към друг в молитва. Светлината му докосна ръбовете на напукания стъклен ореол, който Дий беше върнала на полагащото му се място, прегърнат от крилете на ангелите.

На зъберите, извисяващи се над платото, четирима Прокуденици бяха кацнали върху скалните издатини: всеки блед воин наблюдаваше различна важна посока. Крилете на Прокудениците, прибрани отстрани до телата им, едва се виждаха, но периферните светлини от фенера на Даниел показваха звездните стрели във всеки от сребърните им лъкове, сякаш очакваха пристигането на Съдниците всеки момент.

Четиримата паднали ангели, които Лус познаваше най-добре, заеха каменните места за сядане около церемониално поставените реликви. Ариана и Анабел седнаха от едната страна, с изправени гърбове, скрили крилете си. От другата страна седнаха Кам и Роланд — с едно празно място между тях.

За Лус ли беше, или за Даниел?

— Добре, всички са тук, с изключение на луната. — Дий вдигна поглед към небето на изток. — Още пет минути. Даниел, ще седнеш ли?

Даниел подаде фенера на Дий и прекоси мраморната плоча. Застана пред Куим Малак. Лус искаше да отиде при него, но още преди да може да се надвеси в негова посока, хватката на Дий около ръката ѝ се затегна.

— Остани с мен, скъпа.

Даниел седна между Роланд и Кам и обърна безизразно втренчения си поглед към Лус.

— Позволете ми да обясня. — Спокойният, ясен глас на Дий отекна от червените скални стени и всички ангели изправиха гърбове, заслушани внимателно. — Както ви казах по-рано, необходимо ни е да се появи луната и сега, след миг, тя ще ни навести над този планински връх. Ще се усмихне надолу през оптичната леща на Ореола. Имаме късмет, че тази нощ небето е ясно, без нищо, което да затъмни сенките на прекрасните ѝ кратери, когато се сливат с пукнатините в стъклото на Ореола.

Заедно, тези елементи ще очертаят контурите на континенти и формите на страни, които, съвместно с ваянията върху Плочата, ще образуват Картата на Първичната Земя. Точно тук. — Тя посочи към празно пространство върху мраморното стъпало, където беше легнала предишната нощ, измервайки разстоянието между Куим Малак и Сребърния потир. — Ще видите изображение на това, което е представлявал светът, когато вие, ангелите, сте паднали на Земята. Да — тя вдиша шумно, — само още един момент. Ето.

Върхът на луната се издигна над скалистия зъбер, който стърчеше зад Куим Малак. И макар че луната беше бледо бяла и започваше да намалява, в този момент тя сияеше ярко като зора. Ангелите, Прокудениците, Лус и Дий стояха тихо няколко минути, гледайки как луната се издига, наблюдавайки я как хвърля малко светлина, а после — още малко, през полупрозрачната повърхност на ореола. Мраморната плоча оттатък беше празна, после — забулена от облаци; после, изведнъж, проекцията беше ясна, фокусирана и реална. Върху нея се появиха линии, пресечни точки — континенти — граници, суша и морета.

Изглеждаше наполовина завършена. Някои линии се изгубваха в нищото; някои граници така и не се затвориха. Но очевидно беше карта на Земята — помисли си Лус, — такава, каквато сигурно бе изглеждала, когато Даниел е паднал заради нея. Гледката пробуди нещо в най-дълбоките кътчета на паметта ѝ. Изглеждаше ѝ познато.

— Виждаш ли жълтия камък в центъра там? — попита Дий.

Лус присви очи, за да види мозайка от същия леко по-тъмножълт камък като онзи, върху който беше поставен потирът.

— Това сме ние, точно тук, насред всичко.

— Като стрелка, която гласи: „Намирате се тук“ — каза Лус.

— Точно така, скъпа. — Дий се обърна към Лус. — А сега, моя Лусинда, проумя ли вече ролята си в тази церемония?

Лус се сгърчи смутено. Какво искаха от нея? Това беше тяхната история, не нейната. След цялото това вълнение, тя беше просто още едно момиче, пометено от обещанието за любов.

Даниел я бе намерил на Земята след изпадането си в немилост; някой би трябвало да попита него какво става.

— Съжалявам, не знам.

— Ще ти подсказва — каза Дий. — Виждаш ли мястото, където са паднали ангелите, отбелязано на тази карта?

Лус въздъхна, нетърпелива да стигне до същината.

— Не.

— Преди много хилядолетия било предопределено, че това местонахождение върху тази карта може да бъде разкрито единствено с кръв. Кръвта, която тече през вените ни, знае далеч повече от нас. Погледни внимателно. Виждаш ли жлебовете по протежение на мрамора? Те са линиите, които трябва да затворят границите на ангелско-несъгрешилата Земя. Те ще станат ясни щом кръвта бъде пролята. Кръвта ще се събере в локва на едно жизненоважно място. Познанието, скъпа моя, е в кръвта.

— Мястото на Падението — изрече благоговейно един от ангелите.

Лус не можа да определи дали Ариана или Анабел.

— Донякъде като карта на съкровище в приключенска история, точката на сблъсък — това е мястото на Падението — ще бъде отбелязано с петолъчна звезда от кръв. Сега...

Дий говореше, но Лус вече не можеше да я чуе какво казва. Значи това щеше да спре Луцифер. Това искаше Кам да каже, че тя трябва да направи. Затова Даниел не искаше да я погледне. Усещаше гърлото си като натъпкано с памук. Когато отвори уста, гласът ѝ прозвуча, сякаш говореше под вода:

— Имаш нужда — преглътна тя болезнено — от кръвта ми.

Дий сподави смеха си и притисна студена ръка към горещата буза на Лус.

— За Бога, не, дете! Ще си задържиш своята. Аз ще ти дам моята.

— Какво?

— Точно така. Докато напускам този свят, ти ще напълниш Сребърния Потир с кръвта ми. Ще излееш кръвта в тази вдлъбнатина точно на изток от знака с форма на златна стрела — тя посочи една вдлъбнатина отляво на бокала, после драматично разпери ръце към картата — и ще я гледаш как следва жлебовете тук и там и тук и там, докато откриеш звездата. Тогава ще знаете къде да се срещнете с Луцифер и да провалите плана му.

Лус изпука с кокалчетата на пръстите си. Как можеше Дий да говори за собствената си смърт толкова небрежно.

— Защо би направила това?

— Ами, именно затова съм създадена. Ангелите са създадени за обожание и аз също имам цел. — После, от дълбокия джоб на кафявата си мантия, Дий измъкна дълъг сребърен кинжал.

— Но това е...

Кинжалът, с който мис София бе убила Пен. Онзи, който бе държала в Йерусалим, когато върза падналите ангели.

— Да. Прибрах го в Голгота — каза Дий, възхищавайки се на изкусната изработка на кинжала. Острието блестеше, сякаш беше току-що наточено. — Този нож има мрачна история. Време е да бъде използван за нещо добро, скъпа. — Тя протегна ножа, с острие, легнало хоризонтално на дланта ѝ, с дръжка, насочена към Лус. — За мен ще означава много, ако именно ти пролееш кръвта ми, скъпа. Не само защото наистина си ми скъпа, но също и защото трябва да си ти.

— Аз?

— Да, ти. Ти трябва да ме убиеш, Лусинда.

ДАРЪТ

— Не мога!

— Можеш — каза Дий. — И ще го направиш. Никой друг не може да го направи.

— Защо?

Дий погледна през рамо в посоката на Даниел. Той още седеше, гледайки към Лус, но сякаш не я виждаше. Никой от ангелите не се изправи да ѝ помогне.

Дий заговори шепнешком:

— Ако, както твърдиш, наистина си напълно решена да развалиш проклятието си...

— Знаеш, че съм.

— Тогава трябва да използваш кръвта ми, за да го развалиш.

Не. Как можеше нейното проклятие да е обвързано с кръвта на някой друг? Дий ги беше довела тук до Куим Малак, за да им разкрие мястото на Падението на ангелите. Това беше нейната роля като дезидератум. Нямаше нищо общо с проклятието на Лус.

Имаше ли?

Развали проклятието. Разбира се, че Лус искаше да го направи: това беше всичко, което искаше.

Можеше ли да го развали, точно тук, точно сега? Как щеше да живее спокойно, ако убиеше Дий? Лус погледна към старата жена, която хвана ръцете ѝ.

— Не искаш ли да узнаеш истината за първоначалния си живот?

— Разбира се, че да. Но защо, ако те убия, това ще разкрие миналото ми?

— Ще разкрие всевъзможни неща.

— Не разбирам.

— О, скъпа. — Дий въздъхна, плъзвайки поглед покрай Лус към останалите. — Тези ангели постъпиха добре, че те опазиха — но освен това те закриляха и се грижеха да си доволна. Дойде време да се пробудиш, Лусинда, а за да се пробудиш, трябва да действаш.

Лус се извърна. Погледът в златистите очи на Дий беше твърде умолителен, твърде напрегнат.

— Нагледах се на смърт.

Един–единствен ангел се надигна от кръга, който бяха образували около Куим Малак.

— Ако не може да го направи, значи не може.

— Млъквай, Кам — каза Ариана. — Сядай.

Кам пристъпи напред, обръщайки се към Лус. Слабото му тяло хвърляше сянка през Плочата.

— Доведохме нещата дотук. Не може да се каже, че не опитахме всичко. — Обърна се с лице към останалите. — Но може би тя просто не може. Съществува предел на нещата, които можеш да поискаш от един човек. Няма да е първият залог, заради който някой е изгубил цяло състояние. Така че какво, ако се случи да е последният?

Тонът му не съответстваше на думите, нито пък очите му, които изричаха с отчаяна искреност: Можеш да направиш това. Трябва.

Лус претегли кинжала в дланта си. Беше видяла как острието му прерязва гърлото на Пен и отнема живота ѝ. Беше го почувствала как опарва плътта ѝ, когато София се опита да я убие в параклиса в „Меч и Кръст“. Единствената причина, поради която Лус не беше мъртва сега, беше, че Даниел бе нахълтал през розовия прозорец да я спаси. Единствената причина, че нямаше белег, беше целебното докосване на Габ. Бяха запазили живота ѝ за този момент. За да може тя да отнеме друг.

Дий усети колко далече страхът е отнесъл Лус. Направи знак на Кам да седне.

— Навярно ще бъде по–добре, скъпа, ако не мислиш за това като за отнемане на живота ми. Ти ще ми дадеш най–големия дар, Лусинда. Не можеш ли да видиш, че съм готова да продължа? — Тя изви устни в усмивка. — Знам, че е трудно за разбиране, но в пътуването на едно смъртно тяло идва момент, когато то се стреми да умре по възможно най–полезния начин. Наричали са това „добра смърт“. Време ми е да си отида и ако ми дадеш дара на тази много добра смърт, обещавам, че няма да съжаляваш.

Със сълзи, парещи очите ѝ, Лус погледна зад Дий:

— Дан...

— Не мога да ти помогна, Лус. — Даниел проговори още преди тя да е изрекла докрай името му. — Трябва да направиш това сама.

Роланд се надигна от мястото си и разгледа картата. Погледна на изток към луната:

— Ако ще го правим, когато трябва, тогава ще е добре да го направим бързо.

— Няма много време — изтълкува Дий думите му, полагайки крехката си ръка върху рамото на Лус.

Ръцете на Лус трепереха, потейки се върху тежката сребърна дръжка на кинжала, заради което ставаше трудно да го държи. Зад Дий можеше да види Плочата с наполовина начертаната карта, а отвъд картата — Куим Малак, в който бе прибран на сигурно място стъкленият ореол. Сребърният Потир стоеше в краката на Дий.

Лус беше минавала през жертвоприношение преди: в Чинен Итца, когато се беше съединила с миналото си превъплъщение Икс Куат. Ритуалът ѝ се струваше безсмислен. Защо трябваше едно скъпо нещо да умре, за да могат други скъпи неща да оживеят? Нима създателят на тези правила не мислеше, че те заслужават обяснение? Беше както когато от Авраам бе поискано да пожертва Исаак. Нима Бог беше създал любовта, за да направи болката още по-силна?

— Ще направиш ли това за мен? — попита Дий.

Развали проклятието.

— Ще го направиш ли за себе си?

Лус държеше ножа между разтворените си длани.

— Какво трябва да направя?

— Ще те напътствам. — Лявата ръка на Дий се склочи около дясната на Лус, която се склочи около кинжала. Ръкохватката беше хлъзгава от потта по дланите ѝ.

Освободила дясната си ръка, Дий развърза наметалото си и го изхлузи, заставайки пред Лус в дълга бяла туника. Горната част на гърдите ѝ беше оголена, разкривайки татуировката ѝ с форма на връх от стрела.

При вида ѝ Лус изхлипа.

— Моля те, не се тревожи, скъпа. Аз съм от специална раса и този момент винаги е бил моята съдба. Едно бързо забиване на острието в сърцето ми би трябвало да ме освободи.

Лус имаше нужда да чуе именно това. Кинжалът потрепери, докато Дий го направляваше към татуировката на гърдите си. Това обаче беше единственото успокоение, което старата жена можеше да ѝ даде: Лус знаеше, че скоро ще трябва да държи кинжала сама.

— Справяш се чудесно.

— Чакай! — изпищя Лус, когато острието бодна плътта на Дий. Червена точица кръв разцъфна върху кожата ѝ, точно над крайчеца на туниката. — Какво ще се случи с теб, когато умреш?

Дий се усмихна толкова спокойно, че Лус не се съмняваше, че ще последва нещо хубаво.

— Но разбира се, скъпа, ще попадна в шедьовъра.

— Ще отидеш в Рая, нали?

— Лусинда, нека не говорим за...

— Моля те. Не мога да те изпратя във от този живот, освен ако не знам как ще изглежда следващият ти. Ще те видя ли пак? Нима просто ще си отидеш като ангел?

— О, не, моята смърт ще бъде таен живот, като сън — каза Дий. — По-хубава от сън, всъщност, защото най-после ще мога да сънувам. В живота Бродниците във вечността никога не сънуват. Ще сънувам д-р Ото. От толкова отдавна не съм виждала любимия си, Лусинда. Със сигурност можеш да разбереш?

На Лус ѝ идваше да заплаче. Разбираше. Естествено, че разбираше поне това.

Треперейки още по-силно, тя прокара ножа назад над татуировката върху гърдите на Дий. Старата жена стисна съвсем леко ръцете ѝ.

— Бъди благословена, дете. Дано те споходи изобилна благословия. Побързай сега. — Дий погледна тревожно към небето, примигвайки към луната. — Забий го.

Лус изпъшка, когато заби острието в гърдите на старата жена. Острието застърга през плът, кости и мускули — а после проникна в прекрасното ѝ сърце, чак до дръжката. Лицата на Лус и Дий почти се докосваха. Облаците, които дъхът им образуваше, се смесиха във въздуха.

Дий стисна зъби и сграбчи ръката на Лус, когато тя рязко завъртя острието наляво. Златистите ѝ очи се разшириха, после застинаха от

болка или шок. Лус искаше да извърне поглед, но не можеше. Затърси писъка в себе си.

— Измъкни острието — прошепна Дий. — Изсипи кръвта ми в Сребърния Потир.

Трепвайки, Лус издърпа рязко кинжала. Почувства как нещо дълбоко в Дий се разкъсва. Раната беше като зейнала черна пещера. На повърхността ѝ струеше кръв. Ужасяващо беше да види как златистите очи на Дий се замъгляват. Жената падна върху осветеното от луната плато.

В далечината отекна писъкът на Съдник. Всички ангели погледнаха нагоре.

— Лус, трябва да действаш бързо — каза Даниел: принуденото му спокойствие пробуди у нея по-силна тревога, отколкото би успяла неприкритата паника.

Лус още държеше в ръце кинжала. Той беше хлъзгав и червен, и от него капеше кръвта на Бродницата из ефира. Метна го на земята. Той се приземи с метален звън, който я разгневи, защото звучеше като играчка, вместо като мощното оръжие, убило две обичани от Лус души.

Избърса окървавените си ръце в наметалото си. С усилие си пое въздух. Щеше да падне на колене, ако Даниел не я беше подхванал.

— Съжалявам, Лус. — Той я целуна. От очите му се излъчваше предишната нежност.

— За какво?

— Че не можеш да ти помогна да го направиш.

— Защо не можеше?

— Ти направи онова, което никой от нас не можеше да стори. Направи го сама. — Хващайки я за раменете, Даниел обърна Лус към гледката, която тя не искаше да вижда.

— Не. Моля те, не ме карай...

— Погледни — каза Даниел.

Дий се беше надигнала и седеше, обгърнала Сребърния Бокал с ръце, така че ръбът му беше притиснат към гърдите ѝ. От сърцето ѝ обилно се лееше кръв, избликвайки с всеки негов мощен удар, сякаш не беше кръв, а нещо магическо и странно от друг свят. Лус предположи, че наистина е така. Очите на Дий бяха затворени, но тя

сияеше, повдигнала лице, което беше осветено от луната. Не изглеждаше да е изпитвала каквато и да е болка.

Когато бокалът се напълни, Лус пристъпи напред, навеждайки се да го вземе и да го сложи обратно върху жълтата стрела на Плочата. Когато с усилие измъкна Сребърния Бокал от Дий, старата жена се опита да се изправи. Окървавените ѝ ръце се притиснаха към земята, докато се подпираше. Коленете ѝ трепереха, докато с мъка се изправи и застана на едното си стъпало, после на другото. Прегърби се напред, с тяло, присвиващо се в лека конвулсия, когато взе в ръце черното наметало. Лус осъзна, че тя се опитваше да го наметне отново на раменете си, така че да покрие раната си. Ариана пристъпи напред да ѝ помогне, но нямаше значение. През наметалото избликна прясна кръв.

Златистите очи на Дий бяха по-бледи, кожата ѝ — почти прозрачна. Всичко у нея изглеждаше приглушено и меко, сякаш тя вече беше някъде другаде. Ново ридание се надигна в гърдите на Лус, когато Дий пристъпи несигурно към нея.

— Дий! — Лус затвори празнината между тях, протягайки ръце да хване умиращата жена. Тялото ѝ беше като отломка от онова, което беше представлявала, преди Лус да вземе в ръце кинжала.

— Шшшт — прошепна успокояващо Дий. — Само исках да ти благодаря, скъпа. И да ти дам този малък прощален дар. — Тя пъкна ръка в наметалото си. Когато я измъкна, палецът ѝ беше потъмнял от кръв. — Дарът на самопознанието. Трябва да помниш как да сънуваш онова, което вече знаеш. Сега е време аз да заспя, а ти — да се събудиш.

Очите на Дий преминаха бързо по лицето на Лус и тя сякаш можеше да види всичко, което имаше да се види за нея — цялото ѝ минало и цялото ѝ бъдеще. Накрая тя нарисова върху челото на Лус едно петно с окървавения си палец.

— Наслаждавай му се, скъпа.

После се строполи на земята.

— Дий! — Лус се хвърли към нея, но старицата беше мъртва. — Не!

Зад Лус, Даниел стисна раменете ѝ с ръце, давайки ѝ всичката сила, която можеше. Не беше достатъчно. Това не можеше да върне Дий или да промени факта, че Лус я беше убила. Нищо не можеше.

Сълзи замъгляваха очите на Лус. От запад нахлуваше вятър и свистенето му отекваше от криволичещите зъбери, носейки със себе си поредния кръсък на Съдници. Сякаш всеки сантиметър от света беше в безпорядък и нищо никога нямаше да се подреди. Тя вдигна ръка и докосна кървавия отпечатък от палец на челото си...

Около нея запламтя бяла светлина. Усети във вътрешностите си изгаряща горещина. Залитна, като протягаше ръце пред себе си и се олюляваше, докато тялото ѝ се изпълваше със...

Светлина.

— Лус? — Гласът на Даниел звучеше далечен.

Умираще ли?

Почувства се внезапно възбудена, сякаш отпечатъкът от палец върху челото ѝ беше ключ за запалване на мотор и Дий беше раздвижила душата ѝ.

— Нов времетръс ли е това? — попита тя, макар че небето не беше сиво, а сияйно бяло. Толкова ярко, че тя не можеше да види Даниел или някого от другите ангели около нея на плочата.

— Не. — Гласът на Роланд. — Това е тя.

— Това си ти, Лус. — Гласът на Даниел трепереше.

Стъпалата ѝ докоснаха камъка, когато тялото ѝ се издигна във великолепието от безтегловност. За миг светът зажува от ослепителна хармония.

Сега е време да се пробудиш.

Въздухът пред Лус сякаш запраця, сменяйки цвета си от бял до замъглено сив. После дълбоко в далечината се появи кикотещото се лице на Бил. Черните му криле се разпериха по-широко от небето, по-широко от хиляда галактики, изпълвайки ума ѝ, изпълвайки всяка цепнатина във вселената, обгръщайки Лус с безкрайна ярост.

Този път ще победя.

Гласът му, подобен на късчета стъкло, прокарани по гола кожа.

Колко близо беше сега?

Краката на Лус се удариха тежко в дъното на платото. Светлината изчезна.

Тя падна на колене, приземявайки се до Дий, която се беше отпуснала на една страна, преметнала едната си ръка така, че да обгърне главата ѝ, с дълга червена коса, разливаща се като кръв. Очите ѝ бяха затворени, лицето — изпълнено с блажено спокойствие, толкова

различно от лицето, което преследваше ума на Лус през последната седмица. Опита се да се изправи, но се чувстваше тромава.

Даниел се смъкна на колене до нея. Сядайки до нея на Плочата, той я взе в обятията си. Уханието на косата му и докосването на ръцете му я успокоиха.

— Тук съм, Лус, всичко е наред.

Тя не искаше да му каже, че непрекъснато ѝ се привижда Бил. Искаше да се върне при онази светлина. Докосна отпечатъка от палец върху челото си и не се случи нищо. Кръвта на Дий беше засъхнала.

Даниел се взираше в нея със стиснати устни. Отметна косата от очите ѝ и притисна длан към челото ѝ.

— Гориш.

— Добре съм. — Наистина се чувстваше трескава, но нямаше време да се тревожи за това. Със залитане се изправи на крака и вдигна поглед към луната.

Тя беше точно над главите им, в средата на небето. Това беше моментът, който Дий им бе казала да изчакат, моментът, когато смъртта ѝ щеше да придобие стойност и значение.

— Лус, Даниел. — Гласът на Роланд. — По-добре да погледнете това.

Той държеше потира под ъгъл и изсипваше последните капки от кръвта на Дий във вдлъбнатината в основата на картата. Когато Лус и Даниел се подредиха до останалите, кръвта вече се беше стекла в повечето от начупените линии на мрамора. Макар Дий да беше казала, че по времето на Падението на ангелите Земята е била различна, картата пред тях заприличваше все повече на съвременна карта на Земята.

Южна Америка беше по-близо до сблъсък с Африка. Североизточният ъгъл на Северна Америка беше сгушен по-близо до Европа, но в общи линии беше същото. Имаше я тясната водна ивица там, където Суецкият залив разделяше континенталната част на Египет от Синайския полуостров, а в средата на полуострова беше жълтият камък, бележещ платото, където се намираха точно сега. На север беше Средиземноморието, осеяно с трапчинките на хиляда миниатюрни острова — а от другата страна на тесния му пояс, при точката, където Азия се доближаваше до Европа, имаше плитка локва кръв, която бавно се заостряше, приемайки формата на звезда.

Лус чу как Даниел преглъща до нея. Всички ангели гледаха зашеметени, докато кръвта на Дий запълваше лъчите на звездата, показвайки мястото на съвременна Турция — по-точно...

— Троя — каза Даниел накрая, като клатеше удивено глава. — Кой би предположил...

— Отново там — каза Роланд: гласът му подсказваше, че има мъчително минало, свързано с града.

— Винаги съм имала усещането, че това място е орисано. — Ариана потръпна. — Но...

— Така и не знаехме защо — довърши Анабел.

— Кам? — каза Даниел и останалите извърнаха очи от картата, за да погледнат демона.

— Аз ще отида — каза Кам бързо. — Няма проблем.

— Тогава значи, решено — каза Даниел, сякаш не можеше да повярва. — Филип — провикна се той, като погледна нагоре.

Фил и неговите трима Прокуденици се надигнаха от върховете на зъберите, където бяха кацнали.

— Предупредете другите.

Какви други? Кой друг беше останал досега?

— Какво да им кажа? — попита Фил.

— Кажи им, че знаем мястото на Падението, че сега тръгваме за Троя.

— Не. — Гласът на Лус възпря раздвижването на Прокудениците. — Още не можем да тръгнем. Ами Дий?

В крайна сметка, не беше изненадващо, че Дий се бе погрижила за всичко, чак до подробностите за мемориала си. Анабел ги откри пъхнати в една пролука в горната част на скърцащия дървен сандък, който, както обясняваше писмото на Дий, се преобръщаше и ставаше на постамент. Когато започнаха да правят мемориала ѝ, слънцето беше ниско в небето. Беше краят на седмия ден; писмото на Дий ги уверяваше, че това няма да е загуба на време.

Роланд, Кам и Даниел отнесоха постаментата до центъра на мраморната платформа. Покриха картата напълно, така че когато Съдниците се спуснеха там, щяха да видят погребение, а не мястото на Падението на ангелите.

Анабел и Ариана занесоха тялото на Дий зад постаментата. Положиха я внимателно върху средата, така че сърцето ѝ беше точно над звездата, образувана от кръвта ѝ. Лус си спомни как Дий беше казала, че светилищата се строят върху други светилища. Тялото ѝ щеше да образува светилище за картата, която криеше.

Кам надипли наметалото на Дий върху тялото ѝ, но остави лицето ѝ открито към небето. Във вечния си дом, Дий, техният дезидератум, изглеждаше дребна, но могъща. Изглеждаше умиротворена. Лус искаше да вярва, че Дий броди из сънища с д-р Ото.

— Тя иска Лус да я благослови — прочете Анабел от писмото.

Даниел стисна ръката на Лус, сякаш за да попита: Добре ли си?

Лус никога преди не беше правила нещо подобно. Очакваше да се почувства неловко, виновна, че говори на погребението на някого, когото беше убила, но на мястото на тези емоции имаше чувство на почит и благоговение.

Пристъпи до постаментата. Даде си няколко мига, за да си събере мислите.

— Дий беше нашият дезидератум — поде тя. — Но беше нещо повече от един желан предмет.

Пое си дъх и осъзна, че благославяше не само Дий, но също Габ и Моли, чиито тела бяха въздух — и Пен, на чието погребение не можа да присъства. Всичко това беше твърде много. Зрението ѝ се завихри и думите изчезнаха, и всичко, което знаеше, беше, че Дий бе оставила петно от жертвена кръв на челото ѝ.

Това беше дарът на Дий за Лус.

Трябва да помниш как да сънуваш онова, което вече знаеш.

Кръвта блъскаше в слепоочията ѝ. Главата и сърцето ѝ пламтяха от горещина, ръцете ѝ бяха ледени, докато ги преплиташе с тези на Дий.

— Нещо става. — Лус държеше лицето си в ръце, косата ѝ се беше разпиляла около нея. Тя затвори очи и откри ярка бяла светлина в дъното на клепачите си.

— Лус...

Когато отвори очи, ангелите бяха отхвърлили наметалата си и бяха разперили криле. Платото се обливаше в светлина. Голямо множество Съдници пицяха някъде точно над нея.

— Какво става? — Тя заслони очи с длан.

— Трябва да побързаме, Даниел — извика Роланд отгоре. Дали другите ангели вече се бяха спуснали? Откъде идваше светлината?

Ръцете на Даниел се обвиха около кръста ѝ. Държеше я здраво. Чувството беше хубаво, но тя още се страхуваше.

— Тук с теб съм, Лусинда. Обичам те, каквото и да става.

Тя знаеше, че краката ѝ се отделят плавно от земята, че тялото ѝ полита. Знаеше, че е с Даниел. Но почти не си даваше сметка за преминаването им през горящото небе, едва си даваше сметка за каквото и да било отвъд странното ново пулсиране в душата си.

АПОКАЛИПСИС

Някъде по пътя заваля дъжд.

Дъждовни капки потропваха по крилете на Даниел. Гръмотевици тътнеха в небето пред тях. Светкавици разкъсваха нощта. Лус беше заспала или бе изпаднала в нещо подобно на тежък сън, защото когато започна бурята, тя се размърда в замаян полусън.

Насрещният вятър беше свиреп и неспирен, притискайки Лус към тялото на Даниел. Ангелите летяха през него с огромна скорост: всеки замах на крилете ги изтласкваше през цели градове и планински вериги. Летяха над облаци, които приличаха на гигантски айсберги, подминавайки ги за миг.

Лус не знаеше къде се намираха или откога пътуваха. Не ѝ се искаше да пита.

Отново бе тъмно. Колко време оставаше? Не можеше да си спомни. Броенето ѝ се струваше невъзможно, макар че някога обичаше да доказва сложни математически теореми. Почти се засмя при мисълта как седи на дървен чин в часа по висша математика, дъвчейки гумичка, до двайсет простосмъртни хлапета. Наистина ли това ѝ се беше случило някога?

Температурата спадна. Дъждът се усили, когато ангелите влетяха във вихър, който стигаше по-далече, отколкото погледът можеше да види. Сега дъждовните капки, които обсипваха крилете на Даниел, звучаха като топчета градушка, които се удрят в заледен сняг.

Вятърът духаше настрани и нагоре. Дрехите на Лус бяха вир-вода. В един миг ѝ беше горещо, в следващия замръзваше. Ръцете на Даниел, обвиващи тялото ѝ, разтриваха настръхналата кожа на ръцете ѝ. Тя гледаше как от носовете на черните ѝ ботуши се стича вода към земята, на хиляди метри отдолу.

Видения се мяркаха в тъмнината през бурята. Видя как Дий разпуска червената си коса, която се вихреше около тялото ѝ. Старата жена шепнеше: Развали проклятието. Косата ѝ се превърна в кървави пипала, обгръщайки я като саван на мумия, после — в пашкул на

гъсеница... докато тялото се преобрази в масивна колона от гъста и капеща кръв.

През мъглата една златна светлина стана по-ярка. Крилете на Кам се очертаха рязко в пространството между краката на Лус и петънцето суша, която тя гледаше.

— Това ли е? — извика Кам през вятъра.

— Не знам — каза Даниел.

— Как ще узнаем?

— Просто ще узнаем.

— Даниел. Времето...

— Не ме пришпорвай. Трябва да я отведем до правилното място.

— Тя спи ли?

— В треска е. Не знам. Шшшт.

Раздразнено сумтене придружи избледняването на сиянието на Кам обратно в мъглата.

Клепачите на Лус потрепнаха. Беше ли заспала? От небето сякаш наистина валяха кошмари. Сега видя мис София, с черни очи, които блестяха на светлината, отразена от дъждовните капки. Тя вдигна кинжала си и перлените ѝ гривни издрънчаха, докато забиваше ножа в сърцето на Лус. Думите ѝ — Доверието е лекомислен стремеж — отекваха отново и отново в ума на Лус, докато ѝ се прииска да изпищи. После образът на мис София потрепна и се завихри, като потъмня и се преобрази в гаргойла, на който Лус наистина се беше доверила, така лекомислено.

Малкият Бил, който се беше преструвал на приятел, докато през цялото време криеше нещо огромно и ужасяващо. Може би за дявола приятелството бе точно това: любов, в която винаги имаше нюанс на злина. Тялото на гаргойла беше черупка, в която се таяха сили с мрачно могъщество.

Във видението ѝ Бил оголи изгнили черни змийски зъби и избълва облаци ръжда. Изрева, но безмълвно — безмълвие, което беше по-ужасно от всичко, което би могъл да изрече, защото нейното въображение запълни празнината. Той зае зрителното ѝ поле в образа на Луцифер, на Злото, на Края.

Тя рязко отвори очи. Сключи пръсти около обгърналите я ръце на Даниел, докато летяха през безкрайната буря.

Не се страхуваш, заяви тя безмълвно в дъжда. От всички неща, точно в това ѝ беше най-трудно да убеди себе си по време на това пътуване.

Когато се изправиш отново срещу него, няма да те е страх.

— Хора — каза Ариана, появявайки се от дясната страна на крилете на Даниел. — Погледнете.

Облаците оредяваха, докато те продължаваха да напредват. Под тях имаше долина, широка ивица от камениста земеделска земя, която граничеше с тесен морски пролив в западния край. Насред голия пейзаж нелепо се издигаше огромен дървен кон — паметник на едно обвито в сенки минало. Лус различи близо до коня каменисти руини, римски театър, съвременен паркинг.

Ангелите продължиха да летят нататък. Долината се разстилаше под тях, тъмна, ако не се броеше една самотна светлина в далечината: електрическа лампа, която блестеше през прозореца на миниатюрно бунгало в центъра на склона.

— Летете към къщата — извика Даниел на останалите.

Лус гледаше как няколко кози вървят бавно в редица през подгизналите поля, събирайки се в една горичка от кайсиеви дървета. Стомахът ѝ се преобърна, когато Даниел се спусна внезапно надолу. Когато се докоснаха до земята, Лус и ангелите бяха на около четвърт миля от бялата къщичка.

— Да влезем вътре. — Даниел хвана ръката ѝ. — Ще ни чакат.

Лус тръгна редом с Даниел през дъжда: вятърът развяваше тъмната ѝ коса и тя я удряше през лицето, взетото назаем палто беше подгизнало от сякаш хиляди килограми дъждовни капки.

Вървяха с усилие по криволичеща кална пътека, когато голяма капка вода се залепи за миглите на Лус и капна в окото ѝ. Когато я изтри и примигна, Земята напълно се беше променила.

Пред очите ѝ проблесна светкавичен образ, отдавна забравен спомен, връщащ се към живота:

Мократа земя под краката ѝ бе сменила цвета си, от зелена до саждено черна на едно място, пепеливо сива — на друго. Долината, която ги заобикаляше, беше осеяна с дълбоки, димящи кратери. Лус усети мирис на клане, толкова наситен и остър мирис на препечена

плът и разложение, че изгаряше ноздрите ѝ и полепваше по небцето ѝ. Кратерите съскаха и звучаха като змии, докато вървеше покрай тях. Прахът — ангелският прах — беше навсякъде. Носеше се из въздуха, наслояваше се по земята и скалите, падаше като снежинки по лицето ѝ.

В периферното ѝ зрение се виждаше нещо сребристо. Приличаше на парчета от счупено огледало, само че беше фосфоресциращо — блещукащо, почти живо. Лус пусна ръката на Даниел, падна на колене и запълзя по калната земя към счупеното сребристо стъкло.

Не знаеше защо направи това. Знаеше само, че трябва да го докосне.

Посегна към едно голямо парче, изпъшквайки от усилието. Обгърна го здраво с ръка...

А после примигна и откри, че държи в юмрука си само мека кал.

Тя вдигна поглед към Даниел: очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво става?

Той хвърли поглед към Ариана:

— Заведи Лус вътре.

Тя почувства как вдигат ръцете ѝ.

— Ще се оправяш, хлапе — каза Ариана. — Обещавам.

Вратата от тъмно дърво на бунгалото се отвори и отвътре се разля топла светлина. Към мокрите ангели надзърташе спокойното, овладяно лице на Стивън Филмор, любимият учител на Лус от „Шорлайн“.

— Радвам се, че успя — каза Даниел.

— И аз за теб. — Гласът на Стивън беше спокоен и професионален, точно както го помнеше Лус. По някакъв начин това бе успокояващо.

— Тя добре ли е? — попита Стивън.

Не. Губеше самообладание.

— Да. — Увереността на Даниел завари Лус неподготвена.

— Какво е станало с врата ѝ?

— Натъкнахме се на няколко Съдници във Виена.

Лус имаше халюцинации. Не беше добре. Треперейки, срещна очите на Стивън. Бяха спокойни, успокояващи.

Добре си. Трябва да бъдеш. Заради Даниел.

Стивън задържа вратата отворена и ги въведе вътре. Малката къщичка имаше пръстен под и сламен покрив, купчина одеяла и рогозки в единия ъгъл, груба готварска печка близо до огъня и квадрат от четири люлеещи се стола в ъгъла на стаята.

Пред столовете стоеше Франческа — съпруга на Стивън и също преподавателка–Нефилим в „Шорлайн“. Фил и другите трима Прокуденици стояха нащрек по протежение на отсрещната стена на бунгалото. Анабел, Роланд, Ариана, Даниел и Лус се сместиха в осветената от огъня топла къща.

— Сега какво, Даниел? — попита Франческа, олицетворение на деловитостта.

— Нищо — каза Даниел бързо. — Все още нищо.

Защо не? Ето ги тук, в полята на Троя, близо до мястото, където се очакваше да се приземи Луцифер. Бяха побързали да стигнат тук, за да го спрат. Защо да минават през всичко, което бяха преживели през тази седмица, само за да си седят бездейно в някакво бунгало и да чакат?

— Даниел — каза Лус. — Не е лошо да ми дадеш някакво обяснение.

Но Даниел гледаше само Стивън.

— Моля ви, седнете. — Стивън насочи Лус към един от люлеещите се столове. Тя се отпусна в него и благодари с кимване, когато той ѝ подаде метална чаша с ароматен турски ябълков чай. Той посочи с жест из бунгалото: — Не е много, но възпира дъжда и по-голямата част от вятъра, а знаеш какво казват...

— Местонахождение, местонахождение, местонахождение — довърши Роланд, облягайки се на ръкохватката на люлеещия се стол, където Ариана се беше свила срещу Лус.

Анабел се озърна към дъжда, който вятърът запращаше с вой по прозореца, към тясната стая:

— Значи това е мястото на Падението? Искам да кажа, мога в известен смисъл да го почувствам, но не знам дали това е защото полагам такива усилия. Това е странно.

Стивън лъскаше стъклата на очилата си с рибарския си пуловер. Сложи ги отново на носа си, възприемайки отново професорския си тон:

— Мястото на Падението е много обширно, Анабел. Помисли си за пространството, нужно за сто и петдесет милиона, осемстотин двайсет и седем хиляди, осемстотин шейсет и един...

— Искаш да кажеш сто и петдесет милиона, осемстотин двайсет и седем хиляди, седемстотин четирийсет и шест... — прекъсна го Франческа.

— Разбира се, има несъответствия. — Стивън винаги беше отстъпвал пред красивата си, войнствена съпруга. — Важното е, че паднали много ангели, затова мястото на сблъсъка е обширно. — Той хвърли поглед, много бързо, към Лус. — Но да, седите в участък от мястото, където ангелите са паднали на Земята.

— Следвахме картата на старицата — каза Кам, като разръчка огъня в печката. Той беше догорял до пепел, но при неговото докосване отново се върна буйно към живот. — Още се чудя обаче откъде ще знаем със сигурност, че това е мястото. Не остава много време. Откъде знаем?

Защото ми се явява във видения, внезапно изпищя умът на Лус. Защото по някакъв начин бях там.

— Радвам се, че попита. — Франческа разгъна един пергаментов свитък на пода между люлеещите се столове. — В библиотеката на Нефилимите в „Шорлайн“ има една карта на мястото на Падението. Картата е начертана от толкова близко разстояние, че докато някой не успееше да определи географско местоположение, на нея можеше да е показано всяко място.

— Със същия успех можеше да е ферма за мравки — добави Стивън. — Очакваме сигнал от Даниел, откакто Лус се върна през Вестителите: следим напредъка ви, опитваме се да останем достатъчно близо, за да можете да стигнете до нас, когато ви потриваваме.

— Прокудениците ни откриха в зимния ни дом в Кайро точно след полунощ. — Франческа събра рамене, сякаш за да се сдържи да не потръпне. — За късмет, този носеше вашия знак, иначе можеше да...

— Казва се Филип. Сега Прокудениците са с нас — каза Даниел.

Беше странно, че Филип се беше преструвал на ученик в „Шорлайн“ в продължение на месеци, а Франческа не го позна. Но пък преподавателката-ангел си беше сноб и обръщаше внимание само на „надарените“ ученици в училището.

— Надявах се, че ще успеете да стигнете навреме — каза Даниел. — Как беше положението в „Шорлайн“, когато тръгнахте?

— Не добре — каза Франческа. — По-зле за вас, сигурна съм, но въпреки това, не добре за нас. Съдниците проникнаха в „Шорлайн“ в понеделник.

Челюстта на Даниел се стегна:

— Не.

— Майлс и Шелби — промълви Лус. — Добре ли са?

— Приятелите ти са добре. Не можах да намерят нищо, в което да ни обвинят...

— Точно така — заяви гордо Стивън. — Съпругата ми владее добре положението. Безукорно.

— И все пак — каза Франческа. — Учениците бяха много разтревожени. Някои от най-големите ни дарители изтеглиха децата си от училището. — Тя направи пауза. — Надявам се, че това си струва.

Ариана рязко скочи на крака.

— Можеш да си заложиш гривните, че ще си струва.

Роланд се изправи бързо и дръпна Ариана обратно на мястото ѝ. Стивън хвана Франческа под ръка и я придърпа до прозореца. Скоро всички шепнеха, а Лус нямаше достатъчно сили, за да чуе нещо повече от високо изречените думи на Ариана: „Голямото ѝ дарение е тук при мен“.

Навън зад прозореца тънка нишка ръждива светлина обгръщаше планините. Лус се взря в нея със свит стомах, знаейки, че тя бележи изгрева на осмия ден — последния пълен ден, преди...

Ръката на Даниел бе върху рамото ѝ, топла и силна:

— Хей, как се справяш?

— Добре съм. — Тя седна по-изправена, преструвайки се на бодра. — Какво е следващото, което трябва да направим.

— Да се наспим.

Тя изправи рамене:

— Не, не съм уморена. Слънцето изгрява и Луцифер...

Даниел се надвеси над люлеещия се стол и я целуна по челото.

— Ще мине по-добре, ако си отпочинала.

Франческа, която разговаряше със Стивън, вдигна поглед:

— Мислиш ли, че това е добра идея?

— Ако е уморена, трябва да спи. Няколко часа няма да навредят. Вече сме тук.

— Но аз не съм уморена. — Тя запротестира, но беше очевидно, че лъже.

Франческа преглътна:

— Предполагам, че сте прави. Или ще се случи, или няма.

— Какво има предвид тя? — обърна се Лус към Даниел.

— Нищо — каза той меко. После, обръщайки се към Франческа, изрече много тихо: — Ще се случи. — Повдигна Лус достатъчно, за да може тя да се плъзне в люлеещия се стол до нея. Обви ръце около талията ѝ. Последното, което Лус почувства, бяха целувката му по слепоочието ѝ и шепотът му в ухото ѝ. — Нека се наспи за последно.

— Готова ли си?

Лус стоеше до Даниел в една незасята угар пред бялата къщичка. От почвата се издигаше омара, а небето имаше острия син цвят, какъвто остава след тежка буря. По хълмовете на изток имаше сняг, но полегатата шир на долината излъчваше топлина, сякаш бе пролет. Досами полето цъфтяха цветя. Навсякъде бе пълно с пеперуди — бели, розови и златисти.

— Да.

Лус беше будна само от един миг, когато почувства как ръката на Даниел я повдига от люлеещия се стол и я извежда през вратата на тихата хижа. Сигурно я беше държал в обятията си цяла нощ.

— Чакай — каза тя. — Готова за какво?

Останалите я наблюдаваха, събрани в кръг, сякаш бяха чакали: ангелите и Прокудениците до един бяха протегнали криле.

Ято щъркели прекоси небето, с криле с черни връхчета, разперени широко като палмови листа. Полетът им затъмни слънцето за момент, хвърляйки сенки върху крилете на ангелите, преди птиците да продължат нататък.

— Кажи ми кой съм — изрече простичко Даниел.

Той беше единственият ангел със скрити в дрехите криле. Отстъпи от нея, изопна плещи назад, затвори очи и освободи крилете си.

Те се разпериха бавно, с великолепна еlegantност, разцъфнаха от двете страни на тялото му и изпратиха назад въздушна струя, която разлюля клоните на кайсиевите дървета.

Крилете на Даниел се извисиха над тялото му, сияйни и прелестни, правейки го да изглежда неизмеримо красив. Той блестеше като слънце — не само крилете му, а цялото му тяло — и дори по-силно. От Даниел се излъчваше това, което ангелите наричаха свой блясък. Лус не можеше да откъсне очи от него.

— Ти си ангел.

Той отвори виолетовите си очи.

— Кажи ми още.

— Ти си... ти си Даниел Григори — продължи Лус. — Ти си ангелът, който ме обича от хиляди години. Ти си момчето, което обичах още от момента — не, от всеки миг, когато те виждах за първи път. — Тя гледаше как слънцето хвърля игриви отблясъци по белите му криле, копнееше да ги почувства как се обвиват около нея. — Ти си душата, която си пасва с моята.

— Добре — каза Даниел. — Сега ми кажи коя си ти.

— Ами... Аз съм Лусинда Прайс. Аз съм момичето, в което се влюбваш.

Заобикаляше ги напрегната тишина. Всички ангели сякаш бяха затаили дъх.

Виолетовите очи на Даниел се напълниха със сълзи. Той прошепна:

— Още.

— Това не е ли достатъчно?

Той поклати глава.

— Даниел?

— Лусинда.

От начина, по който изрече името ѝ — толкова мрачно — я заболя стомахът. Какво искаше от нея?

Тя примигна и звукът беше като гръмотевица — а после низината на Троя почерня както предишната нощ. Земята бе обезобразена от разкривени пукнатини. На мястото на полето имаше димящи кратери. Навсякъде имаше смърт, пепел и прах. Дърветата по протежение на хоризонта горяха, а във вятъра се носеше противен мирис на разложение. Сякаш душата ѝ я беше запратила хилядолетия

назад във времето. В планините нямаше сняг, пред нея не се намираше спретнатата бяла къщичка, нито кръг от ангели и разтревожени лица.

Но там беше Даниел.

Крилете му блестяха в прашния въздух. Голата му кожа беше съвършена, свежа, розова. Очите му сияеха със същия опияняващ виолетов оттенък, но не гледаше нея. Гледаше към небето. Изглежда не знаеше, че Лус е до него.

Преди тя да успее да проследи погледа му нагоре, светът започна да се върти. Мирисът във въздуха се смени — вече не вонеше на разложение, а на лютив прах. Тя беше обратно в Египет, в тъмната гробница, където я бяха заключили и едва не изгуби душата си. Тази сцена се разигра пред очите ѝ: звездната стрела, топла в дрехата ѝ, паниката, ясно изписана върху някогашното ѝ лице, целувката, която я върна обратно — и Бил, пърхащ около саркофага на фараона, вече замислящ най-амбициозния си план. Ушите ѝ зазвънтяха от дрезгавия му смях.

А после смехът изчезна. Видението за Египет се преобрази в друго: една Лусинда от още по-далечно минало се изтягаше в поле с високи цветя. Носеше рокля от еленова кожа и държеше над лицето си глухарче, като късаше венчелистчетата едно по едно. Последното се разлюля на вятъра и тя си помисли: Обича ме. Слънцето беше ослепително, докато пред него премина нещо. Лицето на Даниел, с виолетови очи, преливащи от любов, с руса коса, която лъчите на слънцето превръщаха в ореол.

Той се усмихна.

После лицето му изчезна. Друго видение, друг живот: топлината на буен огън по кожата ѝ, желание, което гореше в гърдите ѝ. Чуваше се странна, висока музика; смеещи се хора; навсякъде наоколо — приятели и близки. Лус видя себе си и Даниел, танцуващи буйно около пламъците. Можеше да почувства ритмите на движенията дълбоко в себе си дори докато музиката заглъхваше, а цветът на пламъците, ближещи небето, се смени от нажежено червен до сребристо мек...

Водопад. Дълга струя буйна падаща ледена вода надолу по варовиков зъбер. Лус беше под него, разделяйки туфа водни лилии с движенията си. Дългата ѝ мокра коса се събра около раменете, когато тя се издигна над водата, после се сниши отдолу. Показа се от другата

страна на течението на водопада, във влажна каменна лагуна. И там беше Даниел, чакаше я, сякаш я бе чакал цял живот.

Той се гмурна от една скала, оплисквайки я, когато тялото му докосна водата. Заплува към нея, притегляйки я към себе си, като обвиняват си ръка около гърба ѝ, а другата пъхна под коленете ѝ. Тя обвиняват ръце около врата му и го остави да я целуне. Затвори очи...

Бум.

Отново гръмотевицата. Лус беше отново в димящата троянска низина. Но този път беше приклепана в един от кратерите, тялото ѝ беше притиснато под един каменен блок. Не можеше да помръдне лявата си ръка или крака си. Започна да се бори, плачейки: виждаше червени петна и отломки от нещо, което приличаше на счупено огледало. Главата ѝ се замая от най-силната болка, която беше изпитвала някога.

— Помощ!

А после: Даниел, кръжащ над нея, с виолетови очи, ужасено и немигащо обхождащи тялото ѝ.

— Какво се е случило с теб?

Лус не знаеше отговора — не знаеше къде се намира, нито как се е озовала там. Лусинда от нейния спомен дори не разпознаваше Даниел. Но тя го позна.

Внезапно осъзна, че това беше най-първият път, когато тя и Даниел се бяха срещнали на Земята. Това беше моментът, за който бе умолявала, моментът, за който Даниел никога не говореше.

Никой не разпозна другия. Те вече, мигновено, бяха влюбени.

Как можеше това да е мястото на първата им среща? Този отблъскващ мрачен пейзаж вонеше на мръсотия и смърт. Миналото ѝ превъплъщение изглеждаше пребито, окървавено сякаш беше разбита на хиляда парчета.

Сякаш беше паднала от невъобразима височина.

Лус хвърли поглед към небето. Там имаше нещо — множество миниатюрни искри, сякаш Небето бе поразено от електрически удар и през останалото време от него щяха да се излъчват шокови вълни.

Само че искрите се приближаваха. Тъмни силуети, очерта ни със светлина, падаха от безкрайността над нея. Сигурно бяха поне милион, събрани в хаотична, аморфна тълпа из небето, тъмни и светли,

едновременно увиснали в безтегловност и падащи, сякаш отвъд обсега на гравитацията.

Дали Лус се бе намирала там горе? Почти имаше чувството, че е била.

После осъзна нещо: Това бяха ангелите. Това беше Падението.

Споменът как е станала свидетел на падането им към Земята измъчваше Лус. Беше все едно да гледа как всички звезди изпадат от нощното небе.

Колкото по-надолу падаха, толкова по-разпуснат ставаше безцелният им строй. Отделни обекти ставаха видими, самостоятелни. Тя не можеше да си представи някой от нейните ангели, нейните приятели, някога да изглежда така. По-объркан и изгубил контрол дори от най-отчаяния простосмъртен в най-лошия ден от живота му. Беше ли Ариана сред тях? А Кам?

Погледът ѝ проследи едно кълбо от светлина точно над главата ѝ. То ставаше по-голямо и по-ярко, докато се приближаваше.

Даниел също вдигна поглед. Лус осъзна, че той също не разпознава падащите силуети. Падането му върху Земята го беше разтърсило така изцяло, че бе заличило спомена за това кой е, откъде е дошъл, колко великолепен е бил някога. Той гледаше небето с неподправен ужас в очите.

Неясно множество от падащи ангели беше точно над главите им в един миг... после достатъчно близо, че Лус да може да различи странните, тъмни тела в техните съдове от светлина. Телата не помръдваха, но изглеждаха безспорно живи.

Те падаха все по-близо, връхлитайки върху Лус, докато тя изпищя — и огромната маса от светлина и мрак се разби в полето до нея.

Експлозия от огън и черен дим събори Даниел и той изчезна от погледа на Лус. Идваха още. Идваха още повече от милион. Щяха да размажат Земята и всяко живо същество върху нея. Лус се сниши, закри очи и отвори уста да изпищя отново.

Но звукът, който излезе, не беше писък...

Защото споменът се беше изменил в нещо още по-далечно и отдавнашно. По-отдавнашно от Падението?

Лус вече не беше в полето с димящи кратери и падащи като метеорити ангели.

Стоеше сред пейзаж от чиста светлина. Всякакъв ужас в гласа ѝ беше неуместен тук, не би могъл да съществува на това място, което тя едновременно познаваше и не познаваше. Долавяше къде се намира, но това не можеше да е реално.

От душата ѝ струеше силен, наситен акорд от музика, толкова прекрасна, че придаваше бял цвят на всичко около нея. Кратерът беше изчезнал. Земята беше изчезнала. Тялото ѝ беше...

Не знаеше. Не можеше да го види. Не можеше да види нищо, освен това фантастично сребристо сияние. Ярката светлина се разстла като разтворен пакет около нея, докато Лус успя да различи обширна бяла ливада, простираща се пред нея. Великолепни горички от бели дървета растяха от двете страни на полето.

В далечината имаше надиплена сребриста издатина. Лус усети, че тя е важна. После видя, че имаше още седем такива, оформящи великолепна арка във въздуха около нещо, толкова ярко, че ѝ беше непоносимо да го гледа.

Тя се съсредоточи върху издатината, третата отляво. Не можеше да откъсне поглед от нея. Защо?

Защото... Паметта ѝ се завъртя назад... Защото...

Това издигнато място ѝ принадлежеше.

Отдавна, тя беше седяла тук, до... кого? Струваше ѝ се важно.

Зрението ѝ се завихри и се замъгли, и сребърната издатина се разтвори. Белотата, която остана, се фокусира, разделяйки се на форми, на...

Лица. Тела. Криле. Фон от синьо небе.

Това не беше спомен. Тя беше отново в настоящето, в реалния си и последен живот. Около нея стояха учителите ѝ Франческа и Стивън; нейните съюзници Прокудениците; приятелите ѝ Роланд, Ариана, Анабел и Кам. И любимият ѝ, Даниел. Взря се във всеки един от тях и откри, че са толкова прекрасни. Те я наблюдаваха с безмълвна радост на лицата. И плачеха.

Дарът на самопознанието — беше ѝ казала Дий. Трябва да помниш как да сънуваш това, което вече знаеш.

Всичко това е било в нея през цялото време, във всеки миг от всеки неин живот. И въпреки това едва сега Лус се чувстваше пробудена, отвъд способността си да си представи какво означаваше да е будна. Лек вятър повя по кожата ѝ и тя можа да почувства полъха на

далечното море, който той донесе от Средиземноморието, подсказващ й, че е все още в Троя. Зрението й също беше по-ясно от когато и да било преди. Видя блестящи точки пигмент, образуващи крилете на прелитаща златиста пеперуда. Вдиша студения въздух, изпълвайки дробовете си, долавяйки мириса на цинк в глинещата почва, който щеше да я направи плодородна през пролетта.

— Бях там — прошепна тя. — Бях в...

Рая.

Но не можеше да го каже. Знаеше твърде много, за да го отрече — и въпреки това не достатъчно, за да изрече думите. Даниел. Той щеше да й помогне.

Продължавай, умоляваха очите му.

Откъде да започне? Тя докосна медальона със снимката, направена, когато тя и Даниел бяха живели в Милано.

— Когато посетих миналия си живот в Хелстън — започна тя, — научих, че любовта ни стига по-дълбоко от това, кои сме били във всеки отделен живот...

— Да — каза Даниел. — Нашата любов преодолява всичко.

— А... когато посетих Тибет, научих, че проклятието над мен не се задейства от едно-единствено докосване или целувка.

— Не докосване. — Гласът на Роланд. Той се усмихваше, застанал до Даниел с ръце, склучени зад гърба. — Не докосване, а самоусещане. Ниво, за което не беше готова — досега.

— Да. — Лус докосна челото си. Имаше още, още толкова много. — Версай. — Тя заговори по-бързо. — Бях осъдена да се омъжа за човек, когото не обичах. И целувката ти ме освободи, а смъртта ми беше великолепна, защото щяхме винаги да се намираме един друг. Завинаги.

— Заедно за вечни времена, в студ и пек, в слънце и в мъгла — пропя Ариана, бързо избърсвайки влажните си очи в ръкава на ризата на Роланд.

Досега Лус усещаше гърлото си толкова стегнато, че й беше трудно да говори. Но вече не я болеше.

— До Лондон не си давах сметка, че твоето проклятие е толкова по-ужасно от моето — каза тя на Даниел. — През какво е трябвало да преминаваш, като ме губиш...

— Никога не е имало значение — промърмори Анабел, чиито криле трептяха толкова силно, че стъпалата ѝ бяха на сантиметри от земята. — Винаги щеше да те чака.

— Чичен Итца. — Лус затвори очи. — Научих, че блясъкът на един ангел може да бъде смъртоносен за простосмъртните.

— Да — каза Стивън. — Но още си тук.

— Продължавай, Лус. — Гласът на Франческа беше по-насърчителен, отколкото когато и да било в „Шорлайн“.

— Древен Китай. — Тя направи пауза. Значението на това беше различно от останалите. — Показа ми, че любовта ни е по-важна от всяка тиранична война.

Никой не проговори. Даниел кимна едва доловимо.

И именно тогава Лус разбра не просто коя е — но и до какво водеше всичко това. Имаше още един живот от пътуването и през Вестителите, който имаше чувството, че трябва да спомене. Тя си пое дъх.

Не мисли за Бил, каза си тя. Не се страхуваш.

— Когато бях заключена в онази гробница в Египет, разбрах веднъж и винаги, че винаги ще избирам любовта ти.

Точно в този миг ангелите паднаха на едно коляно, взирайки се с очакване нагоре към нея — всички, освен Даниел. Очите му сияеха в най-силния оттенък на виолетовото, който някога беше виждала. Той посегна към нея, но преди ръцете му да срещнат нейните:

— Ааах! — извика Лус, когато остра болка проряза гърба ѝ. Тялото ѝ се присви конвулсивно от непознато, пронизващо усещане. Очите ѝ се насълзиха. Ушите ѝ запищяха. Помисли си, че може да ѝ прилошее от болката. Но тя бавно се установи в една точка, превръщайки се от остра и мъчителна, по целия ѝ гръб, в два малки участъка на върха на плешките ѝ.

Кървеше ли? Посегна назад, над рамото си. Усещаше раната чувствителна и възпалена, а имаше също и чувството, че изтръгват нещо от нея. Не болеше, но беше объркващо. Обзета от паника, тя рязко завъртя глава, но не можеше да види нищо, можеше само да чуе звука от кожа, която се плъзга и изпъва, лекото хрущане, което звучеше, сякаш се създават нови мускули.

После дойде внезапно чувство на тежест, сякаш бяха окачили тежести на раменете ѝ.

А после — в периферното ѝ зрение: обширна дуплеца се белота от двете ѝ страни, когато от устните на ангелите се надигна всеобщо ахване.

— О, Лусинда — прошепна Даниел, покривайки с ръка устата си.

Беше толкова лесно. Тя разпери криле.

Те бяха сияйни, лъчезарни, невъзможно леки, направени от най-фината, най-отразяваща ангелска материя. От връхче до връхче, размахът на крилете ѝ беше може би трийсет фута, но те ѝ се струаха огромни, безкрайни. Вече не чувстваше болка. Пръстите ѝ се присвиха около основата им зад раменете ѝ, крилете бяха дебели няколко инча и невероятно меки. Бяха сребристи и въпреки това не сребърни, като повърхността на огледало. Бяха невъобразими; бяха неизбежни.

Бяха нейните криле.

Те съдържаха всеки грам сила и власт, които беше натрупала през хилядолетията, които бе изживяла. И дори при най-малката прищявка на мисълта, крилете ѝ започнаха да се размахват.

Първата ѝ мисъл: Сега мога да направя всичко.

Безмълвно, тя и Даниел посегнаха взаимно към ръцете си. Връхчетата на крилете им се извиха напред в нещо като целувка, както ангелските криле върху Куим Малак. Плачеха и се смееха, а скоро се целуваха.

— И така? — попита той.

Тя беше зашеметена и удивена — и по-щастлива от когато и да било преди. Не можеше да е действително, помисли си тя — освен ако не изрече истината на глас, с Даниел и останалите паднали ангели, присъстващи като свидетели.

— Аз съм Лусинда — каза тя. — Аз съм твоят ангел.

ИЗОБРЕТЯВАНЕТО НА ЛЮБОВТА

Летенето беше като плуването, а Лус беше добра и в двете.

Краката ѝ се повдигнаха от земята. Не ѝ трябваше мисъл или подготовка. Крилете ѝ се размахаха с внезапно интуитивно движение. Вятърът жужеше във фибрите на крилете ѝ, носейки я в прозрачно розовото небе. Във въздуха тя почувства тежестта на тялото си, особено на краката си, но по-силна от нея беше една нова, невъобразима жизненост. Плъзгаше се над ниски слоеве облаци, раздвижвайки ги съвсем леко, като бриз, който преминава през мелодичен звън.

Взираше се от едното връхче на крило към другото, оглеждайки сребристо-перления им блясък, изпълнена с благоговение при вида на всички промени в себе си. Сякаш сега останалата част от тялото ѝ се подчиняваше на крилете. Те реагираха при първия намек за желание с елегантни движения, които пораждаха огромна скорост. Заемаха хоризонтално положение и ставаха гладки, за да се плъзгат само по силата на инерцията, после се изтегляха назад в сърцевидна форма зад раменете ѝ, щом тя се устремеше право във въздуха.

Първият ѝ полет.

Само дето... не беше. Това, което Лус знаеше сега, със същата проникателност, с която крилете ѝ знаеха как да летят, беше, че е имало едно монументално преди. Преди Лусинда Прайс, преди още душата ѝ изобщо да беше видяла облата Земя. Въпреки всичките си животи на Земята, които бе видяла във Вестителите, всички тела, които беше обитавала, Лус бе добила само съвсем повърхностна представа коя е, коя е била. Имаше история, по-стара от миналото, през което беше размахвала тези криле.

Можеше да види как другите я наблюдават от земята. Лицето на Даниел блестеше от сълзи. Той беше знаел това през цялото време. Беше я чакал. Искаше ѝ се да го докосне, искаше той да се издигне и да полети с нея — но после, внезапно, не можеше да го вижда повече.

Светлината отстъпи място на пълна тъмнина...

На друг нахлуващ спомен.

Тя затвори очи и му се предаде, оставяйки го да я отнесе назад. Някак знаеше, че това беше най-ранният спомен, мигът в най-далечните кътчета на душата ѝ. Лусинда бе там от началото на самото начало.

Библията беше изпуснала тази част:

Преди да има светлина, беше имало ангели. В един миг — тъмнина; в следващия — топлото чувство как нежна, величествена ръка ги примамва да излязат от небитието.

Бог създал Небесното ангелско войнство — всичките триста и осемнайсет милиона — в един-единствен, блестящ миг. Лусинда беше там, а също Даниел, и Роланд, и Анабел и Кам — и още милиони, всички — свършени, всички — сияйни, всички — създадени да обожават своя Творец.

Телата им бяха направени от същата материя, която изграждаше облачната твърд. Не бяха от плът и кръв, а от ангелска материя, материята, която изграждаше самата светлина — силна, неразрушима, прекрасна за гледане. Раменете, ръцете и краката им се появиха с проблясване, предвещавайки формите, които простосмъртните щяха да заемат при собственото си създаване. Всички ангели откриха крилете си едновременно, всеки чифт — леко различен, отразяващ душата на притежателя си.

Ранни като зараждането на ангелите, крилете на Лусинда бяха в ярък сребрист цвят, който отразяваше светлината; с цвят на звездна светлина. Сияеха в неповторимия си блясък още от първите лъчи на зората на времето.

Сътворението се случваше с бързината на Божията воля, но се разкриваше в паметта на Лус като история — поредното от най-ранните Божи творения, страничен продукт на времето. В един момент нямаше нищо: после Небесата се изпълниха с ангели. В онези дни небесата бяха безгранични, покрити с облачна твърд — мека бяла субстанция като мъгливи облаци, която покриваше краката и върховете на крилете на ангелите, когато вървяха по повърхността.

В небесата имаше безкрайни слоеве: всяко ниво гъмжеше от ниши и криволичещи пътеки, разклоняващи се във всички посоки под небе с цвят на мед. Въздухът беше наситен с уханието на нектар, който набъбваше в нежни бели цветя, израстващи в прекрасни туфи.

Кръглите им цветчета осейваха всички кътчета на небесата, приличащи на нещо като предци на белите божури.

Овощни градини от сребърни дървета раждаха най-вкусните плодове, съществували някога. Ангелите пируваха и въздаваха благодарност за своя първи и единствен дом. Гласовете им се сливаха във възхвала на техния Създател, оформяйки съзвучие, което по-късно в човешките гърла щеше да бъде познато като хармония.

Плавно се появи ливада, която раздели овощната градина на две. А когато всичко друго в Рая беше завършено, Бог постави зашеметяващ Трон в началото на ливадата. Той пулсираше от божествена светлина.

— Елате пред мен — нареди Бог, настанявайки се в дълбоката седалка със заслужено задоволство. — Оттук нататък ще ме познавате като Трона.

Ангелите се събраха в небесната низина и с радост се приближиха към Трона. Плавно и естествено се подредиха в единична редица, определяйки ранговете си мигновено и завинаги. Когато стигнаха до ръба на ливадата, Лусинда си спомни, че не можеше да вижда ясно Трона. Той блестеше толкова ярко, че очите на ангелите не можеха да го понесат. Спомни си също и че някога е била третият ангел в редицата — третият най-близък ангел до Бог.

Едно, две, три.

Крилете ѝ се протегнаха и се наежиха от тази чест.

Във въздуха над Трона, осем олтара, изработени от вълнисто сребро, висяха в арка, като балдахин, предпазващ Трона. Бог повика първите осем ангела в редицата да запълнят тези места и да се превърнат в Архангелите на Трона. Лусинда зае мястото си на третия олтар отляво. Той пасваше точно с тялото ѝ, създаден точно за нея. Там ѝ беше мястото. Обожанието се изля от душата ѝ, изсипвайки се върху Бог.

Беше свършено.

Не продължи дълго.

Бог имаше още планове за Вселената. Друг спомен изпълни Лусинда, карайки я да потръпне.

Бог напусна ангелите.

На Ливадата цареше радост и ликуване, а после Тронът се опразни. Бог мина покрай небесните прагове, замина да създаде

звездите, и Земята, и луната.

Мъжът и жената кръжаха близо до ръба на съществуването.

Небето помрачня, когато Бог го напусна. Лусинда се почувства изстинала и безполезна. Спомни си, че точно тогава ангелите започнаха да се виждат един друг различно, да забелязват разновидностите на цветовете сред крилето си. Някои започнаха да пускат слухове, че Бог се е уморил от тях и хармоничните им хвалебствени песнопения. Някои казваха, че хората скоро ще заемат мястото на ангелите.

Лусинда си спомни как се бе облегла в сребърния си стол до Трона. Спомни си как забеляза колко прост и обикновен изглеждаше той без съживяващото Божие присъствие. Опитваше се да обожаваш своя Създател от разстояние, но не можеше да замести самотата си. Обожанието на Божието присъствие бе онова, за което беше създадена, и сега усещаше единствено празнота. Какво можеше да направи?

Погледна надолу от стола си и видя ангел, който се луташе из облачната твърд. Изглеждаше унесен, обзет от меланхолия. Изглежда почувства погледа ѝ върху себе си и погледна нагоре. Когато очите им се срещнаха, той се усмихна. Тя си спомни колко красив беше той, преди Бог да си отиде...

Без да мислят, те посегнаха един към друг. Душите им се преплетоха.

Даниел, помисли си Лус. Но не можеше да е сигурна. Ливадата беше мъждиво осветена, а паметта ѝ беше замъглена...

Това ли бе мигът на първото им свързване?

Проблясък.

Ливадата отново бе блестящо бяла. Беше минало известно време; Бог се беше завърнал. Тронът пламтеше във великолепен блясък. Лусинда вече не седеше на надипления си сребърен стол до Трона. Беше натикана на Ливадата с цялото ангелско войнство и от тях се искаше да изберат нещо.

Извикването на имената. Лусинда също беше присъствала там. Разбира се, че беше. Почувства горещина и нервност, без да знае защо. Тялото ѝ се обля в горещи вълни, както в миговете, когато се намираще в някое свое минало превъплъщение и всеки миг щеше да умре. Не можеше да укроти треперещите си криле.

Беше избрала...

Стомахът ѝ се присви. Въздухът ѝ се стори разреден. Тя... пропадаше. Лус примигна, видя слънцето да докосва планините, и разбра, че беше обратно в настоящето, обратно в Троя. И падаше от небето, двайсет фута... четирийсет. Ръцете ѝ се размахаха, сякаш беше отново обикновено момиче, сякаш не можеше да лети.

Разпери криле, но беше твърде късно.

Приземи се с меко тупване в обятията на Даниел. Приятелите ѝ я заобиколиха в тревистата равнина. Всичко беше точно както преди: кедри с плоски корони около кална, неразорана ферма; изоставена колиба наскривена сред голата шир; пурпурни хълмове; пеперуди. Лица на паднали ангели, бдящи над нея, изпълнени със загриженост.

— Добре ли си? — попита Даниел.

Сърцето ѝ още биеше бясно. Защо не можеше да си спомни какво беше станало по време на извикването на имената? Може би това нямаше да им помогне да спрат Луцифер, но Лус отчаяно искаше да узнае.

— Стигнах толкова близо — каза тя. — Почти разбрах какво се е случило.

Даниел я остави внимателно на земята и я целуна.

— Ще узнаеш, Лус. Знам, че ще успееш.

Беше по здрач на осмия ден от пътуването им. Когато слънцето се плъзна през Дарданелите, хвърляйки златна светлина по наклонените угари, Лус си пожела да има как да го издърпа назад.

Ами ако един ден не беше достатъчно време?

Лус ту прегърбваше рамене, ту ги изправяше пак. Не беше свикнала с тежестта на крилете си, леки като розови листенца в небето, но тежки като оловни завеси, когато краката ѝ бяха на земята.

Когато се разпериха най-напред, крилете ѝ бяха разкъсали тениската и войнишкото яке в цвят „каки“. Дрехите лежаха на земята на парцали — като странно доказателство. Анабел бързо се беше появила от къщичката с резервна тениска. Беше електриково синя с покрито с коприна изображение на Марлене Дитрих на гърдите, с фини прорези за крилете на гърба.

— Вместо да мислиш за всичко, което все още не си спомняш — каза Франческа, — оцени това, което си узнала.

— Ами. — Лус закрочи из ливадата, усещайки новото чувство от крилете, полюшващи се зад нея. — Знам, че проклятието ми е

попречило да позная истинската си природа като ангел, ставало е причина да умирам винаги, когато започна да се приближавам към спомен за миналото си. Затова никой от вас не можеше да ми каже коя съм.

— Трябваше сама да извървиш тази самотна долина — каза Кам.

— А причината, поради която трябваше да стигнеш чак до този живот, също беше част от проклятието ти — каза Даниел.

— Този път израснах без определена религия, без единствен набор от правила, определящи съдбата ми, което ми позволява да... — Лус направи пауза, спомняйки си извикването на имената. — Да избира сама.

— Не всеки разполага с този лукс. — Фил се обади от редицата Прокуденици.

— Затова ли ме искат Прокудениците? — попита тя, внезапно разбирайки, че е вярно. — Но не съм ли избрала вече Даниел? Не можех да си спомня преди, но когато Дий ми даде своя дар на познанието, изглеждаше сякаш — тя посегна към Даниел — изборът винаги вече е бил вътре в мен.

— Сега знаеш коя си, Лус — каза Даниел. — Знаеш какво е важно за теб. Нищо не би трябвало да е недостижимо за теб.

Думите на Даниел попиха в съзнанието ѝ. Ето какво беше тя сега — такава, каквато е била винаги.

Погледът ѝ се премести към Прокудениците, застанали на разстояние от групата. Лус не знаеше колко може да са видели от преобразяванията ѝ, дали слепите им очи можеха да възприемат метаморфозата на една душа. Следеше за знак от Олиана, Прокуденицата, която я беше пазила на покрива във Виена. Но когато се вгледа в нея, осъзна, че Олиана също се беше... променила.

— Помня те — каза Лус, като се приближи до слабото русо момиче с хлътналите бели очи. Познаваше я, от Небесата. — Олиана, ти беше една от Дванайсетте ангели на Зодиака. Доминираше над Лъв.

Олиана си пое дълбок разтърсващ дъх и кимна:

— Да.

— И ти, Фрезия. Ти беше Светило. — Лус затвори очи, спомняйки си — Не беше ли една от Четирите, които се излъчваха от Божествената Воля? Помня крилете ти. Бяха — тя се поколеба,

чувствайки как изражението ѝ потъмня при вида на опърпаните кафяви криле, които момчето носеше сега — изключителни.

Фрезия изправи прегърбените си рамене и повдигна бледото си изпито лице:

— Никой не ме е виждал истински от векове.

Винсънт, най-младоликият от Прокудениците, пристъпи напред:

— А мен, Лусинда Прайс? Помниш ли мен?

Лус протегна ръка и докосна рамото на момчето, спомняйки си колко смъртно болен беше изглеждал, след като Съдниците го бяха изтезавали. После си спомни нещо по-дълбоко:

— Ти си Винсънт, ангел на Северния вятър.

Слепите очи на Винсънт се замъглиха, сякаш душата му искаше да заплаче, но тялото му отказваше.

— Фил — каза Лус, взирайки се накрая в Прокуденика, от когото се беше бояла толкова много, когато той дойде за нея в задния двор на родителите ѝ. Устните му бяха изопнати и бели, нервни. — Не беше ли един от Понеделнишките Ангели? Надарен със Силите на Луната.

— Благодаря ти, Лусинда Прайс. — Филип се поклонил неуверено, но вежливо. — Прокудениците признават, че сгрешихме, като те откъснахме от твоята сродна душа и задълженията ти. Но знаехме, както ти току-що доказа, че единствено ти можеш да ни видиш каквито бяхме някога. И че единствено ти можеш да ни върнеш славата и блясъка.

— Да — каза тя. — Мога да ви виждам.

— Прокудениците също могат да те виждат — каза Фил. — Ти сияеш.

— Да, така е.

Даниел.

Тя се обърна към него. Русата му коса и виолетовите очи, силното очертание на раменете, пълните устни, които я бяха връщали към живот хиляда пъти. Бяха се обичали дори от по-отдавна, отколкото Лус бе осъзнавала. Бяха се обичали силно още от ранните дни на Рая. Връзката им обхващаше цялата история на съществуването. Знаеше къде беше срещнала Даниел за пръв път на Земята — точно тук, в осаждените поля на Троя, докато ангелите падаха, — но съществуваше по-ранна история. Различно начало на любовта им.

Кога? Как се беше случило?

Тя затърси отговора в очите му — но знаеше, че няма да го намери там. Трябваше да погледне назад в собствената си душа. Тя затвори очи.

Сега спомените идваха по-лесно, сякаш нейните разперващи се криле бяха изпратили мрежа от пукнатини, пробиващи стената между момичето Лусинда и ангела, какъвто е била преди. Това, което я отделяше от миналото ѝ, сега беше крехко, тънко и чупливо като яйчена черупка.

Проблясък.

Обратно на Ливадата, седнала на сребърния си олтар, болезнено копнееща Бог да се върне. Лус гледаше надолу към светлокосия ангел, онзи, към когото вече си беше спомнила как протяга ръка. Спомни си бавните му, тъжни стъпки по облачната твърд. Темето му, преди да вдигне поглед. После небето утихна. Лус и ангелът бяха сами за един рядък миг, далече от хармонията на останалите.

Той се обърна да вдигне поглед към Лусинда. Имаше квадратно лице, вълниста коса с цвят на кехлибар, и сини очи с цвят на лед. Около тях се появиха бръчици, когато ѝ се усмихна. Тя не го позна.

Не, не беше това — разпозна го, познаваше го. Отдавна, Лусинда беше обичала този ангел.

Но той не беше Даниел.

Без да знае защо, Лус изпита желание да се отдръпне от този спомен, да се престори, че не го е видяла, да примигне отново и да бъде с Даниел в скалистите низини на Троя. Но душата ѝ беше споена с тази сцена. Не можеше да се извърне от този ангел, който не беше Даниел.

Той посегна към нея. Крилете им се преплетоха. Той прошепна в ухото ѝ:

— Нашата любов е безкрайна. Не може да има нищо друго.

Не.

Най-сетне тя се изтръгна рязко от спомена. Обратно в Троя. Останала без дъх. Очите ѝ сигурно я бяха издали. Чувстваше се обезумяла и обзета от паника.

— Какво видя? — прошепна Анабел.

Устата на Лус се отвори, но от нея не излязоха думи.

Предадох го. Който и да беше. Преди Даниел имаше някой, и аз...

— Още не е свършило. — Най–накрая тя успя да проговори. — Проклятието. Макар да зная коя съм и да зная, че избирам Даниел, има нещо друго, нали? Някой друг. Той е онзи, който ме е прокълел.

Даниел прокара много леко пръсти по блестящите краища на крилете ѝ. Тя потръпна, защото всеки допир до крилете ѝ я изгаряше със страстта на пламенна целувка и възпламеняваше нещо дълбоко вътре в нея. Най–сетне позна насладата, която му носеше, когато оставеше ръцете си да се плъзнат по неговите.

— Ти стигна толкова далече, Лусинда. Но все още имаш да извървиш много път. Претърси миналото си. Вече знаеш какво търсиш. Открий го.

Тя затвори очи, претърсвайки отново хилядолетия от тежки спомени.

Земята се отдръпна под краката ѝ. Около нея се появи лабиринт от размазани цветове, а сърцето ѝ заблъска като чук в гърдите и всичко побеля.

Отново Раят.

Той сияеше от завръщането на Бог на Трона. Небето блестеше с цвета на опал. Този ден облачната твърд беше плътна, бели туфи, които стигаха почти до кръста на ангелите. Онези извисяващи се бели шпирове отдясно бяха дървета в Гората на Живота; от сребристите напълно разцъфнали цветчета отляво скоро щяха да се родят плодовете на Градината на Познанието. Сега дърветата бяха по–високи. Бяха имали време да пораснат след последния спомен на Лус.

Тя беше обратно на Ливадата, в центъра на голямо, потрепващо множество светлини. Ангелите в Рая се бяха събрали пред Трона, който отново блестеше толкова ярко, че Лус присвиваше очи от гледката.

Сребърният олтар, който някога беше принадлежал на Луцифер, сега беше преместен до далечния край на Ливадата. Тронът го беше смъкнал обидно ниско. Между Луцифер и Трона останалите ангели бяха сплотени в единствено множество — но скоро, осъзна Лусинда, щяха да бъдат разделени на едната или другата страна.

Отново беше на Извикването на имената. Този път щеше да се застави да си спомни как е минало.

От всеки син и дъщеря на Небето щеше да бъде поискано да избере страна. Бог или Луцифер. Добро или... не, той не беше зъл.

Злото още не съществуваше.

Струпани така заедно, всеки ангел беше зашеметяващ, различен, но някак неразличим от останалите. Ето го Даниел, в центъра, най-чистото сияние, което тя щеше да познава някога. В спомена си Лусинда се движеше към него.

Откъде се движеше?

Гласът на Даниел изпълни ушите ѝ: Претърси миналото си.

Още не беше погледнала Луцифер. Не искаше.

Погледни натам, накъдето не искаш да гледаш.

Когато се обърна към края на Ливадата, видя светлината около Луцифер. Беше великолепно и крещящо ярка, сякаш той искаше да надмине всичко на Ливадата — Градината, Райското песнопение, самия Трон. Лусинда трябваше да се съсредоточи упорито, за да го види ясно.

Той беше... прекрасен. Кехлибарени коси се разпиляваха в блестящи вълни по раменете му. Тялото му изглеждаше по-великолепно, очертано от мускули, каквито никой простосмъртен не би могъл да постигне. Студените му сини очи бяха хипнотични.

Лусинда не можеше да откъсне очи от него. После, между нотите на Небесното тананикане, тя го чу. Макар да не помнеше да е учила песента, тя знаеше думите и щеше винаги да ги знае така, както простосмъртните помнеха детски стихчета през целия си живот.

*От всички двойки, дете Бог благослови,
Не се намери друга тъй сияйно да блести,
Тъй както Луцифер — Предутринна звезда
И Лусинда — неговата Вечерна Светлина.*

Редовете отекнаха в главата ѝ, привличайки паметта към тях, спомени, посипващи се като дъжд с всяка дума.

Лусинда, неговата Вечерна Светлина.

Душата на Лусинда се промъкваше, отвратена, към едно осъзнаване. Луцифер беше написал тази песен. Тя беше част от замисъла му.

Тя беше... нима е била възлюбена на Луцифер?

В мига, в който се запита дали този ужас беше възможен, Лус разбра, че това беше най-старата, най-безмилостна истина. Беше сгрещила за всичко. Първата ѝ любов беше Луцифер, а тя — негова. Дори имената им си пасваха. Някога са били сродни души. Почувства се покварена, чужда на себе си, сякаш при събуждането си бе осъзнала, че в съня си е убила някого.

От другата страна на Ливадата, Лусинда и Луцифер склочиха погледи по време на Извикването на имената. Нейните се разшириха невярващо, докато неговите се присвиха в загадъчна усмивка.

Проблясък.

Спомен в друг спомен. Лус се промъкна още по-нататък през тъмнината, към мястото, където ѝ беше най-омразно да отиде.

Луцифер я прегръщаше, крилете му галеха нейните, създавайки неизказана наслада, открито, там, на сребърния ѝ олтар зад празния Трон.

Нашата любов е безкрайна. Не може да има нищо друго.

Когато той я целуна, Лусинда и Луцифер станаха първите същества, направили опит за привързаност отвъд Бог. Целувките бяха странни и прекрасни и Лусинда беше искала още, но се боеше какво ще си помислят другите ангели за целувките на Луцифер по лицето ѝ. Тревожеше се, че неговата целувка ще изглежда като клеймо върху устните ѝ. Най-вече се опасяваше, че Бог щеше да разбере, когато се върнеше и заемеше отново Трона.

— Кажи, че ме обожаваш — изрече умолително Луцифер.

— Обожанието е за Бог — отвърна Лусинда.

— Не трябва да бъде — прошепна Луцифер. — Представи си колко силни ще бъдем, ако можем открито да заявим любовта си пред Трона, ти — обожаваша мен, аз — обожаваш теб. Тронът е само един — обединени в любовта, ние можем да бъдем по-велики.

— Каква е разликата между любовта и обожанието? — попита Лусинда.

— Любов е да вземеш обожанието, което изпитваш към Бог, и да го дариш на някой, който наистина е тук.

— Но аз не искам да бъда по-велика от Бог.

При думите ѝ лицето на Луцифер потъмня. Той се извърна и се дръпна от нея, яростта се засели в душата му. Лусинда долови странна

промяна вътре в него, но тя беше толкова чужда, че не я разпозна. Започна да се страхува от него. Той сякаш не се боеше от нищо, освен че тя някога ще го изостави. Научи я на песента за величието на техния съюз. Караше я да я пее постоянно, докато Лусинда не видя себе си като Вечерната Светлина на Луцифер. Той каза на Лусинда, че това е любов.

Лус се сгърчи от болката на спомена. С Луцифер вечно продължаваше така. С всяко съприкосновение, с всяка ласка на крилете на Лусинда, Луцифер ставаше по-собственически настроен, все по-ревнив заради обожанието на Лусинда към Трона, казвайки й, че ако наистина го обича, него, Луцифер, той ще й бъде достатъчен.

Помнеше един ден през този мрачен период. Плачеше на Ливадата, потънала до шия в облачната твърд, искаше й се да потъне далече от всичко. Над нея закръжи сянката на ангел.

— Остави ме на мира! — беше изплакала тя.

Но крилото, което се раздипли над нейното, направи обратното. Ангелът сякаш знаеше по-добре от самата нея от какво се нуждаеше тя. Бавно, Лусинда повдигна глава. Очите на ангела бяха виолетови.

— Даниел. — Познаваше го като шестия архангел, чиято задача беше да бди над изгубените души. — Защо си дошъл при мен?

— Защото те наблюдавах. — Даниел се взираше в нея и Лус разбра, че преди този миг никой досега не беше виждал ангел да плаче. Сълзите на Лусинда бяха първите. — Какво става с теб?

Дълго време тя търсеше думите.

— Имам чувството, че губя светлината си.

Разказът се изля от нея и Даниел я остави да говори. Никой не беше изслушвал Лусинда от много дълго време.

Когато тя свърши, очите на Даниел бяха мокри от сълзи.

— Това, което наричаш любов, не звучи много красиво — каза той бавно. — Помисли си за начина, по който обожаваме Трона. Това обожание ни превръща в най-добрата версия на самите себе си. Чувстваме се насърчени да продължим с инстинктите си, а не да се променяме заради любовта. Ако аз бях твой, а ти беше моя, щях да искам да бъдеш точно каквато си. Никога не бих те засенчвал с желанията си.

Лусинда пое топлата, силна ръка на Даниел. Може би Луцифер беше открил любовта, но този ангел изглежда разбираще как да я

превърне в нещо прекрасно.

Изведнъж, Лус целуваше Даниел, показвайки му как се прави, изпитвайки за първи път нужда да отдаде душата си изцяло на друг. Прегръщаха се, душите на Даниел и Лусинда сияеха заедно, две половини, станали по-добри като едно цяло.

Проблясък.

Разбира се, Луцифер се върна при нея. Яростта вътре в него бе набъбнала толкова много, че беше два пъти по-висок от нея. Някога бяха еднакво високи.

— Не мога вече да понасям това иго. Ще застанеш ли пред Трона с мен и ще обявиш ли, че си върна единствено на нашата любов?

— Луцифер, чакай... — Лусинда искаше да му каже за Даниел, но той и без друго нямаше да я чуе.

— За мен е лъжа да се преструвам на обожаващ ангел, когато имам теб и не ми е нужно нищо повече. Нека направим планове, Лусинда, ти и аз. Нека намислим как да се сдобием със слава.

— Как може това да е любов? — бе изплакала тя. — Ти обожаваш мечтите си, амбицията си. Ти ме научи да обичам, но не мога да обичам душа, толкова тъмна, че поглъща светлината на другите.

Той не ѝ повярва, или се престори, че не я чува, защото скоро отправи предизвикателство към Трона да събере всички души на Ливадата за Извикването на имената. Когато отправяше предизвикателството, бе държал Лусинда здраво в хватката си, но когато заговори, се разсея и тя успя да се изплъзне. Тя излезе на Ливадата, тръгна бавно сред ярките души. Видя онази, която бе търсила през цялото време.

Луцифер изрева към ангелите:

— Граничната бразда е прокарана в облачната твърд на Ливадата. Сега всички сте свободни да избирате. Предлагам ви равенство, съществуване без рангове, произволно наложени от някаква власт.

Лус знаеше: той искаше да каже, че тя е свободна единствено да го последва. Луцифер може и да си беше мислил, че я обича, но това, което обичаше, бе да я контролира с мрачно, разрушително обаяние. Сякаш Луцифер смяташе, че Лусинда е страна от неговия образ.

Тя се сгуши до Даниел на Ливадата, греейки се на топлината на една зараждаща се любов, която беше чиста и поддържаща, когато името на Даниел отекна из ливадата. Беше призван. Той се издигна над хаоса от ангелска светлина и изрече със спокойно самообладание:

— С цялото ми уважение, няма да направя това. Няма да избира страната на Луцифер, нито ще избира страната на Небето.

От огромните тълпи от ангели се надигна рев — от онези, които стояха до Трона, най-вече от Луцифер. Лусинда беше зашеметена.

— Вместо това, избирам любовта — продължи Даниел. — Избирам любовта и ви оставям да водите вашата война. Греша, че ни навличаш това — каза Даниел на Луцифер.

После, към Трона:

— Всичко добро на Небето и на Земята е направено от любов. Може би планът ти не е бил такъв, когато си създал Вселената — може би любовта е била просто един аспект на сложен и жесток свят. Но любовта беше най-доброто, което създаде, и се превърна в единственото, което си струва да се съхрани. Тази война не е справедлива. Тази война не е добра. Любовта е единственото, за което си струва да се бориш.

Ливадата утихна след думите на Даниел. Повечето ангели изглеждаха слисани, сякаш не разбираха какво иска да каже той.

Не беше ред на Лусинда. Небесните писари извикваха имената на ангелите според техния ранг, а Лусинда беше една от шепата ангели, по-висши от Даниел. Нямаше значение. Те бяха отбор. Тя се изправи до него на Ливадата.

— Не бива никога да съществува избор между любовта и Теб — заяви Лусинда на Трона. — Може би един ден Ти ще намериш начин да помириш обожанието и истинската любов, на които направи способни всички ни. Но ако съм принудена да избирам, трябва да остана до любовта си. Избирам Даниел и ще го избирам винаги.

После Лус си спомни най-трудното нещо, което някога ѝ се беше налагало да направи. Обърна се към Луцифер, своята първа любов. Ако не бъдеше честна с него, нищо от това нямаше да има значение.

— Ти ми показва силата на любовта и винаги ще бъда признателна за това. Но за теб любовта е едва на трето място, далече зад гордостта и гнева ти. Започнал си битка, която никога не можеш да спечелиш.

— Правя всичко това за теб! — изкрещя Луцифер.

Това беше първата му огромна лъжа, първата огромна лъжа във Вселената.

Хваната под ръка с Даниел в центъра на Ливадата, Лус беше направила единствения възможен избор. Страхът ѝ бледнееше в сравнение с любовта ѝ.

Но никога не би могла да предвиди проклятието. Сега Лус си спомни, че наказанието беше дошло от двете страни. Именно това беше направило проклятието толкова обвързващо: и Тронът, и Луцифер — от ревност, или от злоба, или заради някакво лишено от любов разбиране за справедливост — бяха подпечатали съдбата на Даниел и Лусинда за много хиляди години.

В безмълвната тишина на Ливадата се случи нещо странно: Друг Даниел се извиси до Лусинда и Даниел. Беше Анахронизъм — онзи Даниел, когото беше срещнала в „Шорлайн“, ангелът, когото Лус Прайс познаваше и обичаше.

— Идвам тук да измоля снизхождение — проговори двойникът на Даниел. — Ако трябва да бъдем наказани — а, Повелителю мой, аз не оспорвам твоето решение, — моля те, поне си спомни, че една от важните черти на Твоята власт е милостта Ти, която е тайнствена и огромна, и смирява всички ни.

Навремето Лусинда не беше разбирала това — но в паметта на Лус най-сетне всичко придоби смисъл. Той беше подарил на Лус „вратичка“ в проклятието, така че някой ден в далечното бъдеще тя да може да освободи любовта им.

Последното, което си спомняше, беше как стиска здраво Даниел, когато облачната твърд закипя в черно. Земята изпадна изпод тях и ангелите започнаха своето отстъпление, своето Падение. Даниел се беше изплъзнал и тя не можеше да го достигне. Тялото ѝ беше застинало неподвижно. Изгуби го. Изгуби всякаква памет. Изгуби себе си.

Досега.

Когато Лус отвори очи, нощта беше паднала. Въздухът беше толкова хладен, че ръцете ѝ трепереха. Другите се бяха сгушили около нея, толкова тихо, че тя чуваше как щурците свирят в тревата. Не искаше да погледне никого.

— Било е заради мен — каза тя. — През цялото това време си мислех, че наказват теб, Даниел, но наказанието е било за мен. — Тя направи пауза. — Аз ли съм причината Луцифер да се разбунтува?

— Не, Лус. — Кам ѝ отправи тъжна усмивка. — Може би си била вдъхновението, но вдъхновението е оправдание да направиш нещо, което вече искаш да направиш. Луцифер търсеше вход към злото. Щеше да намери друг начин.

— Но аз го предадох.

— Не — каза Даниел. — Той те предаде. Предаде всички ни.

— Без неговия бунт, щяхме ли да се влюбим?

Даниел се усмихна:

— Иска ми се да мисля, че щяхме да намерим начин. Сега, най-накрая, имаме шанс да загърбим всичко това. Имам шанс да спрем Луцифер, да развалим проклятието и да се обичаме така, както винаги сме искали. Можем да направим така, че всички тези години на страдания да са си стрували.

— Погледнете — каза Стивън, сочейки към небето.

Звездите се бяха показали на рояци. Една, далече нататък, беше особено ярка. Тя потрепна, после сякаш изгасна напълно, преди да се върне още по-ярка от преди.

— Това са те, нали? — каза тя. — Падането?

— Да — каза Франческа. — Това е. Изглежда точно както пише в старите текстове, че ще изглежда.

— Беше само... — Лус сбърчи чело, примижавайки. — Мога да го видя само когато...

— Съсредоточи се — заповяда Кам.

— Какво става с него? — попита Лус.

— Появява се на този свят — каза Даниел. — Не физическият преход от Небето до Земята е отнел девет дни. А преминаването от Небесно царство до Земно такова. Когато се приземихме тук, телата ни бяха... различни. Станахме различни. Това отне известно време.

— Сега времето взема нас — каза Роланд, поглеждайки златния джобен часовник, който Дий сигурно му беше дала, преди да умре.

— Тогава е време да вървим — каза Даниел на Лус.

— Там горе?

— Да, трябва да се издигнем, за да ги посрещнем. Ще отлетим право нагоре до пределите на Падането, а после ти...

— Трябва да го спра?

— Да.

Тя затвори очи, спомни си как я беше гледал Луцифер на Ливадата. Изглеждаше, сякаш искаше да смачка всяка съществуваща частичка нежност.

— Мисля, че зная как.

— Казах ти, че ще каже това! — извика насърчително Ариана.

Даниел я придърпа плътно.

— Сигурна ли си?

Тя го целуна, по-сигурна от всякога:

— Току-що си получих обратно крилете, Даниел. Няма да позволя на Луцифер да ми ги отнеме.

Лус и Даниел се сбогуваха с приятелите си, посегнаха взаимно към ръцете си и излетяха в нощта. Летяха цяла вечност нагоре, към най-тънкия външен слой на атмосферата, през тънка ципа от светлина в края на пространството.

Луната стана огромна, заблестя като обедно слънце. Минаха през мъгливи заоблачени галактики и покрай други луни с други засенчени от кратери лица и странни планети, сияещи от червен газ и ивичести пръстени от светлина.

Колкото и да летеше, Лус не изпитваше умора. Започна да разбира как Даниел можеше да продължава да лети с дни без почивка: не беше гладна или жадна. Не ѝ беше студено в мразовитата нощ.

Най-после, на ръба на нищото, в най-тъмното кътче от вселената, те стигнаха границата. Видяха черната мрежа на Вестителя на Луцифер, поклацащ се между измеренията. Вътре беше Падението.

Даниел закръжи до нея, крилете му докоснаха леко нейните, прехвърляйки ѝ сила.

— Ще трябва да минеш първо през Вестителя. Не се задържай там. Придвижвай се, докато го намериш в Падението.

— Трябва да вляза сама, нали?

— Бих те последвал до пределите на Земята и обратно. Но ти си единствената, която може да направи това — каза Даниел. Взе ръката ѝ и целуна пръстите ѝ, дланта ѝ. Трепереше. — Ще бъда тук.

Устните им се срещнаха за последен път.

— Обичам те, Лус — каза Даниел. — Ще те обичам винаги, независимо дали Луцифер ще успее, или не...

— Не, не казвай това — каза Лус. — Той няма да...

— Но ако успее — продължи Даниел, — искам да знаеш, че бих направил всичко това отново. Ще избирам теб всеки път.

Спокойствие завладя Лус. Нямахше да го провали. Нямахше да провали себе си.

— Няма да се бавя.

Тя стисна ръката му, извърна се и се гмурна през тъмнината във Вестителя на Луцифер.

ДА УЛОВИШ ПАДАЩА ЗВЕЗДА

Тъмнината беше непрогледна.

Лус беше пътувала само чрез собствените си Вестители, които бяха хладни и влажни, дори изпълнени с покой. Входът към този на Луцифер беше спарен, горещ, изпълнен с лютив дим — и оглушително шумен. Дрезгави молби за милост и накъсани долитащи отнякъде ридания проникваха във вътрешната му стена.

Крилете на Лус настръхнаха — усещане, което никога не беше изпитвала, — когато осъзна, че Вестителите на дявола бяха предни постове на Ада.

Това е просто проход, каза си тя. Като всеки друг Вестител, портал, през който се преминава към друго място и време.

Тя продължи упорито напред, давейки се с дима. От земята стърчеше нещо, което не разпозна, докато не падна тронаво на колене и не почувства мъчителната болка от забиването на късчета стъкло в ръцете си, които Даниел току-що беше пуснал.

Не се задържай там горе, беше й казал той. Придвижвай се, докато го намериш.

Тя си пое дълбоко дъх, изправи се, спомни си каква е. Разпери криле и във Вестителя нахлу светлина. Сега Лус може да види колко ужасен беше той — всяка тлееща повърхност бе покрита със стърчащи късчета стъкло в различни цветове, получовешки тела, мъртви или умиращи в лепкави локви на пода, и, най-ужасното от всичко, завладяващо чувство на загуба.

Лус погледна надолу към кървящите си ръце: от дланите й стърчаха ужасни малки триъгълници кафяво стъкло. След миг бяха зараснали. Тя стисна зъби и полетя, тялото й проникна във вътрешната стена на Вестителя, дълбоко в недрата на откраднатото Падение на Луцифер.

Беше огромно. Това беше първото нещо. Достатъчно огромно, за да бъде вселена само по себе си, и злоещо тихо. Падението беше толкова ярко осветено от светлината на падащите ангели, че Лус едва

можеше да вижда. По някакъв начин ги почувства — навсякъде наоколо, нейните сестри и нейните братя, повече от сто милиона от Небесното войнство, украсявайки небето като картини. Висяха в безтегловност, застинали в пространството и времето, всеки — затворен като в гробница в различно кълбо от светлина.

Така беше паднала и тя. Сега си го спомни, болезнено. Онези девет дни бяха съдържали деветстотин вечности. И въпреки това, макар падащите ангели да бяха неподвижни, сега Лус видя, че се променяха през цялото време. Телата им приеха странна, рудиментарна полупрозрачност. Тук–там проблясваше светлина от долната страна на чифт криле. Мъгливо потрепна и се появи ръка, после отново стана неразличима. Това имаше предвид Даниел за промяната, която възникваше вътре в Падението — души, преобразяващи се от формата, която бяха имали в Небесното царство, до тази, която щяха да имат в Земните селения.

Ангелите се отърсваха от ангелската си чистота, влизайки в превъплъщенията, които щяха да носят на Земята.

Лус се приближи до най–близкия ангел. Позна го: Задкиел, ангелът на Божията справедливост, неин брат и приятел. Не беше виждала душата му от векове. Той не я видя сега и нямаше да може да отговори, ако беше.

Светлината вътре в него потрепна и същността на Задкиел заблестя като скъпоценен камък в кал на вода. Сля се в лице с размазани очертания, което Лус не разпозна. Изглеждаше гротескно — грубо оформени очи, недовършени устни. Не беше той, но в мига, щом ангелите се удареха в безмилостната твърд на Земята, щеше да бъде.

Колкото по–нататък нагазваше в безтегловното море от души, толкова по–тежка се чувстваше. Лус разпозна всичките — Сарииел, Алат, Мириел, Чайо. Осъзна с ужас, че когато крилете ѝ се приближаваха достатъчно, можеше да чуе мислите на всеки ангел при падането:

Кой ще се грижи за нас? Кого ще обожаваме?

Не мога да почувствам крилете си.

Липсват ми овощните ми градини. Ще има ли овощни градини в Ада?

Съжалявам. Толкова съжалявам.

Беше твърде болезнено да остава близо до някого от тях за повече от една мисъл. Лус продължи упорито нататък, без посока, объркана, докато я привлече ярка, позната светлина.

Габ.

Дори и незавършила преобразяването си, Габ беше великолепна. Белите ѝ криле обгръщаха като розови листенца оформящите се черти; тъмната завеса на миглите ѝ я правеше да изглежда умиротворена и спокойна.

Лус се притисна към сребърното кълбо на светлината на Габ. За миг си помисли, че Падането на Луцифер може би има и добра страна: Габ щеше да се върне.

После светлината в Габ потрепна и Лус чу как падащият ангел си помисли:

Продължавай, Лусинда. Моля те, продължавай. Сънувай онова, което вече знаеш.

Лус си помисли за Даниел, който чакаше от другата страна. Спомни си за Лу Син, момичето, което беше по време на древната династия Шан в Китай. Беше убила един владетел, беше облякла дрехите на неговия военачалник и се беше приготвила за война, която не беше нейна, за да се бие в нея — всичко заради любовта си към Даниел.

Лус беше разпознала душата си в Лу Син от момента, в който я видя. Можеше да намери себе си и тук, въпреки ярките души, които блестяха навсякъде около нея като светлини на голям град, запратени във въздуха. Щеше да намери себе си в Падението.

Именно там — осъзна тя внезапно — щеше да намери Луцифер.

Тя затвори очи, удари леко с криле, помоли душата си да я упъти към нея. Движеше се през милиони, плъзгаше се през сияещи приливни вълни от ангели. Отне ѝ една малка вечност. От девет дни тя и приятелите ѝ се надпреварваха с времето, мислейки единствено как да открият мястото на Падението. Сега, когато го бяха намерили, от колко време щеше да има нужда Лус, за да открие душата, която ѝ трябваше, иглата в тази купа сено, направена от преобразяващи се ангели? Колко време беше останало?

После, в галактика от застинали ангели, Лус застина.

Някой пееше.

Беше любовна песен, толкова прекрасна, че накара крилете ѝ да потръпнат.

Отпусна се зад непогръдващата бяла орбита на падащ ангел на име Езекил и заслуша:

„Моето море намери бряг... Моята жар намери пламък...“

Отдавна забравен спомен се надигна в душата ѝ. Надникна зад Езекил, Ангелът на облаците, за да види кой пее в пролуката.

Беше момче, гушнало момиче в прегръдките си, гласът, с който пееше своята серенада, беше мек и сладък като мед.

Бавното полюшване на ръцете му беше единственото движение в цялото застинало Падение.

Тогавя Лус осъзна, че момчето не беше обикновено момиче. Беше наполовина оформена сфера от светлина, заобикаляща преобразяващ се ангел. Беше някогашната душа на Лусинда.

Момчето вдигна поглед, доловило нечие присъствие. Имаше квадратно лице, вълниста кехлибарена коса, и очи с цвят на лед, сияещи от безмълвна любов.

Но не беше момче. Беше ангел, толкова опустошително красив, че тялото на Лус се стегна от самота, която не искаше да си спомня.

Той беше Луцифер.

Така беше изглеждал някога в Рая. Но беше подвижен, напълно оформен, за разлика от милионите ангели, които го заобикаляха — което убеди Лус, че той беше демонът в настоящето, онзи, който беше хвърлил своя Вестител като мрежа около мястото на Падението, за да предизвика второто му свързване със Земята. Собствената му падаща душа можеше да е къде ли не тук вътре, точно толкова парализирана, както бяха останалите от тях, когато Тронът ги изхвърли от Рая.

Лус се беше оказала права, че душата ѝ ще я отведе до Луцифер. След като беше задвижил това Падение, той сигурно се беше спуснал чрез собствения си Вестител тук вътре.

И през изминалите девет дни беше правил... какво? Бе пял приспивни песни и се бе полюлявал напред-назад, докато светът висеше неуверено и армии от ангели препускаха по света, за да го спрат?

Крилете ѝ пламнаха. Знаеше, че той беше правил само това, защото знаеше, че той я обича, че още я иска. Всичко това беше, защото бе изменила на Луцифер.

— Кой е там? — обади се той.

Лус пристъпи напред. Не беше дошла тук, за да се крие от него. Освен това, той вече беше доловил сиянието на душата ѝ зад Езекил. Чу раздразнената нотка на разпознаване в гласа му.

— О, това си ти. — Той леко повдигна ръце, протягайки падащото превъплъщение на Лус. — Видя ли моята любима? Мисля, ще я намериш — Луцифер погледна над себе си, търсейки думата — приятна.

Лус се промъкна по-близо, привлечена с еднаква сила от сияйния ангел, който ѝ беше разбил сърцето, и от странното, наполовина оформено превъплъщение на самата себе си. Това беше ангелът, който щеше да се превърне в момичето, каквото Лус беше на Земята. Тя гледаше как собственото ѝ лице потрепва и се появява в светлината в ръцете на Луцифер. После изчезна.

Помисли си да се „спои“ с това непознато създание. Знаеше, че може да го направи: да посегне и да завладее най-отдавнашното си тяло, да почувства как ѝ прималява, докато се съединява с миналото, да примигне и да се намери в обятията на Луцифер, в ума на падащата Лусинда, както беше правила толкова много пъти преди.

Но вече нямаше нужда да прави това. Бил беше научил Лус как да се „споява“, преди тя да узнае кой беше той всъщност, преди да има достъпа до спомените, който имаше сега. Не ѝ беше нужно да се „споява“ с падащата си душа за помощ за това, което да каже на Луцифер. Лус вече знаеше цялата история.

Сгъна ръце пред гърдите си. Помисли си за Даниел от другата страна на Вестителя.

— Любовта, която чувстваш, е несподелена, Луцифер.

Той отправи към Лус светла, дръзка усмивка:

— Имаш ли представа колко рядък е миг като този?

Без да мисли, Лус откри, че се приближава.

— Вие двете, изведнъж заедно? Онази, която не може да ме остави — той погали преобразяващото се тяло в обятията си и вдигна поглед — и онази, която не знае как да стои надалече.

— С нея споделяме една и съща душа — каза Лус. — И никоя от нас не те обича вече.

— А казват, че моето сърце е закоравяло! — Луцифер направи гримаса: всякакво мило изражение беше изчезнало. Гласът му ставаше

все по–нисък и по–нисък, по–дълбок и плътен от всичко, което Лус беше чувала. — В Египет ме разочарова. Не биваше да правиш това и не би трябвало да си тук сега. Оставих те във външните селения, за да не можеш да се намесиш.

Фигурата му се промени: младоликото, прекрасно лице се присви в бръчки, които разделиха тялото му на дълги назъбени пукнатини. Мощни криле се показаха иззад раменете му. От пръстите му се изстреляха хищни нокти, дълги, извити и жълти. Лус трепна, когато те се забиха в падащото ѝ наполовина оформено тяло, което той сграбчи в хватката си.

Очите му засияха от леденосиньо до червено като разтопено олово, тялото му се изду и стана десет пъти по–огромно от преди. Лус знаеше, че това беше, защото той даваше воля на яростта, която беше потиснал, за да изглежда като прекрасното си предишно превъплъщение. Той сякаш запълни всяко празно пространство, смалявайки в миг множеството на увисналите в безтегловност ангели.

Лус литна нагоре до нивото на очите му и въздъхна.

— Със същия успех можеш и да спреш там — каза тя.

— Изградила си търпимост, нали?

Лус поклати глава и простря криле възможно най–широко. Те се простираха до дължини, които все още я зашеметяваха.

— Зная коя съм, Луцифер. Зная какво мога да правя. Никой от нас не е възпрян от простосмъртни връзки. Аз също мога да стана ужасяваща. Но какъв е смисълът?

От главата на Луцифер се надигна пара, докато той изучаваше крилете на Лус.

— Крилете ти винаги са били зашеметяващи — каза той. — Но недей да свикваш с тях. Времето почти изтече, а после... а после...

Той наблюдаваше лицето ѝ, за да открие страх или нервност. Тя знаеше как действа той, откъде черпи енергия и сила. Релефните му мускули се огънаха и Лус загледа как светлината от падащото ѝ тяло потрепва, възбудена, но неподвижна, беззащитна в ръцете му. Беше като да гледа любим човек в сериозна опасност, но Лус нямаше да разкрие, че това я тревожи.

— Не ме е страх от теб.

При изръмжаването му се надигна облак от слуз и дим.

— Ще се изплашиш, както се страхуваше преди, както всъщност се страхуваш сега. Страхът е единственият начин да посрещнеш дявола.

Уголемяването спря. Очите му отново се охладиха до удивителния си леденосин цвят. Мускулите му се отпуснаха в гладката стройна фигура, която някога го превръщаше в най-красивия сред Небесното войнство. Бледата му кожа излъчваше блясък, който Лус си спомни едва сега.

Той беше по-красив дори от Даниел.

Лус се остави да си спомни. Беше го обичала. Той беше първата ѝ истинска любов. Беше му отдала цялото си сърце. А Луцифер също я беше обичал.

Когато погледът му падна върху нея, по красивото му лице премина цялата история на отношенията им: огънят на ранния им романс, отчаяният му копнеж да я притежава, любовната болка, за която той казваше, че е вдъхновила бунта му срещу Трона.

Умът ѝ знаеше, че това бе първата голяма лъжа на Великия Измамник — но сърцето ѝ чувстваше нещо различно, отчасти защото тя знаеше, че Луцифер беше започнал да вярва на лъжата си. Тя имаше тайна, разпространяваща се сила, като потоп, който никой не виждаше.

Не можа да се сдържи: омекна. Очите на Луцифер носеха същата нежност като тези на Даниел, когато я погледнеше. Почувства как очите ѝ започват да връщат тази нежност на Луцифер.

Той още я обичаше — и всеки миг, в който не беше негова, го нараняваше дълбоко. Именно затова беше прекарал последните девет дни със сянка на душата ѝ, именно затова се беше стремил да размести цялата Вселена, за да си я получи обратно.

— О, Луцифер — каза тя. — Съжалявам.

— Виждаш ли? — Той се засмя. — Ти се страхуваш от мен. Страхуваш се от това, което те карам да чувстваш. Не искаш да си спомняш...

— Не, не е...

От скрит колчан зад гърба си, Луцифер измъкна дълга сребърна звездна стрела. Завъртя я между пръстите си, тананикайки си мелодия, която Лус разпозна. Потръпна. Това беше химнът, който беше написал, съединявайки тях двамата. Лусинда, неговата Вечерна Светлина.

Тя загледа как звездната стрела блести.

— Какво правиш?

— Ти ме обичаше. Беше моя. Онези от нас, които разбират вечността, знаят какво означава истинската любов. Любовта никога не умира. Точно затова знам, че когато паднем на земята, когато всичко започне наново, ще направиш правилния избор. Ще избереш мен вместо него и ще управляваме заедно. Ще бъдем заедно — той вдигна поглед към нея, — или иначе...

После Луцифер се нахвърли върху нея със звездната стрела.

— Да! — извика Лус. — Някога те обичах!

Той застина, с тъпото смъртоносно оръжие вдигнато над гърдите ѝ, по-ранната ѝ душа се поклащаше от свивката на ръката му.

— Но това беше по-отдавна, отколкото си спомняш — каза тя. — Ти оценяваш вечността, но не си наясно как в един миг вечността може да се промени. Не те обичах, когато паднахме.

— Лъжи. — Той наведе звездната стрела по-близо. — Обичала си ме по-неотдавна, отколкото си мислиш. Дори едва миналата седмица, в твоите Вестители, мислейки си, че обичаш друг — ние бяхме прекрасни заедно. Помниш ли как се гушихме в наровото дърво в Таити? Имахме и по-ранни моменти. Предполагам, че ги помниш. — Той отстъпи от нея, проследи внимателно реакцията ѝ.

— Аз те научих на всичко, което си мислиш, че знаеш за любовта! Предполагаше се, че ще управляваме заедно. Ти обеща да ме следваш. Ти ме измами. — Очите му я умоляваха — бяха като пожари от болка и гняв. — Представи си колко самотно беше в Ада, който създадох сам, заседнал на олтара, най-големият глупак на всички времена, измъчван от продължила шест хиляди години агония.

— Спри — прошепна тя. — Трябва да спреш да ме обичаш. Защото аз престанах да те обичам.

— Заради Даниел Григори, който не представлява и една десета от ангела, какъвто съм аз, дори в най-лошия си вид? Нелепо е! Знаеш, че винаги съм бил по-сияен, по-талантлив. Ти беше там, когато изобретих любовта. Създадох я от нищото, от обикновеното... обожание! — Луцифер се намръщи, докато изричаше думата, сякаш му се гадеше от нея. — А ти не знаеш дори половината. Без теб продължих и създадох злото, другият край на спектъра, необходимият баланс. Аз вдъхнових Данте! Милтън! Би трябвало да видиш

подземния свят. Взех идеите на Трона и ги подобрих. Можеш да правиш каквото поискаш! Пропусна всичко.

— Не съм пропуснала нищо.

— О, скъпа — той посегна към нея, галейки бузата ѝ с меката си ръка, — със сигурност не можеш да повярваш това. Бих могъл да ти дам най-великото царство, такова, каквото никой не е познавал — ще поработим здравата, а после ще се забавляваме. Дори Тронът ти предложи облагите на вечния мир! А какво избра ти? Даниел. Какво е направил някога този префърцунен загубеняк?

Лус отблъсна ръката му.

— Плени сърцето ми. Обича ме заради това, което съм, а не заради това, което мога да му донеса.

Той се ухили самодоволно:

— Винаги отчаяно си копнеела за признание. Скъпа, това ти е най-слабото място.

Тя хвърли поглед към сияещите, неподвижни души около тях, милиони, простиращи се на хиляди мили в далечината, неволни подслушвани на истината за първата романтична любов във вселената.

— Мислех си, че това, което изпитвам към теб, е правилно — каза Лус. — Обичах те, докато това ме нарани, докато нашата любов не бе погълната от твоята гордост и гняв. Това, което ти наричаше любов, ме погубваше. Затова трябваше да престана да те обичам. — Тя направи пауза. — Нашето обожание никога не е принижавало Трона, но твоята любов ме принизи. Никога не съм искала да те нараня. Искях само да те възпра да ме нараниш.

— Тогава спри да ме нараняваш! — изрече умолително той, протягайки ръце, които Лус помнеше да я обгръщат, карайки я да се чувства като у дома. — Можеш да се научиш да ме обичаш отново. Това е единственият начин да спреш болката ми. Избери ме сега, отново, завинаги.

— Не — каза тя. — Наистина е свършено, Луцифер. — Тя посочи към другите ангели, падащи около тях. — Беше свършило, още преди да се случи нещо от това. Никога не съм обещавала да властвам с теб извън Небето. Ти проектира тази мечта върху мен, сякаш бях поредната ти празна плоча. Няма да постигнеш нищо, като пуснеш тази Лусинда на Земята. Тя няма да отвърне на любовта ти.

— Би могла. — Той се взря надолу към ангела в ръцете си. Опита се да я целуне, но светлината около падащото превъплъщение на Лусинда попречи на устните му да докоснат кожата ѝ.

— Съжалявам за болката, която ти причиних — каза Лус. — Бях... млада. Бях... увлечена. Играех си с огъня. Не биваше. Моля те, Луцифер. Пусни ни да си отидем.

— О. — Той зарови лице. — Боли ме.

— Ще изпитваш по-малко болка, ако приемеш, че онова, което споделяхме, е минало. Нещата не са така, както преди. Ако ме обичаш, трябва да намериш сили в душата си да ме оставиш да продължа, както трябва.

Луцифер отправи към Лус продължителен поглед. Изражението му потъмня, после стана лукаво, сякаш обмисляше някаква идея. Извърна поглед за миг, примигна и когато погледна отново Лус, тя си помисли, че той можеше да я види каквато беше наистина: ангелът, който се беше превърнал в момиче, което беше преживяло хилядолетия, което бе ставало все по-уверено и по-уверено в предопределената си съдба, което беше открило как отново да стане ангел.

— Ти... заслужаваш повече — прошепна Луцифер.

— Повече от Даниел? — Лус поклати глава. — Не искам нищо повече, искам него.

— Искам да кажа, че заслужаваш повече от цялото това страдание. Не съм сляп за онова, което си преживяла. Наблюдавах. Понякога твоята болка ми доставяше известна радост. Искам да кажа, познаваш ме. — Луцифер се усмихна печално. — Но дори моята радост винаги има привкус на вина. Ако мога да се отърва от вината, наистина ще видиш нещо голямо.

— Освободи ме от страданията ми. Спри Падението, Луцифер. Това е във властта ти.

Той залитна към нея. Очите му се напълниха със сълзи. Дяволът поклати глава:

— Кажи ми как някой, с прилична работа, губи...

— ДОСТАТЪЧНО!

Гласът накара всичко да спре на място. Орбитата на слънцето, вътрешното съзнание на триста и осемнайсет милиона ангели, дори бясната скорост на самото стремително Падение просто спряха.

Това беше гласът, който беше създал Вселената: многопластов и плътен, сякаш милиони негови версии говореха едновременно.

Достатъчно.

Заповедта на Трона се вряза в Лус. Погълна я. Светлина заля полезрението ѝ, обгръщайки Луцифер, падащото ѝ превъплъщение, целия свят, с ярък блясък. Душата ѝ зажува от неизказан електрически импулс, когато някаква тежест падна от нея и профуча в далечината.

Падението.

Беше изчезнало. Лус беше изтласкана от него с една–единствена дума и рязко разтърсване, което я накара да се почувства преобърната наопаки. Движеше се през огромна празнота, към непозната цел, по–бързо от скоростта на светлината, умножена по скоростта на звука.

Движеше се с Божията скорост.

ЦЕНАТА НА ЛУСИНДА

Нищо, освен белота.

Лус усети, че тя и Луцифер се бяха върнали в Троя, но не можеше да е сигурна. Светът беше твърде ярък, като горяща слонова кост. Пламтеше в пълна тишина.

Отначало светлината беше всичко. Беше нажежена до бяло, ослепителна.

После, бавно, започна да избледнява.

Сцената пред Лус придоби по-остри очертания: намаляващата светлина позволи на полето, на тънките кипарисови дървета, на козите, които пасяха светлата слама, на ангелите около нея, да дойдат на фокус. Яркостта на тази светлина сякаш имаше тъкан, като пера, докосващи леко кожата ѝ. Беше толкова силна, че я правеше смирена и изплашена.

Светлината избледня още и сякаш се сви, кондензирайки се, докато се прибираше в себе си. Всичко помътня, изгуби цвят, докато светлината се отдръпваше. Тя се събра в блестяща сфера, миниатюрно сияещо кълбо, най-ярко в ядрото си, което кръжеше на десет фута от земята. То пулсираше и потрепваше, докато лъчите му се оформяха. Те се разтегнаха, блещукайки като разтеглена захар, и образуваха глава, торс, крака, ръце. Длани.

Нос.

Уста.

Докато светлината се превърна в човек.

Жена.

Тронът в човешка форма.

Отдавна, преди, Лус беше любимка на Трона — знаеше го сега, знаеше го в тъканта на душата си — и въпреки това Лус изобщо никога не беше познавала Трона в действителност. Никое същество не беше способно на такова познание.

Такъв беше редът на нещата, естеството на божествеността. Да я опише, беше все едно да я омаловажи. Затова тук, сега, макар тя да

приличаше много на кралица в дълга надиплена бяла мантия, Тронът все пак си беше Тронът — което означаваше, че беше всичко. Лус не можеше да спре да се взира.

Беше зашеметяващо красива, с коса от сребърни и златни нишки. Очите ѝ, сини като кристален океан, излъчваха силата да вижда всичко, навсякъде. Докато Тронът се взираше през низините на Троя, на Лус ѝ се стори, че разпозна проблясък от собственото си лице в изражението на Бог — решително, така, както се стягаше челюстта на Лус Прайс, когато беше взела решение. Беше го виждала в отражението си хиляда пъти преди.

А когато лицето на Бог се раздвижи, за да обхване с поглед публиката пред нея, изражението ѝ се преобрази в нещо друго. Приличаше на отдадеността на Даниел; улавяше онази особена светлина в очите му. Сега, в отпуснатия, открит начин, по който тя държеше ръцете си, Лус разпозна себеотрицанието на майка си — а сега пък видя гордата усмивка, която принадлежаш само на Пен.

Само дето сега Лус видя, че тя не принадлежеше на Пен. Всяка мимолетна следа от живот намираще произхода си в силата, която стоеше пред Лус. Можеше да види как целият свят — както простосмъртни, така и ангели — са били създадени по непостоянния образ и подобие на Трона.

На ръба на низината се появи стол от слонова кост. Столът беше изработен от неземна субстанция, която Лус знаеше, че е виждала преди: същата материя като сребърния жезъл с извит спираловиден връх, който Тронът държеше в лявата си ръка.

Когато Тронът зае мястото си, Анабел, Ариана и Франческа побързаха да застанат пред нея, падайки на колене в знак на обожание. Усмивката на Трона засия над тях, хвърляйки дъги от светлина по крилете им. Ангелите затананикаха заедно в хармонична наслада.

Ариана вдигна сияещото си лице, удряйки с криле, за да се издигне и да се обърне към Трона. Гласът ѝ избликна в прелестна песен:

— Габ си отиде.

— Да — отвърна напевно Тронът, макар че, разбира се, вече знаеше това. Това беше по-скоро ритуал на съпричастност, отколкото споделяне на информация. Лус си спомни, че това беше целта, заради която Тронът беше създал речта и песента; предназначението им беше

да бъдат друг начин на чувстване, още едно крило, което да допреш до това на приятеля си.

После стъпалата на Ариана и Анабел докоснаха леко земята и те изпърхаха с криле и се издигнаха над Трона. Започнаха да кръжат там, с лице към Лус и останалите си приятели, взирайки се с обожание в своя Създател. Формацията им изглеждаше странна — някак незавършена — докато Лус осъзна нещо:

Олтарите.

Ариана и Анабел заемаха старите си места като архангели. На Небесната Ливада, надиплените сребърни олтари някога бяха образували арка над главата на Трона. Бяха отново там, където им беше мястото: Ариана — точно отдясно до раменете на Трона, а Анабел — само на сантиметри от земята близо до десницата на Трона.

Ярки пролуки блеснаха в пространството около Трона. Лус си спомни към кой олтар някога литваше Кам, кой беше на Роланд, и кой принадлежеше на Даниел. Зърна за миг мястото на Моли пред Трона, а също и това на Стивън — макар те да не бяха архангели, а ангели, които щастливо изпращаха обожанието си от Ливадата.

Най-сетне тя видя мястото на Луцифер и своето, еднаквите им сребърни олтари от лявата страна на Трона. Крилете ѝ потръпнаха. Всичко беше толкова ясно.

Другите паднали ангели — Роланд, Кам, Стивън, Даниел и Луцифер — не пристъпиха напред, за да покажат обожанието си към Трона. Лус се чувстваше разкъсвана. Обожаването на Трона ѝ идваше естествено: именно за това беше създадена Лусинда. Но по някакъв начин тя не можеше да помръдне. Тронът нямаше нито разочарован, нито изненадан вид.

— Къде е Падението, Луцифер? — От този глас на Лус ѝ се прииска да падне на колене и да се помоли.

— Един Бог знае — изръмжа Луцифер. — Няма значение. Може би в крайна сметка не го исках.

Тронът завъртя в ръце сребърния си жезъл, разравяйки кално кътче в почвата, където краят ѝ се срещаше със земята. В един миг израсна лиана от сребърни лилии, увивайки се в спирала около жезъла. Тронът сякаш не забеляза: тя прикова сините си очи върху Луцифер, докато неговите сини очи потрепнаха и сключиха поглед с нейните.

— Вярвам на първите две изказвания — каза Тронът, — и скоро ще бъдеш убеден в последното. Моето снизхождение е много прочуто с границите си.

Луцифер понечи да заговори, но погледът на Трона се отклони от него и той ритна раздражено пръстта. Тя се разтвори под него, мехурчета лава избликнаха и се охладиха върху земята — един личен вулкан.

С едва доловим жест на ръката Тронът отново ги призова към внимание.

— Трябва да се справим с проклятието на Лусинда и Даниел — каза тя.

Лус преглътна с усилие, чувствайки как в стомаха ѝ се промъква ужас.

Но фосфоресциращите очи на Трона имаха мило изражение, когато тя затъкна сребърно–златист кичур коса зад ухото си, облегна се назад в трона си и огледа събраните пред нея.

— Както знаете, дойде времето отново да задам на тези двамата един въпрос.

Всички притихнаха, дори вятърът.

— Лусинда, ще започнем с теб.

Лус кимна. Спокойната поза на крилете ѝ противоречеше на блъскащото ѝ сърце. Това беше странно простосмъртно усещане, което ѝ напомняше как я викаха при директора в училище. Приблужи се към Трона със сведена глава.

— Ти изплати дълга си от страдания през изминалите повече от шест хилядолетия...

— Не бяха само страдания — каза Лус. — Имаше трудни времена, но... — тя се огледа наоколо към приятелите, които си беше създала, към Даниел, дори към Луцифер — имаше също и много красота.

Тронът ѝ отправи странна усмивка:

— Освен това се изправи пред условията да откриеш природата си без помощ, да бъдеш върна на себе си. Би ли казала, че си опознала душата си?

— Да — каза Лус. — Дълбоко.

— Сега ти си Лусинда по–изцяло и напълно, отколкото някога си била. Всяко решение, което вземаш, носи не само познанието, което

влагаш в него като ангел, но също и тежестта на житейски уроци от седем хиляди години във всяко състояние на човешко съществуване.

— Тази отговорност ми носи смирение — каза Лус, използвайки думи, които изобщо не звучаха типично за Лус Прайс, но — осъзна тя — подхождаха напълно на Лусинда, нейната истинска душа.

— Може би си чувала да казват, че в този живот душата ти е „на разположение на всички“?

— Да. Чух това.

— И може би си чула нещо за баланс между ангелите от Рая и войските на Луцифер?

Лус кимна бавно.

— И следователно пред теб пак стои въпросът: Раят ли ще бъде, или Адът? Ти извади поуките си и сега си с четиристотин живота по-мъдра, затова те питаме отново: Къде желаш да прекараш вечността? Ако ще е в Рая, позволи ми да кажа, че ще те приветстваме с „добре дошла“ у дома и ще се погрижим преходът да бъде улеснен. — Бог хвърли поглед към Луцифер, но Лус не направи същото. — Ако избереш Ада, позволявам си да предположа, че Луцифер ще те приеме?

Луцифер не реагира. Лус чу тежко шумолене зад гърба си. Когато се извърна, видя гърбовете на крилете му, усукани на възел.

В мястото на Падението не беше лесно да каже на Луцифер, че не го обича, че няма да избере него. Струваше й се невъзможно да каже същото на Трона. Лус стоеше пред силата, която я беше създала, и повече от всякога се чувстваше като дете.

— Лусинда? — Настоятелният поглед на Трона я притискаше. — На теб се пада да наклониш везните.

Разговорът, който беше водила с Ариана в закувалнята във Вегас, отново възкръсна в паметта й: В края на краищата, нещата щели да се сведат дотам: един силен ангел да избере страна. Когато това се случи, везните най-после се накланят.

— Пада се на мен?

Тронът кимна, сякаш Лус е трябвало да знае това през цялото време:

— Миналия път отказа да избереш.

— Не, не е вярно — каза Лус. — Избрах любовта! Току-що ме попита дали познавам душата си и аз я познавам. Трябва да остана

вярна на себе си и да поставя любовта най-високо от всичко.

Даниел посегна към ръката ѝ:

— Тогава избрахме любовта и ще направим същия избор днес.

— А ако ни прокълнеш заради това сега — каза Лус, — крайният резултат ще бъде същият. Намирахме се един друг отново и отново в продължение на седем хиляди години. Всички сте свидетели. Ще го направим отново.

— Луцифер? — попита Тронът. — Какво ще кажеш ти?

Той погледна Лус с пламтящи очи, болката, която изпитваше, беше очевидна за всички присъстващи.

— Казвам, че всички ще съжаляваме вечно за този момент. Това е погрешен и себичен избор.

— Винаги съществува известно съжаление, когато приемем, че любовта се е отдалечила от нас. — Равният глас се разнесе от Трона. — Но ще приема отговора ти като малка проява на милост и одобрение, което дава на Вселената известна надежда. Лусинда и Даниел дадоха ясно да се разбере какъв е техният избор и аз настоявам и двамата да изпълним клетвите, които дадохме по време на извикването на имената. Тяхната любов е извън нашия контрол. Така да бъде. Но ще я получат на известна цена. — Тя премести поглед отново към Лус и Даниел. — Подготвени ли сте да направите последната жертва заради любовта си?

Даниел поклати глава:

— Ако имам Лусинда, а Лусинда има мен, не съществува такова нещо като жертва.

Луцифер се изкикоти, като се повдигна леко от земята и закръжи във въздуха над Лус и Даниел:

— Значи, можем да ти отнемем всичко — крилете ти, силата, твоето безсмъртие? И въпреки това ти ще избереш любовта си?

С крайчеца на окото си Лус зърна Ариана. Крилете ѝ бяха сгънати зад гърба. Ръцете ѝ бяха напъхани в джобовете на гащеризона ѝ. Тя кимна самодоволно, с доволно присвити устни, сякаш за да каже: По дяволите, да, биха го направили.

— Да. — Лус и Даниел проговориха в един глас.

— Чудесно — отвърна Тронът. — Но разберете: има цена. Можете да се имате един друг, но не можете да имате нищо друго. Ако изберете любовта веднъж винаги, трябва да се откажете от

ангелската си същност. Ще се родите отново, преобразени като смъртни.

Смъртни?

Даниел, нейният ангел, прероден като смъртен?

През всички тези нощи бе лежала, питайки се какво ще стане с любовта между нея и Даниел в края на тези девет дни. Сега решението на Трона ѝ напомни за предложението на Бил тя да убие своята превъплъщаваща се душа в Египет.

Дори тогава беше обмисляла да изживее живота си на простосмъртна и да остави Даниел да живее своя. Нямаше да има повече болка от поредната изгубена любов. Почти беше успяла да го направи. Това, което я спря, беше мисълта, че ще изгуби Даниел. Но този път...

Можеше да го има, наистина да го има, задълго. Всичко щеше да бъде различно. Той щеше да бъде до нея.

— Ако приемете — гласът на Трона се извиси над дрезгавото кискане на Луцифер, — няма да си спомняте какви сте били някога и не мога да гарантирам, че ще се срещнете по време на живота си на Земята. Ще живеете и умирате, точно както всеки друг простосмъртен в Сътворението. Силите на Небето, които винаги са ви притегляли един към друг, ще се отдръпнат. Никой ангел няма да пресече пътя ви. — Тя отпрати предупредителен поглед към ангелите, приятелите на Лус и Даниел. — Никоя приятелска ръка няма да се появи в най-тъмната нощ, за да ви упъти. Ще бъдете наистина сами.

Мек звук се откъсна от устните на Даниел. Тя се обърна към него и взе ръката му. Значи щяха да бъдат смъртни, лутащи се по Земята в търсене на другата си половинка, точно като всички останали. Звучеше като прекрасно предложение.

Точно иззад тях Кам каза:

— Тленността е най-романтичната история, разказвана някога. Само един шанс да направиш всичко, каквото трябва. После, като с магия, продължаваш нататък.

Но Даниел изглеждаше унил.

— Какво има? — прошепна Лус. — Не искаш ли?

— Ти току-що си получи обратно крилете.

— Кое е именно причината да знам, че мога да бъда щастлива без тях. Докато те имам. Ти си този, който всъщност ще се откаже от

тях. Сигурен ли си, че ти искаш точно това?

Даниел наведе лице към нейното, устните му бяха близки, меки.

— Винаги.

Сълзи набъбнаха в очите на Лус, когато Даниел се обърна отново да застане с лице към Трона.

— Приемаме.

Около тях сиянието на криле стана много ярко, докато цялото поле се обля в жужаща светлина. И Лус почувства как другите ангели — техните мили и скъпи приятели — преминават от безумно очакване в шок.

— Много добре — почти прошепна Тронът с непроницаемо изражение.

— Чакай! — извика Лус. Имаше още нещо. — Ние... приемаме при едно условие.

Даниел се размърда до нея, наблюдавайки я с крайчеца на окото си, но не я прекъсна.

— Какво е вашето условие? — прогърмя Тронът, определено несвикнал на преговори.

— Приеми Прокудениците обратно в лоното на Небесата — каза тя, преди увереността ѝ да се разколебае. — Те доказаха, че са достойни. Ако е имало достатъчно място, за да приемеш мен обратно на Ливадата си, има достатъчно място за Прокудениците.

Тронът погледна към Прокудениците, които мълчаха и излъчваха мъжделиво сияние.

— Това е отклонение от небесните закони, но, по същността си, е безкористна молба. Ще бъде удовлетворена. — Тя бавно протегна едната си ръка: — Прокуденици, излезте напред, ако желаете да влезете отново в Рая.

Четиримата Прокуденици се отправиха с големи крачки да застанат пред Трона, толкова целеустремени, колкото Лус не ги беше виждала никога преди. После, е едно-единствено кимване, Тронът възстанови крилете им.

Те се удължиха.

Станаха по-плътни.

Унилият им кафяв цвят избледня до блестящо бяло.

А после Прокудениците се усмигнаха. Лус никога преди не беше виждала някой от тях да се усмихва, и бяха прекрасни.

В края на метаморфозата им очите на Прокудениците изпъкнаха, когато ирисите им отново се показаха. Те можеха да виждат отново.

Дори Луцифер изглеждаше впечатлен. Той промърмори:

— Само Лусинда можеше да се справи с това.

— Това е чудо! — Олиана обвини криле около тялото си, за да им се възхити.

— Това ѝ е работата — каза Лус.

Прокудениците заеха старите си пози на обожание около Трона.

— Да. — Тронът затвори очи, за да приеме обожанието им. — Вярвам, че в крайна сметка това е по-добре.

Накрая Тронът вдигна жезъла си във въздуха и го насочи към Лус и Даниел.

— Време е да кажете „довиждане“.

— Вече? — Лус неволно остави думата да се изплъзне.

— Сбогувайте се.

Бившите Прокуденици обсипаха Лус с благодарности и прегръдки, обвинявайки с ръце нея и Даниел. Когато се отдръпнаха, пред тях застанаха Франческа и Стивън, хванати под ръка, великолепно, сияещи.

— Винаги сме знаели, че можеш да го направиш. — Стивън намигна на Лус. — Нали, Франческа?

Франческа кимна:

— Бях сурова с теб, но ти доказа, че си една от най-впечатляващите души, които съм имала удоволствието да наставлям. Ти си загадка, Лус. Продължавай така.

Стивън се ръкува с Даниел, а Франческа ги целуна по бузите, преди да се отдръпнат.

— Благодаря ви — каза Лус. — Грижете се един за друг. И се грижете също за Шелби и Майлс.

После всички ангели ги заобиколиха — старият екип, който се беше оформил в „Меч и Кръст“ и на стотици други места преди това.

Ариана, Роланд, Кам и Анабел. Те бяха спасявали Лус повече пъти, отколкото можеше да изброи.

— Трудно е. — Лус се сгуши в прегръдките на Роланд.

— О, хайде. Ти вече спаси света. — Той се засмя. — Върви сега да си спасяваш връзката.

— Не слушай д-р Фил^[1]! — изписка Ариана. — Никога не ни изоставяй! — Тя се опитваше да се смее, но не се получаеше. Непокорни сълзи се стичаха по лицето ѝ. Тя не ги избърса: просто се беше вкопчила здраво в ръката на Анабел. — Добре, чудесно, върви!

— Ще си мислим за теб — каза Анабел. — Винаги.

— И аз ще си мисля за вас. — Лус трябваше да вярва, че това е истина. Иначе, ако наистина щеше да забрави всичко това, не би могла да понесе да ги остави.

Но ангелите се усмихнаха тъжно, знаейки, че тя трябваше да ги забрави.

Така остана Кам, който стоеше близо до Даниел, всеки бе поставил ръка на рамото на другия.

— Ти се справи, братко.

— Разбира се, че се справих. — Даниел се правеше на надменен, но се получи като израз на обич. — Благодарение на теб.

Кам взе ръката на Лус. Очите му бяха яркозелени, първият цвят, който беше изпъкнал пред погледа ѝ в мрачния, печален свят на „Меч и Кръст“.

Той наклони глава и преглътна, обмисляйки внимателно думите си.

Притегли я до себе си и за миг тя си помисли, че ще я целуне. Сърцето ѝ заблъска шумно, когато устните му подминаха нейните и спряха, прошепвайки в ухото ѝ:

— Следващия път не му позволявай да ти покаже среден пръст.

— Знаеш, че няма. — Тя се засмя.

— Ах, Даниел, просто бледа сянка на едно истинско лошо момче. — Той притисна ръка към сърцето си и повдигна вежда към нея: — Погрижи се да се отнася добре с теб. Ти заслужаваш най-доброто от всичко.

Поне веднъж, тя не искаше да пусне ръката му.

— Какво ще правиш?

— Когато си съсипан, има толкова много възможности, от които да избираш. Всичко е открито пред теб. — Той погледна покрай нея в далечните пустинни облаци: — Ще изиграя ролята си. Знам я добре. Познавам сбугуването.

Той намигна на Лус, кимна за последен път на Даниел, после изопна плещи назад, разпери грамадните си златисти криле и изчезна в

бурното небе.

Всички гледаха, докато крилете на Кам се превърнаха в далечно златисто петънце. Когато Лус сведе очи, те се спряха върху Луцифер. Кожата му имаше прекрасния си блясък, но очите му бяха ледени. Той не каза нищо и на нея ѝ се стори, че щеше да я гледа втренчено цяла вечност, ако не се беше извърнала.

Беше направила за него всичко по силите си. Болката му вече не беше неин проблем.

Гласът прогърмя от Трона:

— Още едно сбогуване.

Заедно, Лус и Даниел се обърнаха, за да отговорят на Трона, но в мига, в който очите им се спряха върху него, величествената фигура на жената запламтя в нажежено до бяло сияние и те трябваше да закрият очи.

Тронът отново беше неразличим — петно от светлина, твърде ярка за погледите на ангелите.

— Хей, хора. — Ариана подсмръкна. — Според мен, искаше да каже, че трябва да се сбогувате един с друг.

— О — промълви Лус, обръщайки се към Даниел, внезапно обзета от паника. — Точно сега? Трябва да...

Той взе ръката ѝ. Крилете му леко се допряха до нейните. Целуна я в средата на бузите.

— Страх ме е — прошепна тя.

— Какво ти казах?

Тя прехвърли из ума си милионите думи, които си бяха споделили с Даниел — добрите, тъжните, ужасните. Една се издигна над облаците на ума ѝ.

Трепереше.

— Че винаги ще ме намираш.

— Да. Винаги. Каквото и да става.

— Даниел...

— Нямам търпение да те превърна в любовта на простосмъртния си живот.

— Но ти няма да ме познаваш. Няма да помниш. Всичко ще бъде различно.

Той избърса сълзата ѝ с палец.

— И мислиш ли, че това ще ме спре?

Тя затвори очи:

— Обичам те твърде много, за да се сбогувам.

— Не е сбогуване. — Той ѝ даде една последна ангелска целувка и я прегърна толкова здраво, че тя чу равномерно биене на сърцето му, застъпващо се с нейното. — А само докато се срещнем отново.

[1] Д-р Фил — популярен водещ на едноименно телевизионно шоу. Започва кариерата си в шоуто на Опра Уинфри, а от септември 2002 г. има собствено шоу. И в двете предлага съвети под формата на „жителски стратегии“ от жизнения си опит като клиничен психолог. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО НАПЪЛНО НЕПОЗНАТИ

Лус захвапа картата–ключ от спалното си помещение, изпружи врат, за да прокара картата през ключалката, изчака лекото електрическо щракване и отвори вратата с хълбок.

Ръцете ѝ бяха пълни: сгъваемата ѝ жълта кошница за пране беше отрупана с дрехи, повечето от които се бяха свили по време на първото си прокарване през сушилнята далече от къщи. Тя стовари дрехите върху тясното си легло — долното от две двуетажни легла — удивена, че беше намерила начин да облече толкова много различни дрехи в толкова кратък отрязък от време. Цялата седмица за ориентиране на първокурсниците в колежа „Емералд“ беше преминала в объркваща мъгла.

Нора, новата ѝ съквартирантка, първият човек извън семейството на Лус, който я видя да носи ортодонтското си апаратче (но беше страхотно, защото Нора също имаше такава), седеше на перваза на прозореца, лакираше си ноктите и говореше по телефона.

Тя вечно си лакираше ноктите и говореше по телефона. Имаше цяла лавица, отделена за шишенца с лак за нокти, и вече беше направила на Лус два педикюра през седмицата, откакто се познаваха.

— Казвам ти, Лус не е такава. — Нора помахна развълнувано на Лус, която се беше облегнала на рамката на леглото, подслушвайки. — Дори не е целувала момче. Добре де, веднъж — Лу, как се казваше онова дребно хлапе, от летния лагер, онова, за което ми разправяше...

— Джеръми? — Лус сбърчи нос.

— Джеръми, но е било май по време на игра на „бутилка“ или нещо подобно. Детска игра. Така че, да...

— Нора — каза Лус. — Това наистина ли е нещо, което трябва да споделяш с... с кого изобщо говориш?

— Просто Джордан и Хейли. — Тя се втрени в Лус. — Включила съм високоговорителя. Помахай!

Нора посочи навън през прозореца към здрачната есенна вечер. Спалното им помещение представляваше красива бяла тухлена сграда във форма на буквата и с малък вътрешен двор в средата, където всички се мотаеха през цялото време. Нора обаче не сочеше натам. Точно срещу прозореца на Лус и Нора на третия етаж имаше друг прозорец на третия етаж. Стъклото беше вдигнато, навън се залюляха загорели крака, и се появиха две момичешки ръце, които им помахаха.

— Здравсти, Лус! — извика едно от момичетата.

Джордан, нахаканата ягодово руса блондинка от Атланта, и Хейли, дребничка и вечно кикотеща се, с гъста черна коса, която падаше на тъмни тежки вълни около лицето ѝ. Изглеждаха мили, но защо обсъждаха всички момчета, които Лус никога не беше целувала?

Колежът беше толкова странен.

Преди да пропътува хиляда и деветстотинте мили до колежа „Емералд“ с родителите си преди седмица, тя можеше да назове всеки път, когато бе излизала от Тексас — веднъж за семейна почивка в Пайкс Пийк в Колорадо, два пъти — за състезания от регионалния шампионат по плуване в Тенеси и Оклахома (втората година подобри личния си рекорд в свободния стил и се прибра с отборна награда) и ежегодните празнични гостувания в къщата на баба си и дядо си в Балтимор.

Преместването в Кънектикът, за да постъпи в колеж, беше огромна стъпка за Лус. Повечето ѝ приятели от гимназията „Плано“ отиваха в училища в Тексас. Лус обаче винаги беше имала чувството, че там, навън, в широкия свят, я чака нещо, че трябва да напусне дома си, за да го намери.

Родителите ѝ я подкрепиха — особено когато получи онази частична стипендия за плувните си умения в стил „бътерфлай“. Беше опаковала целия си живот в една огромна червена торба с връзки и беше напълнила няколко кутии с любими по сантиментални причини предмети, с които не можеше да се раздели: преспапието със Статуята на свободата, което баща ѝ беше ѝ донесъл от Ню Йорк; снимка на майка си с несполучлива подстрижка, когато е била на нейната възраст; плюшеното кученце, което ѝ напомняше за семейното куче Моцарт. Платът по краищата на допълнителните сгъваеми задни седалки на очукания джип беше разръфан, миришеше на черешови ледени близалки и това действаше на Лус успокояващо. Същото

важеше и за тиловете на родителите ѝ, които виждаше, докато баща ѝ шофираше с пределната позволена скорост в продължение на четири дълги дни по Източното крайбрежие, като спираше от време на време, за да прочете надписите по историческите паметници и да направи туристическа обиколка на една фабрика за претцели^[1] в северозападен Делауеър.

Беше имало един момент, когато Лус си помисли да се върне. Бяха вече на два дни път от къщи, някъде в Джорджия, и „прекият път“ на баща ѝ от мотела им до магистралата ги изведе покрай крайбрежието, където пътят стана чакълест, а въздухът започна да вони от цялата онази груба миризлива трева. Бяха изминали едва една трета от пътя до училището, а на Лус вече ѝ липсваше къщата, в която беше израснала. Мъчно ѝ беше за кучето ѝ, за кухнята, където майка ѝ приготвяше кифлички с мая и начинът по който в късното лято розовите храсти на баща ѝ израстваха около перваза на прозореца ѝ, изпълвайки стаята ѝ с мекото си ухание и обещанието за прясно откъснати букети.

И именно тогава Лус и родителите ѝ минаха покрай дълга лъкатушеца автомобилна алея с висока, мрачна порта, която изглеждаше електрифицирана, като в затвор. На табела пред портата пишеше с тлъсти черни букви: Поправително училище „Меч и Кръст“.

— Това е малко зловещо — обади се с изтънял глас майка ѝ от предната седалка, като вдигна поглед от списанието си за интериорен дизайн. — Радвам се, че не учиш там, Лус!

— Да — каза Лус, — аз също. — Обърна се и загледа през задния прозорец, докато портите изчезнаха в лъкатушещата гора. После, преди да се усети, вече пресичаха границата и влизаха в Южна Каролина, по-близо до Кънектикът и новия ѝ живот в колежа „Емералд“ с всяко завъртане на новите гуми на джиपा.

После вече беше там, в спалното си помещение, а родителите ѝ бяха отново чак у дома в Тексас. Лус не искаше майка ѝ да се тревожи, но истината беше, че отчаяно тъгуваше за къщи.

Нора беше страхотна — проблемът не беше в това. Станаха приятелки от мига, в който Лус влезе в стаята и видя новата си съквартирантка да лепи плакат на Албърт Фини и Одри Хепбърн от „Две за из път“. Връзката се утвърди завинаги, когато момичетата се бяха опитали да приготвят пуканки в мърлявата кухня на общежитието

в два сутринта първата нощ и бяха успели единствено да задействат противопожарната аларма, при което всички се изсипаха навън по пижами. През цялата седмица на ориентирането Нора беше правила дори невъзможното, за да включва Лус във всеки от многобройните си планове. Преди „Емералд“ беше посещавала тузарско подготвително училище, затова встъпи в ориентирането в колежанския живот вече вписала се в живота в общежитие. Не ѝ се струваше странно, че в съседната стая живееха момчета, че онлайн радиостанцията на кампуса беше единственият приет начин за слушане на музика, че тук трябваше да използваш електронна карта, за да направиш каквото и да е, че курсовите работи трябваше да имат огромния обем от четири страници.

Нора имаше купища приятели от подготвителното училище „Доувър“ и сякаш се сприятеляваше с по още дванайсет души всеки ден — като Джордан и Хейли, които още поклащаха крака и махаха за поздрав от прозореца си. Лус искаше да не изостава от нейното темпо, но беше прекарала целия си живот в сънливо кътче на Тексас. Там животът течеше по-бавно и сега тя осъзна, че така ѝ харесва. Улови се, че копнее с тъга за неща, които у дома винаги бе твърдяла, че мрази — като кънтри музиката и пърженото пиле на шиш в бензиностанцията.

Но беше постъпила на училище тук, за да намери себе си, за да започне най-сетне животът ѝ. Непрекъснато ѝ се налагаше да си го повтаря.

— Джордан тъкмо казваше, че съседът им по стая мисли, че си сладка. — Нора подръпна вълнистата, дълга до кръста тъмна коса на Лус. — Но той е играч, затова давах ясно да се разбере, че ти, скъпа, си дама. Искаш ли след малко да отидем там и да си направим едно малко предварително парти преди онова довечера, за което ти казах?

— Разбира се. — Лус отвори кутийката кока-кола, която си беше купила от автомата за напитки близо до посипаните с прах за пране перални помещения.

— Мислех, че ми носиш диетична кока-кола?

— Донесох я. — Лус бръкна в кошницата си с пране за кутийката, която беше купила за Нора. — Съжалявам, сигурно съм я оставила долу. Ще изтичам да я взема. Връщам се веднага.

— Pas de prob^[2] — каза Нора, упражнявайки френския си. — Но побързай. Хейли казва, че от тяхната страна на коридора има

нашествие на някакъв университетски футболен отбор. Футболисти — равно на хубави партита. Добре е скоро да се отправяме натам. Трябва да вървя — каза тя в телефонната слушалка. — Не, ще облека черната тениска. Лус е в жълто — о, ще се преобличаш ли? И в двата случая...

Лус махна на Нора в знак, че ще се върне веднага, и се измъкна от стаята. Вземаше стъпалата по две наведнъж, лъкатушейки надолу по етажите на пансиона, докато застана върху опърпания червеникаво-кафяв килим на входа към сутерена, който всички в кампуса наричаха „Ямата“ — термин, който събуждаше в Лус мисълта за праскови.

На прозореца, извеждащ във вътрешния двор, Лус се поколеба. Пълна кола с момчета беше спряла в кръглата автомобилна алея на общежитието. Докато те излизаха от колата, като се смееха и се побутваха помежду си, Лус видя, че всички бяха с футболни екипи на „Емералд“. Позна един от тях. Казваше се Макс и беше присъствал на две от ориентировъчните обиколки на Лус тази седмица. Беше наистина сладък — руса коса, широка бяла усмивка, типично излъчване на момче от подготвително училище (което тя разпознаваше сега, след като Нора ѝ начерта диаграма онзи ден на обяд). Никога не беше говорила с Макс, дори не и когато бяха в екип с още няколко хлапета за почистването на кампуса. Но може би, ако той щеше да бъде на партито тази вечер...

Всички момчета, излизащи от онази кола, бяха наистина сладки, което за Лус беше равносилно на „стряскащи“. Не ѝ харесваше мисълта да бъде единственото стеснително момиче в стаята на Джордан и Хейли горе.

Но определено ѝ харесваше мисълта да бъде на партито. Какво друго се предполагаше да направи? Да се крие в спалното помещение, защото е нервна? Очевидно щеше да отиде.

Измина с подтичване последните стълби до сутерена. Наближаваше залез-слънце, затова пералното помещение се беше опразнило и това му придаваше самотно сияние. Залезът беше времето, когато обличаш изпраните и изсушени дрехи. Имаше само едно момиче в откачени раирани чорапи до коленете, което ожесточено стържеше някакво петно от боядисаните си на ръка джинси, сякаш всичките ѝ бъдещи надежди и мечти зависеха от отстраняването на петното. И момче, седнало върху шумна и трясеща се сушилня, което подхвърляше във въздуха монета и я улавяше в дланта си.

— Ези или тура? — попита момчето, когато тя влезе. Имаше квадратно лице, вълниста коса с цвят на кехлибар, големи сини очи и миниатюрна златна верижка на шията.

— Ези. — Лус сви рамене и нададе лек смях.

Той подхвърли монетата, улови я и я преобърна в дланта си и Лус видя, че не беше монета от двайсет и пет цента. Беше стара, наистина стара, в прашен златист цвят с избелял надпис на друг език. Момчето повдигна вежда към нея:

— Печелиш. Още не зная какво си спечелила, но това вероятно зависи от теб.

Тя се обърна рязко, търсейки диетичната кола, която беше оставила долу. После я видя на около три сантиметра от дясното коляно на момчето.

— Това не е твое, нали? — попита тя.

Той не отговори; просто се взираше в нея с ледено сини очи, в които сега тя видя намек за дълбока тъга, която не изглеждаше възможна у някого на неговата възраст.

— Оставих я тук долу по-рано. За приятелката ми е. Съквартирантката ми. Нора — каза Лус, посягайки за кутийката. Това момче беше странно, напрегнато. Тя пелтечеше нервно. — Ще се видим по-късно.

— Още веднъж? — попита той.

Тя се обърна на прага. Той имаше предвид играта с монетата.

— О. Ези.

Той подхвърли монетата. Тя сякаш закръжи във въздуха. Улови я, без да гледа, праметна я и разтвори дланта си.

— Отново печелиш — изрече напевно с глас, зловещо подобен на този на Ханк Уилямс, любим стар певец на бащата на Лус.

Обратно горе, Лус подхвърли кока-колата на Нора.

— Срещата ли си оня щур тип в пералнята, дете все подхвърля монети?

— Лус. — Нора примижа. — Когато ми свърши бельото, си купувам ново. Надявам се да изкарам до Деня на благодарността, без да ми се налага да пера. Готова ли си? Футболистите чакат с надежда да отбележат точка. Ние сме голът, който искат да вкарат, но трябва да им напомним, че не могат да играят с ръце.

Тя хвана Лус за лакътя и я поведе във вратата.

— Сега, ако срещнеш момче на име Макс, предлагам да го избягваш. Учих в „Доувър“ с него и съм сигурна, че ще бъде във футболния отбор. Ще изглежда мил и много чаровен. Но си има приятелка у дома, която е най-голямата кучка. Е, тя си мисли, че му е приятелка — промърмори Нора, прикрила устата си с длан, — а я изхвърлиха от „Емералд“ и тя е адски озлобена заради това. Има шпиони навсякъде.

— Разбрано. — Лус се засмя, мръщейки се вътрешно. — Да стоя надалече от Макс.

— Какъв е твоят тип, във всеки случай? Искам да кажа, знам, че си подобрила вкуса си след върлинестия стар Джереми.

— Нора. — Лус я побутна леко. — Не ти е позволено да го споменаваш непрекъснато. Това беше среднощен поверителен разговор между съквартирантки. Каквото се случва в леглото, си остава там.

— Напълно си права. — Нора кимна, вдигайки ръце в знак, че се предава. — Някои неща са свещени. Уважавам това. Окей. Ако трябва да опишеш целувката на мечтите си с пет или по-малко думи...

Вървяха покрай втория завой на и-образното спално помещение. След миг щяха да свърнат зад ъгъла и да приближат края на коридора, наречен „Камбуза“, където беше стаята на Джордан и Хейли. Лус се облегна на стената и въздъхна.

— Не ме смущава това, че нямам — нали знаеш — опит — каза Лус тихо: тези стени бяха тънки. — Просто... имаш ли понякога чувството, че нищо не ти се е случило? Сякаш знаеш, че имаш предопределена съдба, но всичко, което си видяла от живота досега, е обикновено и банално? Искам животът ми да бъде различен. Искам да почувствам, че е започнал. Чакам онази целувка. Но понякога имам чувството, че мога да чакам цяла вечност и нищо никога няма да се промени.

— И аз бързам. — Очите на Нора малко се бяха замъглили. — Знам какво имаш предвид — но ти все пак имаш поне малко контрол. Особено когато се държиш за мен. Ние можем да накараме нещата да се случват. Първият ни семестър едва е започнал, хлапе.

Нора нямаше търпение да отиде на партито, а Лус искаше да отиде; наистина искаше. Но говореше за онова неопишуемо нещо, което беше много по-важно, отколкото да си изкараш добре на някакво парти. Говореше за съдба, над която чувстваше, че има толкова

контрол, колкото и над резултата от подхвърлянето на монета — нещо, което едновременно беше и не беше в ръцете ѝ.

— Добре ли си? — Нора наклони глава към Лус. Къса кестенява къдрица падна над окото ѝ.

— Да. — Лус кимна безгрижно. — Добре съм.

Отидоха на партито, което беше само куп отворени врати на стаи в общежитието и първокурсници, които влизаха и излизаха от тях. Всички държаха пълни с онзи сладък до премаляване червен пунш пластмасови чаши, които сякаш се допълваха автоматично. Джордан изпълняваше ролята на диджей с айпода си, като от време на време се провикваше: „Хей!“ Музиката беше добра. Онзи сладур, съседът ѝ Дейвид Франклин, поръча пица, която Хейли подобри, добавяйки пресен риган от сандъчетата с насадени в тях билки, които беше донесла от дома си и беше поставила в ъгъла до прозореца. Това бяха добри хора и Лус се радваше, че ги познава.

Лус се запозна с двайсет ученици за трийсет минути и повечето от тях бяха момчета, които се накланяха към нея и поставяха ръце отзад в долната част на кръста ѝ, когато се представяше, сякаш иначе не можеха да я чуят, сякаш докосването правеше гласа ѝ по-ясен. Хвана се, че се оглежда за момчето, което беше подхвърляло онази монета в пералното помещение.

След три чаши пунш и две парчета невероятна пица „Пеперони“ с тънка коричка Лус беше официално представена на Макс, а после прекара следващите десет минути в опити да го избягва. Нора имаше право: беше привлекателен, но малко прекалено склонен към флиртове за човек с луда приятелка у дома. Тя, Нора и Джордан се бяха нагъчкали на леглото на Джордан, споделяйки шепнешком оценките си за присъстващите момчета между изблици на кикот, когато Лус реши, че е попрекалила с мистериозния пунш. Тръгна си от партито и се измъкна надолу по стълбите, за да потърси спокойно местенце.

Ноцта беше прохладна и суха, напълно различна от Тексас. Бризът освежи кожата ѝ. В небето имаше няколко звезди, а във вътрешния двор — няколко хлапета, но никой от познатите на Лус, затова тя се почувства свободна да седне на една от каменните пейки между два жилави храста с божури. Те бяха любимите ѝ цветя. Беше го приела като добър знак, когато тревните площи около спалното ѝ помещение бяха нацъфтели с тях, дори в края на август. Опипа силно

изпъкналите листенца на един от едрите бели цветове и се наведе напред, за да вдъхне ароматния му нектар.

— Здравсти.

Тя подскочи. С нос, заровен в едно цвете, не го беше видяла да се приближава. Сега чифт опърпани маратонки „Конвърс“ стояха точно пред нея. Очите ѝ се придвижиха нагоре: избелели джинси, черна тениска, тънък червен шал, завързан хлабаво около врата. Сърцето ѝ започна да бие по-учестено и тя не знаеше защо; дори не беше видяла лицето му — къса златиста коса... устни, които изглеждаха неприлично меки... толкова великолепни очи, че Лус си пое дъх през зъби.

— Съжалявам — каза той. — Не исках да те изплаша.

Какъв цвят бяха очите му?

— Не затова ахнах. Искам да кажа... — Цветето падна от ръката ѝ, три венчелистчета се приземиха върху обувките на момчето.

Кажи нещо.

Той ме обича. Той ме обича. Той ме обича.

Не това!

Беше физически невъзможно да каже нещо. Този тип не само беше най-невероятното същество, което Лус беше виждала през целия си живот, ами се беше приближил до нея и се беше представил. Начинът, по който я гледаше, караше Лус да се чувства така, сякаш беше единственият човек във вътрешния двор. Сякаш беше единственият друг човек на Земята. А тя проваляше всичко.

Инстинктивно тя вдигна ръка да докосне колието си — и откри, че вратът ѝ е гол. Това беше странно. Винаги носеше сребърния медальон, който ѝ бе подарила майка ѝ на осемнайсетия ѝ рожден ден. Той беше семейна ценност, вътре имаше снимка на баба ѝ — която много приличаше на Лус — направена точно около времето, когато беше срещнала мъжа, който щеше да стане дядо на Лус. Дали беше забравила да го сложи тази сутрин?

Момчето наклони глава в нещо като усмивка.

О, не. Беше го зяпала през цялото това време. Той вдигна ръка, сякаш за да помаха леко. Но не помаха. Пръстите му закръжиха във въздуха. И сърцето ѝ заблъска силно, защото изведнъж нямаше представа какво ще направи този непознат. Можеше да направи всичко. Приятелският жест беше само една възможност. Можеше да ѝ

покаже среден пръст. Тя вероятно заслужаваше да ѝ покаже среден пръст, задето се беше вторачила в него като някаква откачена преследвачка. Това беше нелепо. Тя се държеше нелепо.

Той помахна, сякаш за да каже: „Хей, привет“.

— Аз съм Даниел.

Когато той се усмихна, тя видя, че очите му бяха прекрасно сиви с едва доловим оттенък на — виолетово ли беше това? О, Господи, щеше да се влюби в човек с пурпурни очи. Какво щеше да каже Нора?

— Лус — успя да изрече тя накрая. — Лусинда.

— Супер. — Той се усмихна отново. — Като Лусинда Уилямс. Певицата.

— Откъде разбра това? — Никой никога не се сещаше за Лусинда Уилямс. — Родителите ми се запознали на концерт на Лусинда Уилямс в Остин, Тексас — добави тя. — Откъдето съм родом.

— „Essence“ е любимият ми неин албум. Слушах го през половината път от Калифорния дотук. Тексас, а? Трудно ли е да се адаптираш към идването в „Емералд“?

— Тотален културен шок. — Това ѝ се стори най-искреното нещо, което бе казала през цялата седмица.

— Свиква се. Аз успях след две години във всеки случай. — Той протегна ръка и я докосна по рамото, когато забеляза паникьосаното ѝ изражение. — Шегувам се. Изглеждаш много по-способна да се приспособяваш от мен. Ще се видим другата седмица и вече ще си се установила напълно и ще носиш суичър с голяма буква „Е“ отгоре.

Тя гледаше дланта му върху ръката си. Но повече от това изживяваше вътре в себе си хиляда миниатюрни експлозии, като завършека на празничните фойерверки на Четвърти юли. Той се засмя, а после и тя се засмя, без да знае защо.

— Искаш ли — не можеше да повярва, че щеше да каже това на великолепно момче от горните курсове с вид на супермодел от Калифорния — да седнеш?

— Да — каза той мигновено, после хвърли поглед нагоре към прозореца, където светеха лампите и се вихреше партито. — Да не би случайно да знаеш за някакво футболно парти, което се провежда някъде там вътре?

Лус посочи, леко унила:

— Точно бях там. Ей там, нагоре по стълбите.

— Не е забавно?

— Беше забавно — каза тя. — Аз просто...

— Реши да си поемеш дъх?

Тя кимна.

— Трябваше да се срещна с една приятелка. — Даниел сви рамене, поглеждайки нагоре към прозореца, където Нора флиртуваше с някого, когото не можеха да видят. — Но може би вече го направих.

Той примижа към нея и тя се запита, ужасена, дали беше говорила с него с нос, посипан с цветен пращец. Нямахше да е за първи път.

— Ще учиш ли клетъчна биология този семестър? — попита той.

— Абсурд. Едва се измъкнах жива оттам в гимназията. — Тя го гледаше, гледаше очите му, които съвсем определено имаха виолетов оттенък. Засияха, когато тя каза: — Защо питаш?

Даниел поклати глава, сякаш си мислеше нещо, което не искаше да изрече на глас.

— Просто... просто ми изглеждаш толкова позната. Бих могъл да се закълна, че сме се срещали някъде преди.

[1] Вид гевречета. — Б.пр. ↑

[2] Няма проблем. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

ЗВЕЗДИТЕ В ТЕХНИТЕ ОЧИ

— Обожавам тази част! — изписка Ариана.

Трима ангели и двама Нефилими седяха на издадения напред ръб на нисък сив облак над спално помещение с формата на буква и в централен Кънектикът.

Роланд ѝ се ухили:

— Не ми казвай, че си виждала този момент преди!

Нашарените му с жилки златисти криле бяха протегнати и поставени хоризонтално, така че Майлс и Шелби да могат да седнат на тях и да останат във въздуха, като върху одеяло за пикник по време на пътуване из небето.

Нефилимите не бяха виждали ангелите от повече от дванайсет години. Макар че Роланд, Ариана и Анабел не носеха физически следи от това минаване на времето, Нефилимите бяха остарели. Носеха еднакви венчални халки, а отстрани край очите им се виждаха гънките от „бръчици на смеха“, образувани от дългогодишния щастлив брак. Под много избелялата му синя бейзболна шапка косата на Майлс беше леко посивяла около слепоочията. Ръката му почиваше върху корема на Шелби, който изпъкваше — бебето трябваше да се роди следващия месец. Тя разтри главата си, сякаш бе избягнала на косъм мозъчното сътресение:

— Но Лус не яде пеперони. Тя е вегетарианка!

— Това ли схвана от тази сцена? — Анабел завъртя очи. — Сега Лус е различна. Тя е същото момиче с различни детайли. Не вижда Вестители и не е посещавала всеки психиатър на източното крайбрежие. Много по-„нормална“ е, което я отегчава до сълзи, но — Анабел се ухили — мисля, че в дългосрочен план, ще бъде наистина щастлива.

— Тези пуканки не ви ли се струват прегорени? — попита Майлс, дъвчейки шумно.

— Не яж това — каза Роланд, като дръпна пуканките от ръката на Майлс. — Ариана го измъкна от боклука, след като Лус подпали кухнята на общежитието.

Майлс започна да плюе като обезумял, надвесвайки се над ръба на крилето на Роланд.

— Това беше начинът ми да се свържа с Лус. — Ариана сви рамене. — Но ето, ако трябва, хапни няколко карамела с какаова глазура.

— Странно ли е, че гледаме двамата като на кино? — попита Шелби. — Би трябвало да си ги представяме като роман, или поема, или песен. Понякога се чувствам потисната от мисълта колко омаловажаващи са филмовите средства.

— Хей, Нефилимче, не се налагаше Роланд да лети с теб дотук. Така че не ми се прави на много умна, просто гледай. Вижте. — Ариана плесна с ръце. — Определено се е вторачил в косата ѝ. Бас държа, че довечера ще се прибере у дома и ще я скицира. Колко яко!

— Ариана, твърде добре си се научила да се правиш на тийнейджърка — каза Роланд. — Колко дълго ще гледаме? Искам да кажа, не мислиш ли, че са си заслужили малко лично пространство?

— Прав е — каза Ариана. — Имаме си други небесни занимания. Например... — Дяволитата ѝ усмивка се стопи, когато явно не успя да се сети за нищо.

— Е, хора, виждате ли се все още? — обърна се Майлс към Ариана, Анабел и Роланд. — Откакто Роланд, сещате се...

— Разбира се, че го виждаме. — Анабел се усмихна на Роланд. — Защото още работим по него. Дори след всичките тези години. Тронът измисли прошката, знаете ли.

Роланд поклати глава:

— Не мисля, че скоро ще бъде удостоен с Небесната прошка. Всичко е толкова бяло там горе.

— Никога не се знае — пропя Ариана. — Понякога ни се полага да бъдем много толерантни. Отбий се за едно „здраси“. Спомни си: именно благодарение на Трона Даниел и Лус се събират точно в този момент.

Роланд стана сериозен, поглеждайки покрай сцената под тях, в тъмните и далечни облаци:

— Балансът между Рая и Ада беше съвършен, когато проверих за последно. Не ви трябва аз, за да наклоня везните.

— Винаги съществува поне надеждата всички да се съберем отново — каза Анабел. — Лус и Даниел са пример за това — никое наказание не е вечно. Може би дори това на Луцифер.

— Някой да има вести от Кам? — попита Шелби. За няколко мига в облаците беше тихо. После Шелби прочисти гърло и се обърна към Майлс: — Е, като говорим за неща, които не са вечни — смяната на нашата детегледачка почти свърши. Поиска ни допълнително заплащане миналата седмица, когато мачът на „Доджърс“ имаше продължения.

— Искате ли да ви подсказва кога Лус и Даниел ще излязат на първата си среща? — попита Анабел.

Майлс посочи надолу към земята:

— Не се ли предполага да ги оставим на спокойствие?

— Ще бъдем там — каза Шелби. — Не го слушай. — На Майлс каза: — Не говори.

Роланд обгърна по един Нефилим под всяка ръка и се приготви да полети.

После ангелите, демонът и Нефилимите литнаха към далечни краища на небето, оставяйки за миг ярка проблясваща светлина зад себе си, докато долу Лус и Даниел се влюбваха за първи — и последен — път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.